
LIZ BRASWELL
alias CELIA THOMSON
Cele nouă vieţi
ale lui Chloe King
CARTEA A DOUA
RĂPIREA

LIZ BRASWELL

RĂPIREA

seria **Cele nouă vieţi ale lui Chloe King, cartea a doua**

Traducerea din limba engleză de Adrian Deliu

Cuprins

Pentru K.A. Kindya. Ra, Ra, Ra!

Mami,
Keirei tocmai i-a murit bunica… Ştiu că în trecut am făcut-o în toate felurile, dar acum e chiar dărâmată de întâmplare. Ne adunăm o gaşcă să stăm peste noapte la ea acasă; rămâne singură cât timp părinţii ei se ocupă de chestiile legate de înmormântare şi de restul familiei. Te sun diseară.

Cu drag,
Chloe

Chloe King are

~~9 vieți~~

~~8~~

7

6

5

4

3

2

1

Prolog

Era din nou pe podul Golden Gate.

Paul şi Amy plecaseră deja. Pe pod nu se vedea nici un vehicul. Apa de dedesubt încetase să mai curgă. Totul era tăcut, în aşteptare.

Chloe nu se miră când Alexander Smith — Coțcarul, care mai încercase şi altădată s-o omoare — căzu parcă din cer, cu câte un pumnal în fiecare mână. Spunea ceva, dar nu ieşea niciun sunet. Ştiu că el avea s-o atace, şi se lăsă în jos, însă mişcările îi erau atât de încete, prea încete...

Se auzi un țipăt, când unul dintre pumnale îi atinse razant capul. Dar asta nu s-a întâmplat în realitate, îşi dădu seama, derutată. Nu aşa a fost, data trecută. Eu trebuia să mă arunc pe el... Însă el se apropia, cu alte două pumnale în mâini şi un licăr asasin în ochi.

Chloe nu se putea clinti din loc.

Şi totuşi, eu am câştigat lupta asta, îşi zise în sinea ei, intrând în panică. Am trecut deja prin toate astea, şi am învins...

Brațul Coțcarului țâşni, şfichiuindu-i fața cu lama pumnalului. Chloe făcu un salt înapoi, tocmai la timp. M-o fi tăiat? Sângerez?

— *Brian! strigă ea din răsputeri, ştiind că prietenul ei ar fi trebuit să apară.*

Dar, ia stai, nu era cumva o neînțelegere? El o ajuta pe ea, sau pe Coțcar?

Brian îşi făcu apariția, stând în picioare, într-un unghi imposibil, pe parapet. Avea o înfățişare serioasă şi-şi ținea brațele încrucişate la piept.

— Cine? o întrebă, pe un ton solemn. Eu sau Alek?

— Ajută-mă! țipă Chloe, încercând să fugă de Coțcar.

— Provoci o mulțime de necazuri, îi zise Coțcarul, cu un

zâmbet şters.

După care-i înfipse adânc în pântec un pumnal.

În timp ce cădea, îl văzu pe Alek venind în fugă şi aruncându-se asupra lui Brian.

— Nu! urlă ea, când cei doi băieți se rostogoliră jos de pe pod.

Coțcarul zâmbi, cu fața atât de aproape de a ei, încât mirosul acru al răsuflării lui o învălui. Ridică din nou pumnalul, de această dată țintindu-i gâtul.

Unu

— Nu!

Chloe se trezi plină de transpiraţie şi tremurând.

— A fost un vis, îşi zise cu voce tare, lăsându-şi muşchii încordaţi să se cufunde la loc în moliciunea patului.

Se luptase cu Coţcarul ieri… şi învinsese, dacă se poate spune aşa. El căzuse de pe pod, când nu reuşise Chloe să-l prindă de braţ, iar acum el era cel care murise. Chloe era teafără. Alek şi Brian trăiau, amândoi. Tot restul nu fusese decât un coşmar.

Camera era scăldată într-o liniştitoare lumină slabă, care putea să fie a zorilor, dar o *simţea*, cumva, că era de amurg. Nu se afla acasă: moliciunea proaspătă a aşternuturilor şi ciucurii catifelaţi ai păturii cu care o înfăşurase cineva erau, categoric, străine casei King. Dar unde să *fie*? Încetul cu încetul, amintirile îi reveniră.

După luptă, Alek o luase acasă la el. Era rănit la picior, de una dintre steluţele zburătoare ale lui Brian. Brian pretinsese că încercase să-i oprească din fuga lor, ca nu cumva să se aventureze mai adânc pe teritoriul aparţinând Ordinului A Zecea Lamă, însă Chloe tot nu era convinsă că spusese adevărul… Luaseră un taxi; îşi aminti că privise pe geam şi văzuse că erau pe pod, frumoasele lumini ale metropolei San Francisco rămânând în urma lor. Când se opriseră, în sfârşit, el o condusese printr-o beznă de nepătruns spre o casă, unde-i întâmpinase cu un bun venit o femeie blondă şi scundă, chiar dacă era în toiul nopţii. Ea îi dusese pe câteva coridoare înguste, şi…

Chloe se ridică în capul oaselor, amintindu-şi mai multe despre noaptea trecută.

Ceva trecuse pe lângă ei, pe unul dintre coridoare, şi încă o înspăimânta pe Chloe, chiar şi acum, când era

cuibărită la adăpost, într-un pat luxos.

Coridorul era întunecat şi pustiu, însă deodată, ca din pământ, apăruse o fată cam de vârsta ei, parcă plutind în direcția opusă, tăcută ca o fantomă neagră. Ochii îi luceau în lumina palidă, verzi şi înguşti, ca de pisică. De sub părul negru şi drept i se ițeau două enorme vârfuri de urechi, ascuțite, negre, acoperite de blană. Dispăruse la fel de repede şi de tăcută precum răsărise.

Chloe scosese un icnet şi arătase spre ea, iar Alek îşi dăduse ochii peste cap şi-i explicase că fata-pisică nu era decât Kim, o arătare. Femeia cealaltă încuviințase, nonşalantă. Dar nici chiar această simplă explicație n-o făcuse pe Chloe să se simtă mai bine. Habar n-avea unde se află, şi nici cine erau oamenii aceştia la care o adusese Alek.

— Trec eu cât de curând, îi promisese el, după ce se opriseră în fața uşii.

— Pleacă de-aici, Alek, îl apostrofase femeia, cu drăgălăşenie, împingând-o pe Chloe în cameră.

Dintr-un anume motiv, tonul acela matern, drăguț, dar poruncitor, fusese cel care o ajutase pe Chloe să se simtă din nou în largul ei. Indiferent ce-ar fi fost, erau oameni normali, cu principii normale.

Nu prea putuse să vadă mare lucru în spațiul acela mic, cu excepția unui pat încărcat cu o mie de perne. Se lăsase să cadă pe el fără să mai pună întrebări.

— Somn uşor, îi zisese femeia, plescăind din limbă şi înfăşurând-o pe Chloe până la gât într-o pătură moale din catifea.

Oricât ar fi fost de istovită, Chloe nu reuşise să adoarmă imediat, iar după ce ațipise, nu avusese parte decât de coşmaruri: se afla din nou pe podul Golden Gate, luptând pe viață şi pe moarte împotriva Coțcarului, cel mai periculos — şi mai psihopat — asasin al Ordinului A Zecea Lamă. Uneori, în visele ei, era prezent şi Alek, stând alături de ea şi urmărindu-i mişcările, aşa cum şi făcuse, sau

luptând cot la cot cu ea. Alteori, Brian era acolo, ajutând-o, aşa cum şi făcuse... sau hăituind-o, aşa cum crezuse ea. Chiar dacă totul chiar se întâmplase în realitate, ei încă nu i se părea adevărat. Şi, totuşi, era.

Acum, că era trează, Chloe încă se simţea obosită şi nu avea răspunsuri la întrebările care-i bântuiseră coşmarurile: De ce eu? Ce rău i-am făcut eu vreodată oricui altcuiva?

Remarcă o măsuţă care fusese aşezată lângă ea cât timp dormise. Era acoperită cu un milieu mare şi pe ea se afla o farfurie cu felurite bucăţi de friptură rece şi brânzeturi, felii de pâine şi ceşcuţe cu muştar şi alte condimente. Un pahar — din cristal? — cu apă aştepta lângă o cutie de Diet Coke.

Chloe îşi pregăti cel mai mare sandvici posibil, între două felii de pâine neagră, punând muştar din belşug pe carne. Avu nevoie doar de un minut ca să-l înfulece şi, poate, de încă unul ca să gâlgâie apa şi conţinutul cutiei de Diet Coke. Pe urmă, scoase un râgâit răsunător (după care privi în jur speriată, însă nu era nimeni prin preajmă). Dintr-un motiv oarecare, nu era chiar atât de înfricoşată pe cât ar fi trebuit să fie. Avea burta plină, se afla într-o cameră frumoasă şi era la adăpost. Ciudat lucru, se cam simţea fericită.

Privi în jur: grinzile tavanului şi scândurile duşumelei erau dintr-un lemn vechi, de culoare închisă, lăcuit doar cât să nu se aşeze praful, dar nu într-atât încât să strălucească. Încăperea în sine era micuţă, dar confortabilă: într-un colţ avea un covor persan cu un motiv complicat în culori închise, iar deasupra lui fusese aşezat un fotoliu din catifea, puţin uzat. Pe spătarul acestuia era întinsă o altă pătură. Un lampadar demodat, cu piciorul din marmură uşor crăpat şi tija din alamă lumina camera într-un portocaliu delicat, prin cele trei becuri care imitau lumânările. Dacă ar fi avut bani — şi o casă care să se preteze — exact aşa şi-ar fi decorat camera şi Chloe.

Se ridică de pe pat, se întinse şi simţi cum articulaţiile şi

muşchii îşi revin la locurile lor. În sfârşit, sunt iar eu însămi. Îşi scoase telefonul mobil din buzunarul de la spate şi-l porni. Mai avea trei sferturi din capacitatea bateriei. Nu-i lăsase nimeni vreun mesaj vocal, nici măcar mama ei. Înseamnă c-a înghițit toată chestia aia cu „Mă duc la Keira”, se gândi Chloe. O sună pe Amy şi rămase puțin surprinsă că prietena ei nu-i răspunse: atât Amy, cât şi Paul, fuseseră martori la întreaga nebunie de aseară cu Coțcarul, Alek, Brian şi Chloe; n-ar fi trebuit să fie îngrijorată?

Auzi piuitul mesageriei vocale a lui Amy.

— Bună, Chloe la telefon. Sunt bine. Stau la nişte...

Ezită pentru o clipă, încercând să găsească termenul potrivit.

— Ăăă... la nişte veri mai îndepărtați şi prieteni. Nu mă suna: o să-mi țin telefonul închis o vreme. Să economisesc bateria. Doar să ştii că sunt în siguranță, şi-o să te sun eu mai târziu.

Îi lăsă apoi un mesaj mamei ei, care nu era acasă.

— Bună, o să mai stau ceva timp cu Keira...

Auzi țăcănitul demodatelor tocuri înalte pe coridorul din dreptul camerei sale, sunetul crescând în intensitate, semn că persoana respectivă se apropia.

— Ăăă... te pup. Şi... ăăă... te sun eu mai târziu... îmi închid telefonul. OK, pa.

Îşi închise la repezeală telefonul şi-l puse deoparte. După doar câteva clipe, în cadrul uşii îşi făcu apariția o femeie care tocmai încheia o conversație purtată, jumătate în rusă şi jumătate în engleză, la un telefon mobil miniatural, de care atârnau mai multe amulete. Chloe avu nevoie de o secundă în plus ca să-şi dea seama că era aceeaşi femeie din seara trecută, care o condusese în cameră, doar că era acum îmbrăcată mai oficial.

— Da, zicea femeia. Două duzini. Şi mulțumeşte-i din partea mea lui Ernest pentru stilourile vişinii. Copiilor le plac la nebunie. Spasiba.

Închise telefonul şi-i adresă lui Chloe un zâmbet obosit.

— Câteodată mă simt mai degrabă ca un director de departament, decât ca preşedintele micii mele firme. Cum te simţi?

— Ăăă… foarte bine, mulţumesc…

Îi venea greu să-şi dea seama ce vârstă avea femeia: avea un corp perfect, gen Clopoţica, micuţ, dar cu forme bine conturate, cu o talie minusculă şi gambe uluitoare, scoase în evidenţă de tocurile cui care păreau să aibă cincisprezece centimetri. Avea părul scurt, blond ca de zână, şi ochi negri. Sacoul şi fusta care-i alcătuiau costumul erau un pic cam stridente pentru gustul lui Chloe, însă evident scumpe. Şi totuşi, mai era ceva anume la ea… felul în care-şi ţinea capul, cum privea fără să clipească, sau acel miros pe care Chloe nu reuşea să-l identifice…

În schimb, îşi dădea seama că era la fel ca ea: femeie-pisică.

— Eu sunt Olga Chetobar, se prezentă femeia, întinzându-i o mână cu unghii lungi, perfect manichiurate. De vârful uneia dintre ele atârna o mică amuletă din aur. Sunt preşedintele departamentului, în fine, noi îl numim de „resurse umane”, de la Firebird. Noi îi găsim şi-i salvăm pe, hai să zicem, rătăciţi, şi-i aducem acasă.

— Acasă?

— Serghei o să-ţi explice… e foarte nerăbdător să te cunoască, îi răspunse Olga, verificându-şi din nou ecranul telefonului mobil.

— Mulţumesc pentru… ăăă… prânz, zise Chloe, întrebându-se în gând dacă ar fi o dovadă de nepoliteţe să se intereseze în legătură cu un duş, haine curate, sau luarea legăturii cu mama ei.

— Nu te obişnui cu asta, îi atrase atenţia femeia, zâmbindu-i cu căldură. Pe-aici, obişnuim să mâncăm toţi împreună. Curând, o să stai şi tu la masă cu noi.

— Nu vreau să fiu nepoliticoasă… chiar e grozav aici…

dar când aş putea să plec la mine acasă? Cred că mama o să-nceapă să-şi facă griji.

Olga o opri, ridicând o mână.

— Se ocupă Serghei de asta. Mama ta va fi informată că ai fost martoră la un incident posibil mortal — ceea ce ai şi fost — şi că te afli sub protecția poliției. Sau a autorităților federale. Poate chiar i-o fi spus deja. Nu cunosc amănuntele; totuşi, oamenii lui fac totdeauna treabă bună. Acum, hai cu mine, zise deodată, privindu-şi ceasul, unul scump, cu aur şi diamante. Eşti aşteptată.

Chloe îşi vârî picioarele în pantofii ei Saucony fără să le mai lege şireturile şi ieşi din cameră în urma Olgăi. Merseră de-a lungul unui coridor strâmt şi slab luminat, posibil acelaşi din seara precedentă. La lumina zilei, observă că pereții erau împodobiți cu o imitație de hârtie veche cu şiruri de trandafiri micuți şi diferite alte desene, şi că podeaua era alcătuită din bucățele de lemn de culori diferite.

— Îmi cer scuze că te-am instalat, practic, în pod, îi zise Olga peste umăr, în timp ce picioarele ei micuțe se îndreptau cu iuțeală spre o scară îngustă. Am fost cam nepregătiți şi ne-am închipuit că, pentru o vreme, n-o să te deranjeze. În timpul zilelor lucrătoare, aici se cam face aglomerație şi gălăgie.

Chloe fu nevoită să se forțeze ca s-o prindă din urmă, practic prăvălindu-se pe două şiruri de trepte înguste, montate în jurul unui ax central.

— Dar ce este aici?

— Firebird Properties L.L.C., îi răspunse Olga, cu vioiciune şi mândrie, privindu-şi din nou ceasul. O companie imobiliară şi de marketing. În principal, ne ocupăm de investiții şi comerț cu proprietăți, mai puțin de construcții de locuințe.

Cât timp îi dădu răspunsul, Olga zbură de pe scară şi ajunse la jumătatea unui alt coridor: Chloe fu obligată să alerge ca să țină pasul. Era o zonă mult mai modernă, cu

podeaua acoperită dintr-un perete în celălalt cu mochetă cenuşie şi reproduceri de artă înrămate pe pereții vopsiți.

— Construcții de locuințe? Comerț? Ce...?

Deodată, Chloe se opri brusc în dreptul unei ferestre mari, din stânga ei, care dezvăluia o privelişte impresionantă. Făcu ochii mari şi privi afară.

Erau la primul etaj, iar cel dintâi lucru care-i sări în ochi fu enorma peluză care se întindea până la şosea. Când îşi lipi fața de geam şi privi drept în jos, zări o fântână înconjurată de o alee circulară, din pietriş, care se întindea mai departe de-a lungul unei margini a peluzei, la vale, spre şosea. Acolo, la capătul ei, după cum intui Chloe, ar putea să fie o poartă.

— Asta-i casa aia, rosti ea, încet.

— Care casă? o întrebă Olga, întorcându-se să privească la rândul ei.

— Cea pe care mi-a arătat-o Alek. Când mă simțeam deprimată. M-a dus cu maşina undeva, în apropiere de Sausalito, şi mi-a arătat casa asta extraordinară...

Fusese o zi ieşită din comun. Cearta cu Amy, automobilul pe care-l furase Alek din parcarea elevilor din anii mari, felul în care-i plăcea lui Alek să „prindă aer” pe colinele din San Francisco, evadarea din oraş, ca să vadă conacul acesta enorm şi vechi. Văzut din exterior, era numai piatră şi marmură, şi tot atât de impresionant ca un muzeu.

Iar acum, ea era înăuntru.

— Alek te-a adus încoace? o întrebă Olga, uşor amuzată.

— Am crezut că e casa cuiva, zise Chloe. A cuiva bogat de-a binelea, adăugă, deşi nu şi cu voce tare.

— Este. Dar câțiva dintre noi locuim permanent aici, în afara lui Serghei. Eu, Kim, plus Ivan şi Simone. În acelaşi timp, însă, e şi sediul companiei Firebird, şi al oamenilor noştri... Câteodată, e important să nu le stai altora în cale, iar aici e cu certitudine un loc la fel de drăguț ca oricare. Mai drăguț, chiar, adăugă femeia, pe un ton meditativ şi

fără vreun zâmbet pe buze, cu toate că ochii îi erau plini de veselie.

Chloe nu reuşea să-şi dea seama dacă lipsa aceasta de expresie facială era o caracteristică a ruşilor, sau a oamenilor-pisici.

— Adică e un loc în care…

— O să-ți explice Serghei, o întrerupse Olga, făcându-i un semn mustrător cu degetul, după care se întoarse şi-şi reluă țăcănitul tocurilor. Hai! îi zise, pe un ton poruncitor.

Chloe o urmă.

În acea parte a clădirii erau birouri, precum şi oameni adevărați, ceea ce-i cam amintea lui Chloe de contabilul mamei, sau de dentistul ei, care lucrau amândoi în case în stil italian, restaurate după specificul secolului al nouăsprezecelea. Când era mai micuță, Chloe credea că sunt conace — erau mai mari decât casa ei, a lui Amy şi a lui Paul, luate la un loc — şi tot pomenea despre asta fără rețineri, stânjenindu-şi al naibii de rău mama.

— El cine e? se interesă Chloe, după ce se trase deoparte ca să-i facă loc unei alte persoane.

Era vorba despre un tânăr cu înfățişare sobră şi ochi căprui, care-i adresase un zâmbet fugar în timp ce se strecurase pe lângă ea.

— E Igor, directorul de vânzări.

Olga o conduse pe Chloe printr-un hol cu aranjamente florale proaspete şi costisitoare, şi tablouri originale. Avu un schimb vijelios de replici în limba rusă cu o fată îmbrăcată într-un tricou țipător, cu ştrasuri, după care o duse pe Chloe spre o uşă întredeschisă, din lemn de mahon. Pe ea era fixată o frumoasă plăcuță din alamă, având înscris numele Serghei. Într-un fel, lui Chloe parcă-i amintea de un sicriu.

Olga ciocăni în uşă şi apoi intră, făcându-i semn lui Chloe s-o urmeze.

Era un cabinet mare, frumos aranjat, a cărui principală piesă de mobilier o reprezenta un enorm birou, dintr-un

lemn de culoare închisă, aşezat în dreptul unei ferestre boltite, cu nişă, acoperite de draperii dintr-o catifea verde-închis. La birou era aşezat un bărbat care, la prima vedere, părea masiv, dar nu era chiar aşa în realitate. Avea corpul cât se poate de pătrăţos: lat şi scund; la fel îi arăta şi capul. Sub ochi se vedeau câteva cute, nu tocmai cearcăne, însă părea genul de bărbat care devine tot mai chipeş odată cu înaintarea în vârstă. Ochii de un albastru-deschis îi erau umbriţi de sprâncene enorme, portocaliu-argintii, ca două omizi.

Îşi ridică privirea de pe teancul de hârtii din mână.

— Tu trebuie să fii Chloe! exclamă vesel, cu o voce ca tunetul, azvârlind hârtiile pe birou şi sărind în picioare.

Ajunse de cealaltă parte a biroului în câţiva paşi scurţi, dar energici, apropiindu-se de ea ca o locomotivă cu aburi, cu braţele larg desfăcute.

Oricât ar fi fost el de mătăhălos, costumul pe care-l purta îi venea perfect, era imaculat şi, ca totul de pe-aici, scump.

— Bun venit acasă, pisicuţo! strigă el, cuprinzând-o pe Chloe într-o îmbrăţişare zdravănă. Încă una, revenită acasă! Încă un puişor de pasăre întors la cuib!

O sărută pe amândoi obrajii, după care o îndepărtă la o lungime de braţ. Era într-atât de puternic, şi prezenţa lui atât de impunătoare, încât Chloe avu impresia că e manevrată ca o marionetă, fiind prea năucită ca să mai opună rezistenţă.

— Dă-mi voie să te văd!

Îi privi concentrat ochii şi chipul, studiind-o. După câteva clipe, îi apăru o umbră de dezamăgire, pe care însă încercă s-o ascundă cu un zâmbet.

— Ei bine, nu semeni cu nimeni dintre cei pe care-i cunosc... dar asta e chiar şi mai bine. O faţă nouă ne prinde bine pe-aici, adăugă, dându-i părul pe spate cu un gest părintesc. Şi mai eşti şi drăguţă! constată, chicotind. E clar că suntem norocoşi să te avem printre noi. Eu sunt

Serghei Shaddar, conducătorul Semeției. Şi cât se poate de încântat că ai intrat în rândurile noastre.

Conducătorul Semeției? Serghei Shaddar? Dintr-odată, i se făcu lumină în minte: Serghei, ruda îndepărtată a lui Alek, cel care nu-i ajutase familia să emigreze. Proprietarul conacului în care-o adusese Alek. Al conacului acestuia. Totul se lega.

— I-am trimis dosarul la departament, zise încetişor Olga.

— Analize de sânge?

Femeia scutură din cap.

— Nu e necesar, decât dacă descoperim vreun soi de punct de plecare probabil.

— Păcat. Mie îmi place activitatea ştiințifică, îi mărturisi Serghei lui Chloe, zâmbindu-i. E atât de modernă! O picătură de sânge, şi ştim cine-ți sunt părinții! Asta, în cazul în care am reuşi să dăm de urma lor. Sunt atât de mulți orfani! adăugă el, întristat. Prea puține familii rămase întregi.

— Mă scuzați? zise Chloe, străduindu-se să înțeleagă despre ce anume tot vorbea el acolo.

— Eu plec, anunță Olga, salutându-l cu o înclinare — aproape respectuoasă — a capului pe Serghei şi retrăgându-se de-a-ndăratelea, astfel încât să fie tot timpul cu fața spre el.

Apoi, închise uşa după ea.

— Chloe, zise Serghei, punându-şi o mână cărnoasă peste a ei.

Din degetele lui scurte ieşiră deodată ghearele, mult mai groase şi mai scurte decât ale ei. I le apăsă pe dosul palmei, presându-i pielea, dar fără să i-o înțepe, şi o privi cu seriozitate.

— Tu eşti fiica Regilor Vânătorii. Strămoşii tăi au fost zeițe. Eşti o Mai. Aşa suntem noi numiți.

— Mai? repetă Chloe, neputând să-şi dezlipească privirea de pe ghearele lui; chiar i le pipăi, ridicându-i mâna şi

întorcând-o pe toate fețele, holbându-se uluită la ea.

Serghei o lăsă, fără împotrivire.

— Poporul Leilor. Vânătorii Deşertului. Copiii lui Bastet[1] şi Sekhmet[2].

Chloe recunoscu vag cele din urmă două nume, sau cel puțin pe-al lui Bastet: era zeița-pisică din medalionul pe care-l purta Amy în permanență.

— Suntem... egipteni? Eu crezusem că toată lumea de pe-aici e din, cum să zic, din Europa de Est, sau cam aşa ceva.

— Nu, la origine suntem din Egipt, şi din alte părți ale Africii. Dar, în definitiv, nu e acelaşi lucru pentru toată lumea? adăugă, chicotind. Rasa noastră e veche de milenii, Chloe. Suntem dotați şi diferiți de ceilalți... şi-au mai rămas doar puțini dintre noi.

— Cum m-ați găsit? se interesă Chloe, puțin jenată de faptul că punea o astfel de întrebare: el îi dădea ponturi despre istoria lor, şi ea reacționa la modul: OK, dar să ne întoarcem la mine.

— *Nu aveam cum să ştim sigur dacă eşti de-a noastră, răspunse Serghei, ridicând din umeri.*

Îşi luă mâinile de pe ea şi începu să gesticuleze în timp ce vorbea; ghearele îi scoteau mici şuierături prin aer, însă, încetul cu încetul, i se retraseră la loc în buricele degetelor.

— De obicei, începu el, noi ne... arătăm adevărata natură la vârsta adolescenței, cam pe la paisprezece, cincisprezece ani. Alek a menționat faptul că pari... altfel, iar când ți-am analizat dosarul, am descoperit că ai fost adoptată din fosta Uniune Sovietică; din Abhazia, ca să fiu mai precis. Şi atunci, te-am supravegheat, ca să fim siguri. Alek a primit instrucțiuni să intervină şi să te inițieze în secret, atunci

---

[1] Divinitate cu înfățişare felină din mitologia egipteană, zeița Egiptului Inferior, zeița Soarelui şi a Lunii.

[2] Zeiță războinică din mitologia egipteană, înfățişată ca o leoaică. Se spunea că răsuflarea ei ar fi creat deşertul. Mai era considerată zeița tămăduitoare a Egiptului Superior.

când situația a început să se complice cu Coțcarul şi cu A Zecea Lamă.

Mii de întrebări i se învolburau prin minte lui Chloe.

— Dar de ce nu m-a întrebat pur şi simplu, sau cam aşa ceva? vru ea să ştie.

Serghei o privi răbdător, cu o oarecare milă.

— Chloe King, dac-ai fi fost deja tulburată de ceea ce ți se întâmpla, şi-ar fi venit cineva să-ți zică: „Hei, vezi că eşti leoaică, dar e secret, şi suntem o haită întreagă aici, în San Francisco, hai la noi!”, cum ai fi reacționat?

Aş fi murit de frică. Încuviință cu un gest lent.

— Am fi grăbit ceva mai mult lucrurile dac-am fi ştiut că Alexander Smith te vânează şi că tu umbli cu un membru al Ordinului A Zecea Lamă.

— Nu umblam cu el, bombăni Chloe, pe negândite.

— Ce?

— Nu eram cu el, în realitate, repetă Chloe, ceva mai tare. Nici măcar să mă sărute nu voia.

— Sigur că nu, încuviință Serghei, cu un aer de parcă ar fi fost cel mai evident lucru din lume.

Chloe ridică din sprâncene, privindu-l întrebătoare.

— Oamenii şi rasa Mai nu se pot... of, cum să mă exprim? Ăăă... întovărăşi, zise bărbatul mai vârstnic, tuşind stânjenit. Asta le-ar aduce moartea. Ca şi cum am fi otrăvitori.

Xavier! Tipul pe care-l agățase la club, în noaptea premergătoare celei de-a şaisprezecea aniversări a ei... Se giugiuliseră în parcarea localului, iar atunci când se simțise aproape copleşită de dorință, Chloe se oprise şi plecase acasă. După câteva zile, se dusese să-l caute în apartamentul lui: îl găsise aproape mort, plin de răni infectate, acolo unde îl zgâriase ea pe spate. Chiar îi chemase o ambulanță, sub adăpostul anonimatului.

— O, Doamne! exclamă, acoperindu-şi gura cu palma. M-am sărutat la club cu un tip, şi zău dacă n-a trebuit să fie dus la spital...

Serghei ridică din sprâncene.

— O să moară? îl întrebă, în şoaptă.

— Probabil că nu, dacă numai l-ai sărutat, îi răspunse el, vorbind rar. Însă ar fi cazul să ţii minte, pe viitor.

Slavă Domnului că nu l-am sărutat pe Brian, îşi zise Chloe în gând, dar îşi aminti imediat că nu avea nici cea mai mică intenţie de a-l mai săruta vreodată pe Brian. Sau să-l mai văd. Sau să mă mai gândesc la el, adăugă, în sinea ei. Fusese o relaţie grozavă, dar numai până la marea dezvăluire a faptului că era membru al Ordinului A Zecea Lamă. Chloe îşi recapitulă faptele în minte; nu se putu stăpâni. El pretinsese că încercase s-o salveze de Coţcar, atunci când se luptaseră, pe pod; totuşi, unele dintre acele shuriken[3] zburaseră periculos de aproape de capul lui Chloe. Şi apoi, cea pe care i-o înfipsese cu atâta îndemânare în picior lui Alek, în timp ce încercau să fugă... Susţinuse că încerca să-i oprească. Să-i apere de oamenii ascunşi de A Zecea Lamă pe Promontoriul Marin. Însă el nu-l avusese niciodată la inimă pe Alek...

Iar acum Chloe începea să înţeleagă şi de ce.

— În orice caz, ia gândeşte-te, Chloe! Acum ai o familie adevărată: oameni cu care te înrudeşti prin sânge, şi care-ţi împărtăşesc descendenţa! Şi ştii ceva? adăugă, izbindu-şi pumnul în palmă şi scoţând un zgomot care-o făcu pe Chloe să sară înapoi. Eu o să-ţi fiu protector. N-ai cum să locuieşti aici tot timpul...

— Dar mama? Când pot să mă întorc la ea? strigă Chloe.

Nu voia să-l supere pe Serghei, însă toată această discuţie despre familie i-o readucea în minte pe mama ei.

Serghei oftă şi clătină din cap.

— Nu prea curând, mă tem. A Zecea Lamă încearcă să-ţi dea de urmă. Ei cred că tu l-ai omorât pe Alexander Smith, aşa că străzile colcăie acum de agenţii lor. Dac-ai pleca de-

[3] Steluţe cu colţurile foarte ascuţite, folosite în mod tradiţional ca arme de luptătorii ninja.

aici, ai fi moartă înainte de a parcurge jumătate din drumul prin oraş.

— Dar pot măcar s-o sun? întrebă Chloe, gândindu-se că poate e mai bine să ceară voie, înainte de a recunoaşte că o făcuse deja…

— Regret, Chloe, dar răspunsul e negativ. Chiar dacă A Zecea Lamă n-a aranjat deja să-i intercepteze convorbirile, aproape sigur i se urmăreşte orice mişcare. Iar dacă mama ta a sunat la poliție, atunci telefonul îi este sigur interceptat.

— Dar… n-o să devină bănuitoare? Ea unde crede că sunt? O, Doamne… ce-or să creadă profesorii mei, când or să vadă că nu apar, luni, la şcoală?

Serghei îi răspunse, începând să numere pe degete.

— Mama ta a fost informată că faci parte dintr-un program federal de protecția martorilor, şi că i se va permite să stea de vorbă cu tine de îndată ce nu va fi vreun pericol. Celor de la şcoală li s-a spus că suferi de mononucleoză[4] şi că vei lipsi o perioadă, îi explică el, după care zâmbi. Li s-a dat până şi o adresă, la care să-ți trimită temele pentru acasă, adăugă, mulțumit de sine.

Chloe tresări. Chiar trebuia neapărat să fie mononucleoză? Boala sărutului? Nu putea să fie Ebola, sau boala vacii nebune, sau ceva care nu se ia prin pupat?

Serghei o fixă cu o privire lipsită de amuzament, remarcându-i reacția.

— E cea mai logică maladie de care poate fi doborât un adolescent.

— Da, numai că toată lumea o să creadă… în fine, nu mai contează, zise Chloe, resemnată.

Totul era naşpa. N-avea voie să vorbească deloc cu mama ei, cu atât mai puțin să-i spună adevărul; toată

[4] Boală infecțioasă acută, de origine virală, frecventă la copii şi la tineri şi caracterizată prin stări febrile şi o creştere a numărului de limfocite şi monocite din sânge.

şcoala avea să râdă de ea şi, în plus, urma să fie captivă aici pentru o vreme. Nu că ar fi vrut să plece, neapărat, însă ar fi dorit să aibă posibilitatea alegerii. Şi mai era şi ideea unui întreg oraş plin de oameni care căutau s-o omoare. Al căror țel era s-o omoare. Pe ea, Chloe King. O fată de şaisprezece ani, inofensivă.

— Dar nu l-am omorât eu! exclamă, ea însăşi surprinsă de furia care-i clocotea în voce. Când a alunecat, am încercat să-l ajut să se ridice la loc!

— De ce-ai fi făcut una ca asta? o întrebă Serghei, cuprins de o mirare neprefăcută.

— Nu ştiu, doar că… Nu ştiu. Mi s-a părut că asta trebuie să fac, zise Chloe, ridicând din umeri a neputință; n-avea cum să-i explice. Aşa se face, şi gata. Dar, la urma urmei, cine sunt oamenii ăia? întrebă, la rândul ei.

— A Zecea Lamă există exclusiv pentru exterminarea noastră, îi explică Serghei, punându-i iar mâinile pe umeri, cu o căutătură gravă în ochii lui negri. Ei consideră că rasa Mai reprezintă răul, că suntem trimişi ai diavolului, sau alte aberații asemănătoare. Ne tolerează numai fiindcă e mai greu să omori lumea aşa, hodoronc-tronc, în America, decât oriunde altundeva…

Ochii îi deveniră sticloşi când se gândi la alte vremuri, la alte locuri. Apoi, îşi recăpătară limpezimea.

— Şi, atât timp cât nu atragem prea mult atenția asupra noastră, suntem, mai mult sau mai puțin, la adăpost, continuă el.

Scuipă cu dispreț, după care continuă:

— Suntem obligați să ne ascundem aici ca şobolanii! exclamă, fluturându-şi mâna spre încăperea despre care Chloe, personal, nu considera c-ar fi fost nelalocul ei nici măcar în Casa Albă, necum o vizuină de-a şobolanilor. Ei se tem de puterea noastră, reluă Serghei. Suntem mai puternici, mai iuți şi mai silențioşi decât ei: ar trebui să fim venerați, nu nimiciți!

Tăcu preț de câteva clipe, clocotind de furie.

— Ei bine, am convingerea că Olga a pus deja pe cineva să-ți aranjeze o cameră adevărată, zise el apoi, redevenind voios cât ai clipi din ochi. Eu acum trebuie să particip la o întâlnire, însă tu ar fi bine să te duci în bibliotecă şi să înveți istoria poporului nostru. Simone şi Ivan vor fi informați despre noua noastră colocatară. Ți se va oferi un tur complet al locurilor. La revedere, Chloe, şi fii bine-venită!

Şi, îmbrățişând-o zdravăn pentru o ultimă oară, o invită să iasă, împingând-o uşurel de la spate.

— Stați! Încă o întrebare! se rugă Chloe.

— Da? zise el, oprindu-se tocmai când ea ajunsese să treacă pragul.

— De ce e atât de multă lume aici, într-o zi de sâmbătă?

— Aici e o companie imobiliară! răspunse el, începând să închidă uşa după ea. Noi nu avem niciodată închis de tot!

Ea rămase pe loc, buimăcită pe moment, gândindu-se la tot ce-i spusese Serghei. Analize de sânge? Zeițe? Vechi de milenii? Un fax piui pe undeva, smulgând-o din reverie. Ciudat loc de adunare pentru un grup de străvechi vânători.

Fata cu tricoul acela urât şi sclipicios o instrui pe Chloe cum să ajungă la bibliotecă, după care nu-i mai acordă atenție.

Chloe plecă, agale. Se simțea dezorientată şi fantomatică în locul acesta pe jumătate modern, pe jumătate străvechi: nu aparținându-i întru totul, însă fiind oarecum legată de el. Nu era nimeni cunoscut în preajmă, nimic familiar, şi totuşi probabil că era mai la adăpost decât fusese oriunde altundeva, în ultima lună. Un refugiu, în casa unora cu care se înrudea într-adevăr. Familia… ei… Era prea mult, însă până acum i se păruseră cu toții dureros de normali. Olga, cu telefonul ei mobil, şi Serghei, cu atitudinea lui de om de afaceri… Chloe îşi dădu seama că s-ar fi aşteptat ca ei să aibă un comportament secretos şi bizar, ca al vampirilor.

Şi să nu fie amestecați în afaceri de genul celor imobiliare.

Biblioteca, la fel ca totul din conacul acesta, arăta spectaculos, perfect, parcă ieşită direct dintr-un spectacol englezesc de epocă: corpuri cu rafturi pentru cărți înzidite, ferestre interminabil de înalte, cuprinse între parantezele unor interminabil de lungi draperii, doar o idee decolorate. Trecu pe lângă un şir de rafturi imaculate, privind titlurile. În majoritate, erau din literatura clasică, sau enciclopedii… cu toate că mai exista şi un sector dedicat cărților moderne ca *Jurnalul lui Bridget Jones*. Pe unul dintre rafturi văzu o pereche de semne de carte, de forma unor pisici egiptene: unul o înfățişa pe Bastet, după cum îşi dădu seama Chloe, *arătând* la fel ca pe medalionul lui Amy, o pisică domesticită cu un uşor zâmbet şi un cercel. Celălalt era un leu cu colții dezgoliți. Între acestea două se găseau cărți cu titluri precum *Istoria poporului Mai, Eseuri despre originile poporului Mai, Res Anthro-Felinis*. Chloe alese una dintre ele şi începu s-o frunzărească, deja plictisită şi intimidată de corpul de literă demodat şi de frazele lungi cât paragrafe întregi.

Oftă şi se trânti pe un fotoliu.

Doi

— Şi-acum, ce facem?

În spatele lor, un alt elicopter dădea roată pe deasupra podului. Tot planau pe-acolo, ca nişte libelule iritate, încă de vineri seară. Paul şi Amy sperau că Garda Națională ajunsese la timp la Chloe şi la cel care o atacase, indiferent cine-ar fi fost, despărțindu-i... însă trecuse aproape o zi întreagă şi nu părea să se fi ajuns la un deznodământ.

Paul avusese impresia, la un moment dat, că vede un trup prăbuşindu-se de pe pod, însă nu-i spusese nimic despre asta şi lui Amy.

— Ei? insistă prietena lui.

Paul oftă.

— Nu ştiu... *tu* ce crezi c-ar trebui să facem?

— S-o sunăm pe maică-sa...?

Dar, chiar în timp ce-şi rostea propunerea, vocea lui Amy începu să se stingă treptat, fata dându-şi seama că, probabil, nu era cel mai potrivit lucru; sau, şi mai important, că nu asta ar fi vrut Chloe ca ei să facă. Îşi trecu mâinile prin părul castaniu, într-un gest de exasperare, trăgându-l din rădăcini. Era un nărav rămas din vremea când era mai mică şi încerca să-şi întindă, cu orice prilej, părul lung şi adesea încrețit.

— Tu despre ce crezi că a fost vorba... în *realitate*?

Mai purtaseră conversația aceasta de vreo câteva ori în ultimele aproape douăzeci şi patru de ore, însă, într-un fel sau altul, Amy nu se arăta niciodată mulțumită de răspunsurile lui Paul.

— Nu ştiu... Droguri? Bande? Cine ştie ce joc de-a prinselea bizar, pentru psihopați? Poate că ea chiar o fi vreun soi de prințesă de-a Mafiei ruse, adăugă Paul, cu un zâmbet strâmb.

Pornară în tăcere spre casă, fără să se țină de mână, sau

altceva. Ca pe vremuri, când toţi trei nu erau decât buni prieteni. Înainte de căderea lui Chloe din Turnul Coit, când fusese la un pas de moarte. Înainte ca între ea şi Amy să apară acea ciudată ciondăneală, care continuase zile în şir… şi după care abia se împăcaseră. Înainte de a începe Chloe să iasă cu Alek şi cu Brian.

— Ştii, zise tărăgănat Paul, o mulţime de tâmpenii stranii i s-au întâmplat lui Chloe în ultimele vreo două săptămâni, nu crezi?

Amy ridică din umeri.

— Eu am impresia că, după ce i-a venit ciclul, s-a transformat într-o pacoste absolută. Cel puţin, pentru o vreme, se grăbi să adauge.

Chiar să fi fost Chloe o pacoste, tot îi era cea mai bună prietenă, şi iată că tot dispărută rămăsese.

— Nu, e mai mult decât atât, zise Paul, încruntându-se şi încreţindu-şi fruntea albă şi înaltă. Mă refer la căderea ei, şi la vânătăile de pe faţă, şi la absenţele aiurea de la şcoală… ca să nu mai vorbesc şi despre totala lipsă de comunicare pe tema problemelor ei generale de viaţă.

— Urma să ne spună tot, îşi aminti Amy. Pe pod… Tocmai se pregătea să ne explice *ceva*…

— …când a apărut ciudatul ăla cu cuţitele, completă Paul.

Se priviră îndelung.

— Vorbeam despre cum i s-a pus ei pata pe Alek, când a sărit din Turnul Coit, preciză deodată Amy.

— N-a sărit, a căzut, o corectă Paul, mirat de tonul pe care făcuse Amy afirmaţia.

Era unica persoană de pe planetă care, probabil, o cunoştea pe Chloe mai bine decât el, şi i se părea un lucru tare ciudat să spui aşa ceva despre prietena lor. În nici măcar un moment din viaţa ei, nici chiar în perioada în care abordase moda goth, Chloe nu dăduse impresia că ar avea tendinţe sinucigaşe. *Cam tembelă, uneori, dar niciodată sinucigaşă.* Gestul de a fi sărit pe pervaz, ca să

obțină mai multă atenție, fusese *puțin* cam nechibzuit, însă băuseră, şi aşa ceva nu ieşea total din sfera comportamentului tipic pentru Chloe.

— Cum o fi, replică la repezeală Amy, alungând subiectul. După toată povestea asta, viața ei a luat-o razna. Şi pun pariu că totul are o oarecare legătură cu el.

— E o nebunie. Cum ar putea gândul la el să aibă orice de-a face cu faptul că ar fi fost tâlhărită, sau mai ştiu eu ce? întrebă Paul.

Se străduia să nu râdă, sau să zâmbească, dar nu-şi putu stăpâni scânteierea ochilor negri. Din fericire, Amy nu-l privea în față în clipa aceea.

— Ba nu! Ia gândeşte-te, insistă ea, începând să enumere faptele pe vârfurile unghiilor ei date cu lac negru. A fost tâlhărită imediat după ce ne-am despărțit, când am plecat de la clubul Raven, iar pe urmă s-a prefăcut într-o scorpie desăvârşită, după ce a început să umble de-a binelea cu Alek... iar el e rus, la fel ca şi ea. Poate c-o fi amestecat-o în ceva rău.

— Şi-atunci, cum rămâne cu Brian? vru să ştie Paul. Atât timp cât acuzăm lumea la întâmplare, că i-ar fi dat cumva peste cap viața lui Chloe, şi că ar fi trimis asasini după ea... Brian, misteriosul aşa-zis iubit, care n-a sărutat-o niciodată, care nu e la şcoală şi, cel mai important... *pe care noi nu l-am văzut niciodată!*

Amy se holbă la el cu ochii ei albaştri lipsiți de expresie, nereuşind să găsească vreun răspuns. Paul tocmai se pregătea să mai adauge vreo câteva amănunte frapante, prin care să-i dovedească totala netemeinicie a argumentelor ei inconsistente — şi *demente* — când observă că lui Amy începuseră să-i tremure buzele şi să-i apară lacrimi în colțurile ochilor.

— O să fie bine, încercă el s-o asigure. Garda Națională e aici. Putem să sunăm mai târziu la poliție, dacă vrei, sau pe maică-sa... hai să zicem, dacă nu aflăm nimic despre ea în câteva ore. Bine?

Amy încuviință, nefericită, şi-şi continuară drumul spre casă.

Trei

Amy îşi privi, plină de speranţă, peretele din spate al dulăpiorului. Nţ, nimic. Ea mereu îi scria lui Paul mici bileţele drăgălaşe şi i le strecura în dulăpiorul *lui*. Câteodată, erau mâzgălituri la repezeală — *ne vedem la Engleză!* — iar alteori, lucruri cu adevărat complexe, pe care le confecţiona cu o seară înainte, din pânză, cu ajutorul pistolului ei de lipit şi al altor materiale.

Nici măcar o *dată* nu făcuse şi el acelaşi lucru pentru ea. Nu voia să-l întrebe făţiş... însă cât de insistente ar trebui să fie aluziile unei fete? Acum, că se cuplase în sfârşit cu un băiat drăguţ, nu un psihopat, îşi închipuise că ar fi cazul să se aleagă cu vreo câteva din motivele de fală care se presupunea că ar veni la pachet cu asta. Da, era ridicolă, şi egoistă, îşi dădea seama: Paul făcea tot felul de alte gesturi drăguţe, prieteneşti; de exemplu, cumpăra din timp bilete pentru filmele pe care voiau să le vadă împreună, sau îi aducea cafea, dacă-l ruga. Şi era dispus să stea de vorbă ore *întregi* cu ea la telefon, despre tot felul de lucruri...

Şi totuşi, Amy ar fi vrut ca, măcar o dată, s-o trateze şi pe ea cineva exact aşa cum îşi dorea. Toate chestiile alea referitoare la Regula de aur, la karma şi alte alea... facerea de bine nu prea părea să-şi găsească drumul spre ea, deocamdată.

Închise, mâhnită, uşa dulăpiorului. Apoi, o izbi cu piciorul, suficient de tare încât să-i lase o adâncitură cu botul oţelit al bocancilor ei militari. Chloe încă nu apăruse. Amy se boscorodi singură pentru faptul că nu auzise telefonul atunci când sunase ea: acesta îi rămăsese undeva pe fundul ghiozdanului, printre alte lucruri, şi ea fusese pe-afară, căutând-o pe Chloe, tocmai pe ea. Amy începuse

să-şi verifice mesageria vocală cam de o mie de ori pe oră, sperând să afle ceva veşti despre prietena ei, însă nu se alese cu nimic.

Era, categoric, îngrijorată pentru Chloe. Nu exista nici urmă de îndoială.

Cu toate acestea, în acelaşi timp, se simțea puțin… lăsată deoparte. Era ca şi cum, după ce ea hotărâse să iasă cu Paul, în viața lui Chloe începuseră să se petreacă atâtea lucruri ciudate şi misterioase, care încă n-o includeau şi pe Amy…

Celebrul râs lătrat al lui Alek răsună pe coridor. Amy privi într-acolo: el tocmai îşi închidea dulăpiorul, trântindu-i uşița şi fluturându-şi mâna în semn de rămas-bun către prietenele lui, Keira şi Halley — cât se poate de ne-prietene cu Chloe — şi ținându-şi în echilibru cutia flautului pe un caiet. *Plec la lecția de muzică.*

Amy îşi dădu seama că avea ocazia perfectă de a-l interoga temeinic pe ticălosul nedemn de încredere. Se strecură până la vreo cinci-şase metri în spatele lui, având grijă să rămână cu spatele spre dulăpioare, în stilul Harriet Spioana[5]. Totuşi, n-ar fi avut nevoie de atâtea strădanii: Alek era prea ocupat să le facă semne cu mâna celor de pe coridor, ca s-o mai observe şi pe ea.

De îndată ce el coti spre aripa de clădire în care se țineau orele de muzică, Amy îşi iuți înaintarea furişă până când ajunse aproape la un metru în spatele lui. Cu toate acestea, nu trebui să se grăbească prea tare: el îşi târa puțin un picior. *Asta ce-o mai fi, vreun nou stil de mers de vedetă?*

Îşi netezi spre spate părul voluminos, roşu-închis, şi-şi alcătui cea mai grozavă expresie severă. I-ar fi plăcut să poată aborda acea privire de gheață albastră — în definitiv,

[5] Eroina unui roman pentru copii publicat în anul 1964 de scriitoarea americană Louise Fitzhugh. Harriet e o fetiță de unsprezece ani din New York, care visează să devină scriitoare şi, în acelaşi timp, spioană.

avea ochi pentru aşa ceva — însă cumva, din cauza pistruilor şi a nasului „aristocratic”, avea tendința de a părea mai degrabă bleagă şi simpatică, decât rece şi distantă.

— Ai putea, nu ştiu, să vorbeşti cu mine ca un om normal, îi zise Alek, ca într-o doară, fără să privească în urmă.

După ce trecu peste reacția de surprindere, Amy se înfurie atât de tare că fusese prinsă, încât fu cât pe ce să bată cu piciorul în podea.

— *Unde e Chloe?* îl luă ea la rost. Jur pe *Dumnezeu*, Alek Iliciovici, că dacă a dat naiba să-i faci ceva…

Doi elevi, cărând după ei instrumente masive, împovărătoare, apărură de după colț, chiotind şi ținându-şi partiturile în mâini.

Alek o cuprinse uşurel cu brațul pe Amy şi o trase după el într-o sală goală pentru repetiții. Îi astupă gura cu palma şi-şi duse un deget la propriile buze. Rămaseră pe loc, cu ochii lui albaştri de gheață fixându-i pe ai ei, la fel de albaştri, insistând că trebuie să păstreze tăcerea până când ceilalți doi elevi aveau să se îndepărteze suficient.

Privi cu atenție prin deschizătura uşii, să vadă dacă mai vine cineva, şi abia apoi îşi luă mâna de pe gura ei.

— Dacă nu ai de gând să vorbeşti normal cu mine, îi zise el, cu un uşor zâmbet, măcar nu te apuca să faci o criză de nervi în public.

În sală era mai mult întuneric, fiind o aripă interioară a clădirii, fără ferestre. Era mică şi înghesuită, plină de acel tip de bănci şi scaune pe care să stea elevii cât timp exersează. Peste doar câteva minute, un profesor va intra, va aprinde lumina, şi o nouă oră de clasă va începe. Deocamdată, însă, nu erau decât ei doi, şi cât se poate de singuri. Chipul perfect dăltuit al lui Alek era la doar câțiva centimetri de al ei.

— Eşti un… *ticălos*! exclamă Amy, ridicându-şi piciorul şi pregătindu-se să-l trântească peste al lui, însă Alek o

îndepărtă abil.

— Azi stă acasă, fiindcă nu se simte bine, atât, îi răspunse, pe un ton răbdător.

Asta era şi ce spuseseră toţi profesorii, când îi întrebase, şi pe ei, Amy.

— *Ştiu* că mi-a zis că e în siguranţă, dar am *văzut* ce s-a întâmplat pe pod, zise ea, împingându-şi bărbia în faţă.

Ochii albaştri ai lui Alek se făcură mari şi, de data aceasta, el nu mai avu replică.

— Ce e cu toată povestea asta? vru ea să ştie. De ce-a încercat cineva s-o omoare pe Chloe? Şi încă de două ori? Tu ştii. Ştiu că ştii.

Alek deschise gura, căutând ceva de zis.

— Ea chiar se simte rău, şi e acasă. Cu mama ei, repetă, neconvingător.

Urmă un lung moment de încordare între ei, Amy privindu-l furioasă, *sfidându-l* să mintă încă o dată. În cele din urmă, el îşi abătu privirea.

Amy îi repezi un pumn în burtă.

— *Ticălosule*! zise ea din nou, şi ieşi tropăind pe coridor, în timp ce el se îndoia de mijloc, ţinându-se cu mâinile de burtă.

Amy ştia că nu era posibil să-i fi provocat cine ştie ce mari dureri, cu încheieturile ei subţiri şi „mâinile de artistă" de care râdea mereu Chloe, însă cel puţin îl văzu că arată surprins. Se răsuci pe călcâie, revenind cu faţa spre el.

— Chloe e cea mai bună prietenă a mea. *Dintotdeauna*, şuieră ea, sacadat. Dacă păţeşte ceva din cauza ta, îl pun pe vărul meu Steve să te bată *până faci pe tine*... şi pe toţi cunoscuţii tăi!

După care îi întoarse spatele şi plecă, adrenalina — dacă nu chiar triumful — făcând să-i ţiuie urechile.

Patru

Chloe moțăia cu Istoria poporului Mai în poală, vechea copertă legată în piele făcând-o să strănute din când în când prin somn. Era a doua oară de când sosise că încerca să parcurgă textul acesta dens, însă de data asta volumul o adormise imediat.

Visa iar. De data aceasta, o pisică mare cât un om se apropia de ea, fără zgomot. Chloe o aşteptă să-i spună ceva care să-i fie de folos, sau să facă vreun gest...

— Te deranjez cumva? îi zise pisica.

Chloe sări ca arsă, trezindu-se în sfârşit. Nu visa. Chipul straniu şi fantomatic care-o îngrozise în seara precedentă aştepta acum, cu o expresie răbdătoare, chiar în fața ei. *Nu e decât Kim; e o arătare*, îi zisese Alek.

Şi, mamă, ce dreptate avusese!

Era o fată slăbănoagă şi ciudat construită, subțire şi mlădioasă. Avea părul mai scurt decât al lui Chloe, lucios, des şi negru: aproape negru-albăstrui, aproape asiatic. Pomeții îi erau înalți.

Şi urechi negre, catifelate, de pisică.

Şi *mari*. De mărimea pe care ar fi avut-o, în cazul în care capul unei pisici ar fi fost mărit până la dimensiunile unuia omenesc.

Avea ochii de un verde ireal, înguşti, ca ai unei pisici, complet străini şi lipsiți de expresia unor sentimente omeneşti normale. Purta un pulover normal, lung până la genunchi, şi blugi negri. Era desculță; degetele osoase de la picioare i se terminau cu gheare şi aveau mici smocuri de blană neagră. Chloe nu se putu împiedica să nu se gândească la hobbiți; doar că fata era, fără doar şi poate, superbă. Părea să fie cam de vârsta lui Chloe, însă era greu de estimat.

— Hm, nu, şi-aşa ar fi trebuit să citesc, îi răspunse Chloe, trecându-şi o mână peste faţă şi străduindu-se să nu se holbeze la nou-venită.

— Mă tem că te-am cam speriat puţin când ai sosit. Îmi pare rău… de obicei, nu mă aştept ca lume nouă să bântuie pe-aici seara târziu.

— A, hm, nu e nici o problemă. Vina mea, zise Chloe, tot încercând să privească altundeva, neştiind precis ce-ar putea să spună, dar oricum, făcând tot posibilul să nu se holbeze.

— Eu sunt…

— Mda, Kim; mi-a spus Alek.

Fata cealaltă făcu o figură agasată.

— Numele meu e Kemet, sau Kem, nu Kim. Totuşi, nimeni nu-mi spune aşa, graţie unora ca Alek.

Oftă, lăsându-se cu graţie pe scaunul de lângă Chloe.

— *Kemet* înseamnă „Egipt”. Locul de unde provenim, de mii de ani.

Chloe îşi însemnă în minte s-o întrebe mai târziu despre asta, însă acum altceva o intriga mai mult.

— Acesta e numele care ţi s-a dat la botez?

— Nu, îi răspunse Kim, fixând podeaua cu privirea. Numele meu de botez e Greska.

— Aha, zise Chloe, încercând să nu zâmbească.

— Îţi dai seama acum de ce-am vrut să-l schimb.

— Absolut.

Urmă un moment de tăcere. Kim o privea în ochi pe Chloe, la fel de curioasă pe cât de mult se străduia Chloe să nu se holbeze la cealaltă fată.

— Aşadar, noi suntem originari din Egipt? întrebă apoi Chloe, încercând să se desprindă de sub privirea stăruitoare, îngheţată, a lui Kim. N-am… ăăă… ajuns până acolo, îi explică ea, închizând cartea.

— Acolo a fost consemnată pentru prima oară existenţa noastră, sau acolo suntem menţionaţi în istorie. „Iubiţi de Bastet şi păziţi de Sekhmet.”

Kim luă cartea şi răsfoi până la o pagină pe care se aflau o hartă şi o inscripţie cu hieroglife.

— Am fost creaţi de ea, conform legendei.

Chloe nici nu mai ştia de unde să înceapă cu întrebările: *Creaţi de...? Legende antice? Kim e de vârsta mea, dar poate să citească scrierea egiptenilor antici?*

— *Cei mai mulţi dintre noi, din semeţia asta, suntem din Europa de Est...*

— Stai puţin, „semeţia”?

— Da, răspunse fata, ridicându-şi privirea rece spre ea; dac-ar fi avut coadă, probabil că ar fi bâţâit-o, nerăbdătoare. Asta e congregaţia în care călătoresc ai noştri. Ca leii[6].

— Iar Serghei e conducătorul... Semeţiei?

— Nu, doar al celei de-aici, din California. Sunt patru aici, în Lumea Nouă. Sau, în fine, au fost. Cea din Est e, de asemenea, alcătuită în principal din Mai est-europeni.

Kim mai răsfoi câteva pagini şi-i arătă o altă hartă, cu statistici, inscripţii, linii şi săgeţi care porneau din Africa şi arătau în diferite direcţii: rute ale migraţiei, spre sudul Africii, spre Europa şi, mai departe, spre răsărit.

— Semeţia din New Orleans tinde să fie alcătuită din Mai care au rămas cel mai mult timp în Africa subsahariană. Le place căldura, adăugă, cu un zvâcnet dispreţuitor al nasului.

— Şi cea de-a patra?

— A fost... pierdută, răspunse Kim, cu sfială. În orice caz, am fost mânaţi prin întreaga lume, departe de căminele noastre. Semeţia noastră a reuşit să vieţuiască în Abhazia timp de mai multe secole, după ce a plecat definitiv din Orientul Mijlociu, îi explică, arătându-i spre o mică suprafaţă haşurată cu roz înspre nord-vestul Rusiei, pe malul Mării Negre. Lumea de-acolo, continuă ea, a

[6] În limba engleză, pride, tradus îndeobşte cu „mandrie” („semeţie”), mai înseamnă şi „familie”, „haită de lei”.

rămas politeistă încă mult timp după decăderea Imperiului Roman, răspândirea creştinismului în lume şi distrugerea Bagdadului de hoardele mongole.

— Am senzaţia că există şi un „dar” pe undeva...

— Mulţi abhazi au fost atraşi în Turcia, pe la mijlocul secolului al nouăsprezecelea, de confruntările interne cu georgienii. Ne-am lăsat prinşi de conflict, şi familiile au fost destrămate, unele rămânând acolo, altele fugind, iar altele plecând în Ucraina, sau la Sankt Petersburg. Şi apoi, din nou, nu cu multă vreme în urmă, exact când unii au început să se întoarcă la locul lor şi să se unească iar cu ramurile pierdute, s-au petrecut alte violenţe.

Lăsă jos cartea şi strâmbă iar din nas: mai degrabă ca un iepure, decât ca o pisică, trase concluzia Chloe. Părea să semnaleze o modificare pe plan emoţional.

— Eu sunt orfană, la fel ca tine, continuă fără menajamente fata. Părinţii mei au fost omorâţi, sau despărţiţi, pe timpul violenţelor pornite din Georgia, în 1988, înainte de căderea Zidului. Îmi spuseseră că am avut... o soră..., rosti ea tărăgănat, privind-o cu speranţă pe Chloe. Cu un an mai mare decât mine, adăugă. Când te-am văzut intrând, mi s-a părut că semănăm... şi că... poate...

Poate, un pic, dacă nu punem la socoteală urechile, fu cea dintâi reacţie — defensivă — a lui Chloe. Dar, dacă lăsai deoparte urechile, ele chiar semănau un pic: părul negru, tenul bălai, ochii de culoare deschisă, pomeţii înalţi.

Dacă era adevărat? Chloe îşi dorise *totdeauna* să aibă un frate, dar mai ales o soră; Amy era cea mai apropiată de aşa ceva, însă tot nu putea fi acelaşi lucru: nu cineva cu care să poţi şuşoti în toiul nopţii despre cât de nebuni îţi sunt părinţii. Cineva la care să zbieri când îţi ia cu împrumut haina preferată, fără să-ţi spună, şi apoi să ţi-o înapoieze duhnind a fum de ţigară, sau, pur şi simplu, distrusă.

Cineva care să-ţi spună că nu-i nimic dacă, dintr-odată,

îți apar gheare.

Aşa că, poate o fi ea un pic ciudată, însă o soră, tot o soră rămâne...

— Nu s-a menționat nicăieri că aş fi avut vreun frate sau vreo soră, când m-au adoptat părinții mei, îi atrase atenția, cu blândețe, Chloe. Ei mi-au spus că s-au interesat: ar cam fi vrut să fie doi frați, care să crească împreună.

— Ah, birocrația slavă... Cine poate să ştie ce au consemnat şi ce nu?

— Dar nici despre o regiune numită Abhazia n-au pomenit vreodată...

— Problemele referitoare la asta, ca şi la Abhazia însăşi, nu sunt cunoscute în mod obişnuit de... ăăă... oamenii normali din Occident.

— Ei bine, eu totdeauna mi-am dorit o soră, zise, cu delicatețe, Chloe, sperând s-o înveselească pe fata cu care stătea de vorbă.

— Am căutat ani de-a rândul, mărturisi Kim, oftând. Serghei are un întreg departament dedicat încercărilor de a ne depista toate rudele, părinții, arborele genealogic, verii dispăruți... Ba chiar trimitem diverse probe pentru testările genetice, ca să stabilim legăturile de rudenie dintre noi.

— Uau! Impresionant! exclamă Chloe. De fapt, i se părea ceva puțin cam trăsnit, ca o variantă mai proactivă a obsesiei față de genealogie a bunicii lui Amy.

— E vorba despre *supraviețuire*, Chloe, îi atrase atenția Kim, privind-o fix, drept în ochi. Am mai rămas foarte puțini dintre noi.

Tăcură amândouă pentru câteva clipe.

— Ah, Chloe! strigă Serghei, care-şi făcu apariția în salturi, cu brațele larg desfăcute, de parcă ar fi vrut s-o îmbrățişeze din nou.

Într-un gest instinctiv, ea se dădu înapoi, făcându-se mică, nu din aversiune, ci de frică să nu fie strivită.

— Întâlnirile mele s-au terminat, şi a venit vremea prânzului, explică el, oprindu-se brusc din îmbrățişarea pe

care chiar o avea în intenție şi oferindu-i lui Kim un salut indiferent, printr-o înclinare uşoară a capului. M-am gândit că ai putea să vii cu mine, continuă Serghei. Să luăm câte-o salată grozavă, sau altceva, ce mai mâncați voi, copiii din ziua de azi. Şi aş putea să-ți arăt cu ce ne ocupăm aici.

— Sigur, dacă nu vă deranjează…

Se întoarse spre Kim, însă cealaltă fată deja ieşea fără zgomot din încăpere, mergând la fel ca Olga, de-a-ndăratelea, rămânând cu fața spre Serghei până în ultima clipă, înainte de a se întoarce.

— În plus, am vorbit cu Valeria şi cu Olga să-ți pregătească ele ceva îmbrăcăminte. Tu ce măsură porți, opt?

Chloe tresări, iar pe chip probabil că-i trecu fulgerător o uşoară îngrijorare legată de faptul că era posibil ca el să nu se preocupe de ea într-o manieră strict părintească. Serghei chicoti încet.

— Cei din familia mea au fost pielari, Chloe. În Suhumi[7]. Am crescut printre veste şi haine şi şei, şi ştiu ce măsură poartă un client, îi explică el, cuprinzând-o cu un braț pe după umeri şi conducând-o uşor spre ieşire.

— Ăăă… pot să vă întreb ceva? Nu vreau să par nepoliticoasă, se hazardă ea.

— Orice, Chloe.

— De ce Kim… adică, noi toți avem… cum să spun… urechile…? bâigui ea, gesticulând cu un deget.

Serghei îşi dădu ochii peste cap.

— Kim este o persoană extrem de evlavioasă, îi răspunse el. Ea urmează o cale anume, care s-o aducă mai aproape de zeițe. După credința ei, aşa arătam cu toții, cu multă vreme în urmă.

— Ea… *vrea* să arate astfel?

— Cam aşa ceva. E o fată foarte inteligentă şi pioasă, însă cam… zeloasă.

---

[7] Capitala Abhaziei.

Bărbatul mai vârstnic pronunțase cuvântul exact în acelaşi mod în care spusese Alek: „o ciudată”.

— Vă închinați la...?

Ar fi vrut să spună „la zeițe”, sau la „zeii Egiptului antic”, sau ceva de genul acesta, însă îi venea greu când treceau pe lângă tot felul de copiatoare şi de sclavi în cămăşi cu mânecă scurtă, trudind la birourile lor dezordonate, supraîncărcate.

— E greu pentru oricine a crescut în umbra Uniunii Sovietice comuniste să se închine cu adevărat la ceva, îi răspunse el, pe un ton blajin. Eu respect cât pot de bine cultul lui Sekhmet. Olga a fost crescută într-un soi de religie ortodoxă rusă, dar şi cu un oarecare cult al lui Bastet, în acelaşi timp.

Se opriră într-o încăpere în care se aflau persoane un pic mai liniştite, care stăteau la birouri mai spațioase. Chloe îl recunoscu pe Igor, care striga ceva pe ruseşte la telefon. Lângă el stătea un asistent, un băiat cam de vârsta lui Brian, care purta ochelari la modă, cu lentile groase, şi avea o expresie de deznădejde resemnată.

— Toată lumea de-aici e... Mai? se interesă Chloe în şoaptă.

— Până la ultimul. Am clădit acest mic imperiu imobiliar astfel încât oricine să aibă un loc de muncă printre ai săi, dacă doreşte.

— Şi toată lumea... din Semeție... lucrează aici?

Serghei scutură din cap.

— Valerie, logodnica lui Igor, e fotomodel. Simone e dansatoare. Iar Kim se zice că se ocupă de propriile ei treburi. Totuşi, nouă ne e greu să ne păstrăm o slujbă în comunitate: lumea ştie să miroasă lupul printre oi, sau pisica printre... în fine, ştii vorba. Nu ne potrivim.

Chloe îşi îndreptă privirea spre Igor. Arăta ca un bărbat normal, suprasolicitat de muncă. Îşi aruncase cravata peste umăr, şi purta pantofi la modă. Făcea însemnări cu creionul şi tot manevra o jucărie de birou în timp ce

vorbea. Totuşi, modul în care-şi arcuia spinarea, şi felul în care lumina, atingându-i ochii căprui, îi făcea să strălucească pentru câteva clipe, şi cum îşi răsuci capul ca să-i privească pe Serghei şi pe Chloe, fără să clipească... toate acestea, luate laolaltă, alcătuiau, într-adevăr, o particularitate extrem de deosebită a lui.

Astupă receptorul cu o mână şi o întinse pe cealaltă, când văzu că Serghei şi Chloe s-au oprit acolo.

— Bună, zise el, cu un accent sesizabil rusesc. *Sau sesizabil cumva.*

— Eu sunt Chloe, se prezentă ea.

Simţi ceva neobişnuit împungându-i pielea când îi strânse mâna... şi-şi dădu seama că el îşi scosese ghearele şi o înţepa delicat. Un salut secret, înţelese ea, şi încercă să procedeze la fel. Totuşi, apăsă prea tare, subestimându-şi forţa. Igor îşi trase mâna, zâmbind întristat şi lingându-şi podul palmei, acolo unde îi dăduse sângele.

— N-am mai făcut asta până acum, încercă ea să se scuze, înroşindu-se. Chestia cu strângerea de mână.

Serghei izbucni într-un râs aproape isteric.

— Asta-i fata care-mi place! O devoratoare de bărbaţi!

Şi o plesni atât de tare cu palma pe spate, încât ea fu cât pe ce să-i cadă în poală lui Igor. Însă acesta deja îşi reluase strigătul la telefon.

— Igor e mâna mea dreaptă. Sunt neputincios fără el, îi mărturisi Serghei, însă, cumva, Chloe nu-l crezu. În prezent, lucrează la un vechi, hm, salon de masaj de lângă Union Square. Avem în plan să instalăm în el francize, ca Starbucks. Poate şi un Quiznos.

— E o grozăvie, exclamă Chloe, înainte de a se putea stăpâni. Vreau să zic, aşa ceva trebuie să fie foarte profitabil, se corectă ea, după care şovăi puţin. Dar, reluă apoi, chiar dacă o avea o istorie urâtă, măcar e, ştiţi, una interesantă. Nu una de centru comercial de duzină.

— Ah, tu eşti dintre acelea, oftă Serghei. Dacă te consolează în vreun fel, află că tocmai am colaborat cu

municipalitatea la transformarea spațiului viran din vecinătate într-un centru subvenționat de primărie pentru îngrijirea copiilor din familii cu venituri reduse, şi a terenului aferent, într-o grădină publică pentru aceştia.

— O scutire de impozite ca la mama ei, completă în şoaptă Igor, astupând din nou microfonul receptorului.

Serghei se încruntă la el, şi tânărul se întoarse, spăşit, la munca lui.

— Măcar gândiți-vă şi la o librărie, stărui Chloe. Chiar la un Barnes & Noble.

— Ia priviți, am şi eu mica mea consilieră spirituală, glumi Serghei, ciufulindu-i părul. Poate c-o să te punem să lucrezi aici, când nu eşti la şcoală... ca într-o practică. Atunci, o să-ți poți face auzită vocea. Ha! Bine, acum hai să ne comandăm prânzul, adăugă, strecurându-şi repede brațul pe după umerii lui Chloe şi trăgând-o după el.

Cinci

— Întrunirea de urgență a ordinului își începe acum desfășurarea.

Era mult mai puțin formală ca majoritatea întrunirilor la care fusese silit Brian să participe: la lumina zilei, nici mai mult, nici mai puțin, și în veșminte normale, de stradă. În fine, haine de stradă pentru mine. Costume, pentru bătrânii ăștia...

— Scopul? întrebă tatăl lui, conform ceremonialului, pentru ca stenograful să consemneze.

Brian privi dezgustat cum tatăl lui, Whitney Rezza, își îndoaie degetele, admirându-și străvechiul inel din aur și unghiile perfect manichiurate. Metrosexualii nu erau nimic pe lângă tatăl lui. El, practic, inventase stilul.

— De a determina, o dată și pentru totdeauna, ce este de făcut cu Chloe King, rosti Vorbitorul.

Vorbitorul era, în viața reală, Edna Hilshire, o copie aproape perfectă după Dame Judith Anderson[8]. Vârsta ei, părul scurt, mintea ageră, precum și ochii mici, căprui, pătrunzători, toate acestea o făceau să pară la fel de puternică pe cât era; același lucru era valabil și pentru majoritatea celor din cercul interior al Ordinului. Bogați, albi și, în majoritate, de vârstă mijlocie. Bunicul lui Brian, venerabilul Decan al Conclavului, era *antic*. El, cel puțin, dădea impresia că-i înțelege ezitările lui Brian, de a împărtăși opinia grupului cu privire la Chloe, dacă nu chiar că i-o și iartă. *Sau, mai important, că mi-o acceptă*, își zise Brian.

— În mod direct sau indirect, ea este răspunzătoare

[8] Actriță americană (1897–1992), înnobilată în anul 1960 cu titlul de Comandor al Ordinului Imperiului Britanic.

pentru moartea Coțcarului.

Afirmația îi aparținuse lui Richard, cel cu fața de nevăstuică, omulețul slugarnic pe care-i plăcea tatălui lui Brian să şi-l țină în preajmă. Dar, oricât ar fi fost Richard — Dick — de preferat al lui Whit Rezza, aproape toată lumea îl numea Dickless[9]. Făcea tot ce-i stătea în puteri ca să ajungă el conducătorul, într-o zi. Era o poziție la care şi Brian sperase odinioară, ba chiar îi fusese garantată, datorită descendenței sale familiale, însă apoi lucrurile se schimbaseră. *Totul* se schimbase de când o cunoscuse pe Chloe.

Brian nu alesese niciodată să facă parte din lumea Ordinului A Zecea Lamă, spre deosebire de Richard, care aderase la el din propria voință. Exista ceva în toată acea secretomanie, în ritualuri, în devotament, ca şi în primejdiile aferente, care părea să atragă oameni de toate vârstele, reflectă cu amărăciune Brian.

Brian nu şi-ar fi ales în ruptul capului o astfel de viață. Asta, dac-ar fi avut vreodată posibilitatea alegerii. Aşa se face că ajunsese cumva să participe la o întrunire care avea ca scop de a se hotărî soarta singurei fete față de care avusese vreodată sentimente puternice. Poate chiar o iubise.

— Ea *nu* este direct... şi nici măcar indirect răspunzătoare pentru moartea lui, repetă Brian, istovit, pentru a mia oară de când cu seara aceea, când se întorsese acasă după lupta de pe pod.

Îşi trecu degetele prin părul şaten-închis, care de obicei îi stătea înfoiat, dar acum era lins de epuizare şi de transpirație.

— Alexander Smith s-a dus s-o omoare, iar ea s-a apărat. Mai mult decât atât, când el a alunecat de pe pod

[9] Joc de cuvinte, Dick fiind diminutivul lui Richard, dar şi un termen argotic pentru „penis”. Dickless ar însemna, în consecință, „fătălău” (literal: „fără penis”).

din propria vină, ea a întins o mână ca *să-l salveze*.

— Socotesc lucrul acesta extrem de improbabil, replică afectat Richard.

— Ia mai taci, se răsti Brian la el. Tu nici măcar n-ai fost acolo.

— Mai uşor, Novice. Eşti aproape deplasat, îl admonestă Edna, însă cu un mic zâmbet pe buze. Cu toate că, la rândul meu, consider greu de crezut ca *oricine*, Mai *sau* om, să încerce să-i vină în ajutor cuiva care tocmai a încercat să-i aducă moartea, unicul martor de care dispunem în prezent fiind Brian.

— Ale cărui puncte de vedere sunt în mod evident părtinitoare, declară tatăl lui, pe acel ton plin, răscolitor, al conducătorului. Să se consemneze că nu voi permite ca dragostea pentru fiul meu să influenţeze percepţia asupra faptelor.

De parcă ar fi influenţat-o vreodată, comentă în sinea lui Brian.

— Nu există vreo dovadă a morţii Coţcarului, interveni atunci Ramone, responsabilul cu redactarea procesului-verbal.

Era un tânăr înalt şi slab, arătând din cap până-n picioare a Bibliotecarul care se presupunea că ar fi, excepţie făcând tenul lui sănătos şi ochii căprui destul de strălucitori. Nu era cu mult mai matur decât Brian, însă tonul îi suna deja bătrâneşte.

— Am parcurs rapoartele poliţiei şi ale spitalului, continuă el. Nu au fost găsite cadavre aruncate de valuri la mal, nici pescuite, nici...

— Asta nu înseamnă nimic, îl întrerupse tatăl lui Brian. A căzut. Apărându-se.

— De o fată care se apăra la rândul ei! protestă Brian.

— Elimină această ultimă afirmaţie, îi ordonă domnul Rezza lui Ramone. Nu deţine importanţă şi este deplasată.

— Ştiţi ce, voi aţi fost cei care m-au pus să mă ocup de cazul ei, replică Brian, enervat.

— Da, şi ne-am aşteptat s-o urmăreşti pe respectiva Mai, să te împrieteneşti cu ea şi s-o studiezi. Nu ți-am cerut să-i devii avocat!

— Haideți să ne întoarcem la mamă, îl întrerupse cu politețe Edna, împreunându-şi mâinile pe masă. Purta şi ea un inel al Ordinului, numai că era mai mic, dintr-un aur portocaliu diferit față de cel al tatălui lui Brian. Este în siguranță?

— Deocamdată.

Lui Brian nu-i scăpă privirea pe care tatăl lui i-o aruncase Ednei. *Vorbim mai târziu despre asta*, voia să spună.

— Ei bine, iată un lucru pentru care trebuie să fim mulțumiți, declară bătrâna, aplecându-se în față şi desfăcându-şi brațele. Să continuăm cu urmărirea lui Chloe, de această dată mult mai îndeaproape, întrebuințând pe cineva, hm...

Îndreptă o privire de scuză spre Brian.

— Cineva care să nu fi fost direct implicat în relația cu ea anterior. Atâta vreme cât ştim unde se află, putem lua hotărârea în oricare moment, şi între timp, putem aştepta să vedem dacă ea mai întreprinde ceva violent.

— Mi se pare rezonabil, aprecie Ramone.

— Foarte bine, aprobă tatăl lui Brian. De acord. Brian, eşti eliberat de caz. În totalitate. Dacă vei fi prins încă o dată oriunde în preajma lui Chloe King... vor exista consecințe.

Cam de ce gen? O să-mi tai alocația? O să mă închizi în casă? O să faci cumva ca mama să fie asasinată iar? În ochii căprui ai lui Brian ardeau vâlvătăile vechiului său foc din adânc. Tatăl lui îl pedepsise deja destul pentru o viață de om. N-avea cum să găsească altceva mai mult de-atât.

— Când a fost văzută ultima oară?

— Când fugea de pe pod. Garda Națională a fost anunțată de prietenii ei cu privire la prezența Coțcarului, bâigui Brian.

— De prietenii ei *umani*, preciză Edna, iar Brian încuviință.

— A pornit spre Promontoriul Marin, însă acolo am pierdut-o, adăugă Brian.

— Mai era cineva împreună cu ea?

Tatăl lui îl privea drept în ochi. Ai lui erau de un albastru vechi, reumatic, ca un cer întunecat de nori; Brian îşi moştenise cea mai mare parte a trăsăturilor de la mama sa.

Se gândi la Alek, superbul „celălalt” iubit al lui Chloe, elevul de liceu, un alt Mai. Unul care putea s-o atingă pe Chloe, şi s-o sărute, şi să nu moară din cauza asta, spre deosebire de Brian.

Inamicul lui de moarte.

— Nu, răspunse, tărăgănat. Era absolut singură.

Şase

— Ia astea şi du-i-le lui Mişa, îi ordonă necioplitul secretar lui Chloe, trântindu-i un teanc de contracte în braţe.

Chloe oftă şi porni în misiunea de descoperire a încă unui birou ascuns prin arhaicul complex care găzduia compania Firebird. I se părea ciudat să treacă de la o sală viu luminată de lămpi cu halogen, dotată cu faxuri, computere, copiatoare şi telefoane, de exemplu, la o minusculă cameră de baie, în care găseai un WC cu lanţ pentru tras apa şi un radiator cu aburi care ocupa jumătate din spaţiu.

Serghei îşi luase în considerare propria sugestie de a o pune să facă puţină practică prin birouri, ca să-şi mai domolească plictiseala, şi-i plătea un destul de decent salariu de zece dolari pe oră. E adevărat, ea nu putea de fapt să iasă şi să-şi cheltuiască undeva banii, însă i se părea un lucru drăguţ. Plus că învăţa foarte multe despre afacerile imobiliare, cel mai important dintre toate fiind faptul că aşa ceva în mod categoric *nu*-şi va dori să facă atunci când va creşte mare.

Ciocăni la o uşă care credea că ar da spre biroul lui Mişa, unul dintre consilierii juridici ai companiei, însă dădu în schimb peste Igor şi superba lui logodnică blondă, Valerie, care stăteau pe canapea şi se priveau visători.

— Au, scuze, bălmăji Chloe, închizând uşa în grabă.

Privi din nou în susul şi-n josul coridorului, încercând să-şi dea seama unde se află, când îi sună telefonul mobil. Îl lăsase deschis din greşeală, după ce-şi verificase mesageria vocală şi ascultase alte mesaje din partea lui Amy. *Ei bine, măcar se îngrijorează aşa cum trebuie. Să se-nveţe minte să-mi mai tragă clapa şi altădată*, nu se putu

abține Chloe să comenteze în gând.

Privi numărul apelantului și inspiră brusc.

— Alo? răspunse încetișor.

Nimeni nu-i interzisese în mod explicit să-și întrebuințeze telefonul mobil, însă avea o oarecare bănuială cum că pe cei de-acolo nici nu i-ar prea entuziasma ideea.

— Chloe? Sunt eu, Brian.

După voce, era evident că el nu știa la ce să se aștepte: tonul îi era ezitant, însă presant. Scena de pe Promontoriul Marin îi fulgeră din nou prin minte: ea, fugind împreună cu Alek, Alek căzând, o steluță zburătoare înfiptă în piciorul lui. Deasupra lor, Brian, cu o altă steluță zburătoare în mână.

— Ce vrei?

Urmă o tăcere prelungită; îl auzi înghițind în sec și-și imagină chipul lui gânditor și plăcut, încercând să găsească replica potrivită. Practic, îl văzu încruntându-se puțin, încrețindu-și fruntea deasupra ochilor întunecați, ca un abis fără fund.

— Ești bine? o întrebă el, până la urmă.

— Foarte bine. Sunt cu anumite persoane care mă apără.

— Tu... atunci, înseamnă că ți-ai găsit Semeția.

Nu fu surprinsă de deducția lui: unde altundeva ar fi putut să fie? La poliție? În cadrul programului federal de protecție a martorilor, așa cum îi informase Serghei mama?

— Da, îi răspunse, pe un ton egal. Și ei vor încerca să afle și cine-mi sunt părinții. Și ce s-a întâmplat cu familia mea biologică.

De ce-i spun lui toate astea? De ce vreau încă să știe ce e cu viața mea? Cu mine?

— *Aha, mormăi el, după care urmă o nouă pauză.*

Chloe fu puțin dezamăgită, însă, la urma urmei, doar el nu era să spună „Ce drăguț”, sau „Mă bucur pentru tine”, din moment ce persoanele implicate erau în conflict deschis cu organizația din care făcea el parte. Indiferent care ar fi

fost convingerile lui personale, gruparea căreia îi aparținea Brian nu avea decât o singură intenție: să-i nimicească pe Mai, sau cel puțin să-i țină sub control. Lui Chloe încă îi venea greu să înțeleagă aşa ceva.

— Chloe, eu chiar voiam să te ajut acolo, pe pod.

— Zău? Cum, aproape retezându-i tendonul lui Alek?

— Ți-am mai spus, replică el, nerăbdător. Dacă voi doi ați fi continuat să fugiți aşa, ați fi nimerit drept în mijlocul unui avanpost. Şi, crede-mă, e posibil să nu existe prea mulți membri ai Ordinului într-atât de psihopați cum a fost Coțcarul, însă în A Zecea Lamă sunt mai mult decât destui cei care nu s-ar mai gândi *de două ori* când ar fi vorba să doboare un cuplu de Mai. Şi cu atât mai mult dacă respectivii ar fi cumva implicați în moartea Coțcarului.

— Eu n-am…

Chloe voise să protesteze, însă vocea îi pierise treptat, pe măsură ce înțelegea ce spusese el de fapt. Nu afirmase că ea l-ar fi omorât. Nici măcar că ar fi fost răspunzătoare pentru moartea lui.

— Ei bine, am văzut că n-ai avut probleme să-l nimereşti pe Alek. Atunci, de ce n-ai putut să-l nimereşti în gât pe Coțcar?

— Chloe, zise el, pe jumătate rugător, pe jumătate întristat. Tu ai impresia că e uşor să *omori* pe altcineva? Chiar şi când a făcut ceva îngrozitor? Şi, mai ales, dacă e un… prieten de familie?

Chloe nu voia să-l mai asculte. Brian ar fi trebuit să-şi dorească numai s-o salveze pe ea şi să nu se mai gândească la altceva. Asta era ceea ce ar fi vrut ea; sau, cel puțin, ce şi-ar fi dorit să audă.

— Nici măcar tu n-ai fost dispusă să-l laşi să moară, adăugă el, încet. Te-am văzut cum i-ai întins mâna.

Avea dreptate. De ce încercase ea să-şi salveze propriul asasin? *Pentru că părea să fie conduita corectă.* Şi-atunci, de ce-l mai învinuia pe Brian pentru faptul că nu trecuse automat de partea ei şi nu ucisese în numele ei?

— Eu n-am omorât niciodată pe nimeni, adăugă el. Nici om, nici Mai, nici altceva. Şi nici nu-mi doresc să încep.

— Puteai să faci ceva, bombăni Chloe, simţindu-se copilăroasă şi neştiind de ce.

— Am avut impresia că te descurci destul de bine şi singură.

Putea să-i sesizeze zâmbetul după tonul vocii, dincolo de nuanţa de tristeţe. Pentru doar o clipă, îşi dori să-l fi putut vedea. Chiar putea să şi-l imagineze întinzând mâna şi mângâind-o pe obraz, în acel moment, sau atingându-i degetele...

Şi, dintr-odată, îşi dădu seama de ceva.

— Ştiu de ce n-ai vrut să mă săruţi, îi zise încet, fără să-i pese că nu avea legătură cu subiectul discuţiei lor.

Îşi aminti de conversaţia ei cu Serghei, de azi-dimineaţă, şi de cea cu Alek, de acum câteva zile, când o văzuse el prima dată cu Brian.

„Cu el n-ai făcut nimic.” Fusese o afirmaţie, nu o întrebare.

„Mda? Şi de unde ai putea să ştii tu?”

„E încă viu”, zisese Alek, zâmbindu-i. „Pe un băiat ca ăsta l-ai înghiţi cu totul, şi l-ai scuipa înapoi când ai termina.”

Vorbise cât se poate de serios, fără pic de metaforă. Îşi aminti ce păţise Xavier şi de clipa când Brian aproape c-o îmbrâncise de lângă el, fiindcă încercase să-i fure un sărut.

Nu mă mir că Alek nu e gelos pe Brian! Doar ştie că o astfel de relaţie n-ar avea niciun viitor.

— Îmi pare rău. Chiar aş fi vrut. Adică...

Şovăi puţin.

— Vreau.

— Şi totul n-a fost decât o prefăcătorie? îl întrebă în şoaptă. Numai ca să poţi sta cu ochii pe mine?

— Nu, Chloe, jur că n-a fost, răspunse el, disperat. N-am avut în intenţie să mă îndrăgostesc de tine.

Şi iată declaraţia, plutind prin aer. Finalul îl rostise cam sugrumat şi repezit, ca şi cum n-ar fi vrut să spună aşa

ceva, ca şi cum i-ar fi venit din senin.

Chloe deschise gura să spună ceva, însă nu-i ieşi nici măcar un sunet. Urechile îi zvâcniră: un zgomot familiar de paşi se auzea din ce în ce mai puternic pe coridor.

— Trebuie să închid, zise.

— Eu… Brian păru să-şi dea seama că nu era momentul potrivit ca să ducă discuția mai departe. O să te mai sun, zise apoi. Ai grijă, bine? Eşti… o femeie căutată, zilele astea!

Dublul înțeles o făcu pe Chloe să zâmbească.

— O să am.

Închise telefonul exact în timp ce Alek dădea buzna înăuntru.

— Chloe! Iubirea vieții mele! strigă el, desfăcându-şi brațele cu un aer teatral.

Chloe tresări: era un moment total nepotrivit pentru ca el să arunce cu astfel de cuvinte.

— Ei, cu cine vorbeai? Cu Paul? Cu Amy?

I se păru ciudat să audă numele prietenilor ei ieşind din gura lui. Lăsând deoparte strania lor dublă întâlnire de acum vreo două săptămâni, ei patru nu-şi prea petrecuseră vremea împreună. Nu erau două cupluri, sau patru prieteni, sau orice altceva de genul acesta. Paul avea în comun cu Alek pasiunea pentru revistele de benzi desenate, însă Amy îl detesta cu desăvârşire. Chloe se întrebă dacă Alek ştia măcar ce simțea ea pentru el.

În timp ce Alek îşi aşeza caietul şi cărțile pe un scaun, Chloe nu se putu abține să nu se holbeze la trupul lui perfect. Nu foarte musculos, însă cu umerii lați şi bine definit. Arăta de parcă ar fi putut să pozeze pentru o revistă de modă, fără ca măcar să-şi dea seama. Alek era, probabil, cel mai sexy tip din şcoala ei. Însă perfecțiunea lui trupească, la atât de scurt timp după o discuție cu Brian, era doar tulburătoare şi chiar puțin supărătoare.

El îi remarcă imediat starea de spirit.

— Sau discutai cu vreun iubit secret, poate? o întrebă,

zâmbind.

Îşi lăsă capul într-o parte, cu un aer de cunoscător, apropiindu-se ca şi cum ar fi vrut s-o sărute. Numai că, brusc, îi smulse telefonul din mână.

— Hei! strigă ea. Dă-l încoace!

Alek începu să râdă şi să danseze în jurul ei, ţinând telefonul ridicat deasupra capului, cu cel puţin o jumătate de metru mai sus faţă de unde putea ea să ajungă. Chloe sări şi ţopăi într-o manieră total omenească, trăgându-l de braţ în jos şi uitând de toată instrucţia pisicească prin care o trecuse el în seara aceea misterioasă, când ea aflase pentru prima oară ce putea să facă, fiind o descendentă a rasei Mai.

— Ia să vedem pe cine ai sunat… şi dacă ai vreun alt iubit…

Tocmai când deschidea clapeta telefonului şi începea să apese pe tastele meniului, Chloe făcu un ultim salt disperat, încercând să-l împiedice. Aproape că puse mâna pe telefon…

— Hei! Prinde! strigă el deodată spre Igor şi Valerie, care tocmai treceau pe acolo.

Şi, când Alek îi aruncă telefonul, Igor întinse mâna şi-l prinse cu graţie. *Reflexe pisiceşti*, îşi zise Chloe în sinea ei. Igor şi Valerie zâmbiră spre celălalt cuplu. Chloe se repezi spre ei. Igor se răsuci şi-i aruncă înapoi telefonul lui Alek, doar cu câteva secunde înainte de a ajunge Chloe la el. Valerie râse, şi-şi continuară drumul.

— Dă-mi-l, mârâi Chloe, începând să-şi piardă răbdarea.

Ca răspuns, Alek deschise telefonul şi începu să cerceteze lista apelurilor recepţionate. Sări într-o parte ori de câte ori încerca ea, disperată, să se arunce asupra lui. Totuşi, când zări numele lui Brian, avu un moment de ezitare. Apoi, închise telefonul şi i-l întinse înapoi lui Chloe, străduindu-se să-şi menţină o expresie veselă, jucăuşă, pe faţă. Însă lui Chloe nu-i scăpase clipa de suferinţă.

— Nu i-am spus unde sunt, sau unde se află baza

voastră secretă, îl informă, pe un ton defensiv.

— Nici nu credeam că i-ai fi spus, replică el, un pic întristat.

Câteva clipe, tăcură amândoi.

— Mi-e foame. Hai să vedem ce-avem pe-aici, zise el deodată, încercând să facă pe viteazul şi luându-şi din nou caietul şi cărțile. Chiar ar trebui să-i suni pe Paul şi pe Amy, adăugă apoi, încet. Sunt îngrijorați pentru tine.

Iată-le din nou, aceste două prenume rostite de gura lui. Ca şi cum ar fi fost într-adevăr acum o prezență apropiată în viața ei, cineva care-i cunoscuse mama, care o scosese în oraş, o tratase cu ciocolată când fusese la ciclu, şi nu cineva care făcuse tot posibilul să nu-i întâlnească mama, care o învățase cum să-şi scoată ghearele, să se cațere în copaci şi să alerge noaptea pe acoperişurile caselor.

Chloe îşi vârî telefonul în buzunarul de la spate şi-l urmă, ieşind din încăpere.

Şapte

Paul era fericit doar s-o privească pe Amy.

Erau la Café Eland, şi iubita lui povestea cu însufleţire cum îi decursese ziua. El niciodată nu reuşea să înţeleagă cum de putea să fie atât de *scânteietoare*. Şi Chloe era drăguţă, e drept, însă altfel. Oarecum rezervată, interiorizată. Cu toate că ea ar fi fost ultima care să fi recunoscut aşa ceva, Chloe King era o persoană introspectivă, predispusă percepţiilor întâmplătoare şi bosumflărilor capricioase, motiv pentru care semi-dispariţia ei din viaţa lui şi a lui Amy — premergătoare *adevăratei* dispariţii de acum trei zile — nu-l surprindea, şi nici nu-l necăjea la fel de mult ca pe Amy.

Cu Amy, în schimb, ceea ce vedeai era şi ceea ce aveai. Dacă ea simţea ceva, indiferent ce, ştiai de îndată. Nu trebuia să-i intuieşti toanele, sau trucurile mentale. Şi chiar dacă unele dintre ideile şi înclinaţiile ei depăşeau graniţa excentricităţii şi pătrundeau adânc pe teritoriul nebuniei, măcar le alimenta cu cantităţi uluitoare de energie.

Părul ei roşu-închis — aproape revenit la culoarea lui naturală, după cum constată Paul — îi încadra faţa şi flutura uşor în timp ce ea vorbea, entuziastă, gesticulând cu mâinile. O privea adânc în frumoşii ei ochi albaştri ca marmura, zâmbind, cicatricea buzei lui de iepure abia întinzându-i pielea.

— Şi *atunci* mi-a astupat gura cu palma şi m-a tras după el în clasă!

Vorbise atât de tare, încât nu numai Paul o auzi, ci şi jumătate din clienţii cafenelei se opriră din discuţii pentru o clipă, ca s-o asculte.

— Stai, ce? se miră el, scuturând din cap.

Ştia că ar fi trebuit s-o asculte, însă Amy vorbea *enorm*. De fapt, cam tot timpul. Nu se putea abţine să nu facă urechea surdă din când în când.

— Alek! repetă ea, pe un ton exasperat. Când i-am spus că ar fi spre binele lui să nu-i fi făcut vreun rău lui Chloe. M-a *înhăţat* şi m-a tras după el în clasa pentru teorie muzicală.

— Dar de ce-ai făcut aşa ceva? De ce ai *fi vrut* să faci aşa ceva?

— Sigur, să dăm vina pe victimă, nu-i aşa? pufni Amy. Tipic masculin.

Chiar dacă era derutat şi nerăbdător să afle cu exactitate ce se petrecuse, Paul îşi măsură cu mare grijă următoarele cuvinte.

— Ţi-a făcut vreun rău?

— Nu, recunoscu Amy, fără tragere de inimă. Dar m-a apucat de braţ şi mi-a astupat gura cu palma!

— Te-a ameninţat?

— Da!

Paul aşteptă, privind-o stăruitor cu ochii lui într-o nuanţă închisă de căprui, înălţându-şi una dintre perfect dreptunghiularele lui sprâncene.

— Nu, se corectă până la urmă Amy, sub privirea lui scrutătoare, lăsându-şi ochii în jos, spre ceaşca de cafea, şi izbind piciorul mesei cu un gest de fetiţă ţâfnoasă. Dar ar fi *putut* s-o facă. Dacă n-ar fi fost şi alte persoane prin apropiere.

— Aşa că, ia stai: tu l-ai acuzat că i-ar fi făcut ceva lui Chloe, pe coridor, în faţa altor persoane?

— Nu, doar nu sunt *tâmpită*. Doar vreo câţiva tocilari din orchestră, care treceau pe-acolo.

Paul se lăsă pe spătarul scaunului şi începu să-şi amestece cu încetineală în cana cu ceai, nevrând s-o privească în faţă cât timp digera amănuntele povestirii. Oricât ar fi fost Paul de enigmatic, uneori era într-atât de năucit de ce spunea, sau de ce făcea Amy, încât avea

nevoie de un moment de răgaz ca să se lămurească.

— Dar el ştie ceva despre ce s-a întâmplat, continuă disperată Amy, neputând să-i îndure tăcerea. Când i-am spus ce-am văzut noi pe pod, a rămas total surprins şi s-a comportat ciudat şi aşa mai departe.

Paul îşi duse mâna la fermoarul pe care şi-l trăsese până la gât şi-l mai desfăcu puţin, jucându-se cu capătul acestuia ca şi cum ar fi fost o cravată. Era noua lui bluză de trening Puma, lucioasă, cu dungi roşii care coborau pe laturi. Când o purta, semăna perfect cu mai maturii DJ „adevăraţi" din cluburile lui preferate. Era, într-un fel, costumul lui personal de super-erou.

— Amy, zise, într-un târziu, n-ar fi trebuit să faci asta. Dacă e nevinovat — şi dă-mi voie să-ţi amintesc că încă n-ai nici cea mai mică dovadă temeinică despre orice — înseamnă că a fost o nebunie şi o răutate din partea ta. Iar dacă e implicat, într-un fel sau în altul, cum crezi că o să te-ajute înfruntarea lui făţişă?

Amy se încruntă.

— I-am spus că, dacă-i face vreun rău lui Chloe, îl omor.

Paul se strădui să-şi stăpânească zâmbetul.

— Foarte John Constantine[10] din partea ta.

— Eşti un *ticălos*, exclamă Amy, atât de distrată, încât vru să soarbă din cafea prin beţişorul pentru amestecat.

Încercă să nu dea importanţă şi să-şi păstreze demnitatea. Paul oftă în sinea lui, ştiind că nu avea altceva de făcut decât să aştepte până se calmează. *Mai avem timp pentru, câte? Una, două alte schimbări de dispoziţie pentru astă-seară?* Chiar în timp ce-i trecea prin minte gândul că ea devenea cam obositoare uneori, nu se simţea deloc convins că ar prefera-o altfel. Deocamdată, avea să rămână. Să stea de vorbă. După care, să se giugiulească.

[10] Detectiv specializat in ocultism, anti-erou al unor cărţi de benzi desenate, in special al seriei *Hellblazer*.

Opt

În seara aceea, Chloe şi Alek aveau foaierul de la Firebird numai pentru ei. Serghei dăduse foarte clar de înțeles că nu voia să vadă picior de băiat în preajma dormitorului lui Chloe, şi ea ştia că la Alek se referise în mod special. În consecință, foaierul era locul cel mai intim de care puteau să beneficieze.

Luminile fuseseră reduse, se aprinseseră lumânările, iar ea şi Alek stăteau întinşi pe podea, mâncând ceva chinezării post-giugiuleală.

— E mai bine decât să mergi la restaurant, aprecie Alek, îndopându-se delicat cu lo mein[11].

Îndemânarea cu care manevra bețişoarele era de-a dreptul extraordinară.

— Nu mai e nimeni aici, argumentă el, şi putem să facem orice vrem.

Chloe era ceva mai stângace în mânuirea bețişoarelor, aşa că fu nevoită să-şi răstoarne cutia aproape golită cu orez prăjit, scormonind pe fundul ei cu un singur bețişor, astfel încât orezul să-i cadă în cocoloaşe mari în gură.

Alek sorbi o ultimă fâşie de tăiței pe cât de lasciv putea, fără să împrăştie peste tot sosul de soia. Pe urmă, se aplecă în față şi-o sărută, atingându-i fugar dinții cu vârful sărat al limbii sale.

Chloe se rostogoli mai aproape de el şi-l sărută la rândul ei, ținându-l cu mâna de ceafă, ca nu cumva să se poată trage înapoi. El nici nu încercă. Doar îşi desprinse gura de pe buzele ei şi o coborî spre gât, sărutându-i pielea delicată; ea simți cum îi ies ghearele. Îşi lăsă capul pe

[11] Specialitate chinezească din tăiței, cu legume şi eventual carne de vită, de pasăre sau de porc, sau fructe de mare.

spate, savurând senzația.

— Chloe, șopti el, depărtându-se puțin și zâmbindu-i tandru. Trebuie să plec.

— Răule! exclamă ea, prefăcându-se doar pe jumătate supărată.

Își simți ghearele retrăgându-se la loc.

— Mama mă duce acasă cu mașina, se scuză el. Trebuie să mă duc s-o caut, dacă nu cumva vrei să continuăm cu pupatul și să ne trezim cu ea intrând peste noi...

— Nu, înțeleg, zise Chloe, și se ridică în șezut, oftând. Numai că nu prea mai reușesc să te văd cum trebuie. Acum, că nu merg la școală... vreau să zic, mă obișnuisem să te văd în fiecare zi, cel puțin la venire și la plecare.

— Știu, zise el, sărutând-o pe frunte. Era unul dintre puținele motive pentru care abia așteptam să mă duc la școală.

— De când ești tu interesat de mine? Adică, a fost dinainte să intrăm în vorbă de-a binelea? întrebă Chloe, luminându-se la față.

— Cu *mult* înainte să știu că ești Mai.

— Dac-aș fi fost om ca toți oamenii, ce-ai fi făcut?

— Același lucru pe care l-am făcut cu Keira Hendelson. Și cu Halley Dietrich. Nimic. Nu că aș fi și vrut! adăugă el la repezeală, când ea își ridică mâna ca să-l lovească.

Chloe se trase înapoi și reîncepu să ciugulească din orezul prăjit, încercând să pună la treabă amândouă bețișoarele.

— Tu îi urăști pe oameni? Așa cum pare să-i urască Serghei?

Alek ridică din umeri.

— E greu să urăști șase miliarde de oameni deodată. Uneori, e greu să faci parte din ambele lumi. Ca și cum...

Își schimbă poziția în timp ce stătea să se gândească mai bine la ce voia să spună. Chloe se strădui să rămână pe cât de nepăsătoare și de tăcută putea: era mai mult decât auzise vreodată din partea lui despre sentimentele pe care

le avea.

— Ca şi cum aş asculta muzică, sau orice altceva, lângă dulăpiorul meu din vestiar, bătând palma cu cineva, şi totul ar fi bine… însă seara, ştii, când apune soarele, simt imboldul să alerg, să explorez noaptea, să vânez ceva. Pentru o vreme, pot să mă amăgesc şi să cred că sunt în totalitate uman, însă e imposibil de tăgăduit lumea cealaltă, complet diferită, în care sălăşluim.

— Şi tu de ce nu eşti în primejdie când mergi la şcoală? De unul singur? Cei din A Zecea Lamă n-ar încerca să te omoare?

Alek scutură din cap şi-şi mai îndesă o găluşcă în gură, după ce trecu momentul de reflecție.

— Suntem într-un fel de şah etern. Dacă m-ar *omorî* de-a binelea, ar însemna declanşarea imediată a răzbunării Mai. Război. Nou-veniții, sau acei Mai din afara unei Semeții, nu contează: aşa cum erai tu, înainte să te găsim. Pentru că, practic, nu erai sub protecția nimănui. În lumea asta „modernă”, A Zecea Lamă nu e interesată să atace membrii unei Semeții, decât dacă rănesc sau omoară vreun om.

— Totul mi se pare puțin cam…

Chloe stătu să caute cuvântul potrivit, cu gândul la *Naşul*.

— *Arhaic*, zise până la urmă.

Alek ridică din nou din umeri.

— Şi, cum arată acel fantastic dormitor al tău, pe care nu mi-este permis să-l văd?

Nu schimba subiectul din cauză că-i era incomod: el chiar îl considera încheiat, aşa că trecea la altceva.

— A, e destul de fain. De obicei, după ce adoarme restul lumii, vin toate fetele, în pijamalele lor sumare, şi ne batem cu pernele până când rămânem toate, practic, goale.

În ochii lui Alek apăru o scânteie pe moment, însă apoi îi căzu fața.

— Minți, îşi dădu seama.

— Crezi? întrebă ea, aruncându-şi o găluşcă în gură.

Era din arpagic şi legume, şi se simțea, în taină, uşurată pentru faptul că-i plăcea încă aşa ceva. Chloe trecuse printr-o frică mută, dar crescândă, că va deveni total carnivoră, cu cât îşi va petrece mai mult timp printre Mai.

— Serghei a vrut să-mi dea o cameră adevărată, îi povesti ea, dintr-aia care să aibă pat cu baldachin şi toate minunile de pe lume, însă eu l-am rugat să mă lase în prima cameră. Ştii, aia mică, de la mansardă, în care m-au dus să trag un pui de somn. O ador. Totul e acolo roz şi verde prăfuit. E dormitorul pe care mi l-am visat totdeauna, adăugă, sfioasă. Ca şi cum aş trăi în propria mea versiune de roman gotic.

— Ca în *Litera stacojie*?

La lecția aceasta ajunseseră la engleză când fusese obligată ea să dispară. Chloe simți un junghi de tristețe când se gândi la domnul profesor Mingrone, schițând mici A-uri pe tablă.

— Nu, mai degrabă, nu ştiu, ca în *La răscruce de vânturi*, sau cam aşa ceva.

— A, pe-asta cred c-o s-o facem la anul, zise Alek.

Îşi adună frumos resturile şi le îndesă într-o pungă de plastic dintre cele în care le fusese livrată mâncarea, având grijă să pună capacele la loc peste cutiuțele cu sos de soia, ca nu cumva să se verse. Chloe îi urmări mişcările, amuzată. După ce termină, Alek se aplecă spre ea şi o sărută tandru pe buze.

— La revedere, Chloe King, îi zise. Ne vedem mâine-seară?

— Ce e mâine? Vreo întrunire a comitetului de organizare a balului bobocilor?

— La drept vorbind, da, răspunse el, făcându-i cu ochiul şi sărutând-o încă o dată.

Apoi, îi strânse mâna şi plecă.

Chloe oftă, privindu-l cum iese, după care începu să sufle în lumânări. Seara ei romantică — mai bine zis, cele două ore de normalitate — se sfârşise. Adună pungile cu

gunoi şi plecă să caute chicineta, ca să le arunce. Pentru o clipă, îşi imagină bucuroasă că aşa ar arăta viața de studenție: o zi grea de cursuri, o întâlnire banală în sala comună a internatului, după care trebuie să ia împrumut tămâie de la toxicomanul din camera de alături, ca să împrospăteze aerul în urma plângerilor primite de la vecinii vegani.

Chloe se întrebă dacă mai avea să ajungă vreodată la facultate, aşa cum mergeau treburile. Cum va putea să recupereze lecțiile pierdute de la şcoală? Poate c-or avea pe undeva, prin bibliotecă, vreun exemplar din *Litera stacojie.* Poate că ar reuşi să facă şi ea şcoala la domiciliu. Kim se pare că aşa proceda.

Dădu să deschidă o uşă de pe un coridor alăturat, crezând că era a chicinetei, însă încremeni locului când îşi dădu seama ce are în fața ochilor. Camera era spațioasă şi, în cea mai mare parte, întunecată, luminată doar de lumânări şi de lămpi cu petrol. Podeaua era alcătuită din plăci de gresie grosolan şlefuite, iar în fundul încăperii se afla un soi de scenă, înălțată față de podea. Pe scena aceasta erau două statui imense, asemănătoare cu semnele de carte pe care le văzuse în bibliotecă. Statuia din stânga înfățişa o femeie cu cap de leoaică. În dreapta, era o uriaşă pisică neagră egipteană, sculptată în piatră, cu un cercel în urechea dreaptă şi un zâmbet pe buzele pisiceşti. Scena era despărțită de restul încăperii de ceea ce ar putea fi descris doar ca un şanț de apărare, un dreptunghi îngust de apă întinzându-se pe toată lățimea camerei.

Kim stătea îngenuncheată în dreptul micului altar din fața celor două statui, cu capul plecat. Era îmbrăcată într-o robă aspră, alburie, şi murmura ceva. Dacă n-ar fi fost perspectiva tridimensională, ai fi putut crede că e un tablou pictat pe un perete din Egiptul antic.

Chloe încercă să nu facă vreun zgomot, însă din greşeală îşi târşâi talpa pantofului ei de tenis pe prag. Urechile negre de pisică ale lui Kim zvâcniră înapoi, ca reacție la

zgomot, cu toate că restul trupului îi rămase neclintit.

— Scuză-mă, şopti Chloe.

Kim păru să-şi sfârşească ritualul şi se ridică.

— N-am vrut să te deranjez...

— Nicio problemă, o asigură Kim, pe un ton liniştit.

Îşi scoase uşor roba şi o agăță într-un cuier din apropierea uşii, unde mai atârnau alte câteva robe asemănătoare, de diferite mărimi. Pe dedesubt, avea vestimentația ei obişnuită: blugi şi pulover, fără ciorapi sau pantofi.

— Ce e, hm, ce e cu toate astea? se interesă Chloe, cu toată indiferența de care era capabilă, arătând cu degetul mare în direcția celor două statui, şi temându-se de răspunsul pe care urma să-l primească.

— Sunt zeitățile noastre, Bastet şi Sekhmet, îi răspunse Kim, cu o înfățişare serioasă. Două forme ale aceleiaşi zeițe.

— Şi, hm... toată lumea...?

Încercă să şi-l imagineze pe Alek îngenunchind, îmbrăcat într-o robă albă, în fața unor statui străvechi şi străine, şi nu reuşi.

— Nu în aceeaşi măsură ca mine.

Urechile lui Kim mai zvâcneau, din când în când, la auzul diverselor zgomote din alte camere diferite.

Chloe trebuia să-i pună întrebarea. *Ei bine, sunt pisică, în definitiv, şi curiozitatea încă nu m-a omorât...*

— Ăăă... sper că nu te superi dacă te întreb, dar Serghei zicea că tu crezi că noi toți am... ăăă... arătat ca tine, dar tu cum ai...?

— Am urmat calea străbunilor, îi răspunse Kim, un pic cam afectată.

Chloe doar înălță din sprâncene şi clătină din cap: pentru ea, nu însemna nimic.

— Dacă ți-ai ține ghearele scoase şi ți-ai antrena vederea nocturnă în permanență, timp de mai mulți ani, ai arăta şi tu la fel, îi explică fata, frecându-şi una dintre urechi cu o

mână cu gheare. E nevoie de foarte multă concentrare şi meditație şi rugăciuni.

— Ooo-kay…

Meditație? Rugăciuni? În ce m-am mai vârât?

Părinții lui Chloe nu se dăduseră niciodată în vânt după religie: mama ei fusese crescută în credința protestantă episcopaliană, iar tatăl era catolic, însă n-o duseseră la biserică în mod regulat. Ea niciodată nu fusese nevoită cu adevărat să se *gândească* la religie până acum, făcând abstracție de când stătea cu Amy, ocazional, de Pesah[12], sau când îşi amintea că trebuie să-şi supravegheze limbajul în preajma mai credincioaselor rude baptiste ale lui Paul. După ce tatăl ei plecase, mama lui Chloe încercase s-o ducă pe la bisericile anglicane, aşa cum fusese ea însăşi dusă de mai credincioasa ei mamă, însă o făcuse fără prea mare tragere de inimă şi nu continuase decât până când pusese Chloe piciorul în prag, într-o manifestare de disidență adolescentină.

Chloe se concentră din nou asupra prezentului şi a lui Kim, ciudata fată din fața ei, cu înfăţişarea de pisică. Oare ce-ar fi crezut acum episcopaliana ei mamă?

— Nu ştiu dacă pot…

— Mulți au aceeaşi problemă, îi zise Kim, pe un ton liniştitor. Nu sunt obişnuiți să se închine absolut deloc vreunui zeu. Cu toate acestea, sunt Mai şi întotdeauna îşi aleg o cale. Calea lui Bastet este iubirea maternă, casa, şi hrana fizică, emoțională şi spirituală, îi explică, arătându-i spre statuia pisicii.

— Ah, ca Olga? zise Chloe, amintindu-şi de ce-i spusese Serghei. Aşa, cum are ea grijă de toată lumea?

Kim încuviință.

— Sekhmet este de partea războiului, a maladiilor, a

12 Sărbătoare numită şi Paştele evreiesc, care marchează fuga poporului evreu din robia egipteană (Exodul) şi cei 40 de ani de rătăcire prin deşert, precum şi începutul anului ecleziastic ebraic.

violenței, a protecției, zise mai departe, arătându-i statuia de pe tron.

— Ah, exclamă Chloe, gândindu-se, stânjenită, la Serghei. Ea e… ăăă… rea?

— Niciuna dintre zeițe nu e rea, îi răspunse Kim, răbdătoare. Ele doar există. Sekhmet este zeița soldaților noştri, o *kizekh*, şi-şi apără cu ferocitate copiii. Ca o leoaică-mamă, care îşi apără puii.

— Şi cine îi mai urmează cultul? În afară de Serghei şi de „*kizekh*”, adică? întrebă Chloe, râzând forțat, cu gândul la Alek şi neputând să şi-l imagineze abordând niciunul dintre aceste două culte.

— Asta e o întrebare la care ai face bine să te gândeşti tu însăți, îi sugeră Kim.

Din partea oricui altcuiva, ar fi sunat a dădăceală, însă văzându-i ochii verzi, înstrăinați şi lipsiți de emoție, o luai ca pe un sfat înțelept.

— Înainte de a-ți alege calea proprie, preciză ea.

— Tu pe care ai adoptat-o?

— Pe amândouă. Sunt cele două fețe ale aceleiaşi monede, un tot unitar mult prea adesea uitat.

Luminile din cameră pâlpâiră. Pentru o clipă doar, de parcă ar fi suflat vântul prin întreaga încăpere, un zefir dintr-o altă lume, uitată. Cele două fete stăteau la câțiva paşi distanță una de cealaltă, şi în timp ce umbrele lor se întindeau şi dănțuiau în lumina tremurătoare, Chloe observă cât de fragilă părea Kim, aproape o umbră. *Orfană, la fel ca mine. Fără nici măcar o familie adoptivă.* Nu era de mirare că se legase de toate aceste ritualuri şi istorii străvechi: era o modalitate de a se conecta la ceva, de a se potrivi cu poporul lor, chiar dacă era vorba numai despre trecutul acestuia.

Poate că sunt eu o nou-venită, însă ea a fost totdeauna o singuratică.

— Hm. Ai putea să-mi arăți unde e bucătăria? M-am cam rătăcit.

Kim încuviință şi porni lipăind încet înainte, făcându-i semn s-o urmeze.

— Şi aş putea să-ți mai pun o întrebare?

— Cum să nu!

— Aşadar, am mai rămas foarte puțini din neamul nostru, avem trăsăturile astea pisiceşti ciudate, A Zecea Lamă ne urmăreşte fiecare mişcare...

Kim clătină aprobator din cap. Deschise o uşă şi Chloe intră după ea în mica încăpere cu linoleum alb pe care o căutase.

— De ce oare cei bogați nu acumulează resursele necesare, cu care să cumpere nu ştiu ce suprafața naibii de teren pe undeva — să zic, o sută de pogoane, sau cam pe-acolo — şi toți doar să se mute acolo şi să trăiască fericiți până la adânci bătrâneți? Nimic altceva, decât o micuță comunitate independentă supraviețuitoare de Mai, unde toți să-şi poată arăta ghearele şi să-şi folosească litierele şi aşa mai departe?

Kim nu-i luă în seamă ultima parte a comentariului.

— Unii spun că e blestemul nostru, răspunse, cu simplitate.

Chloe aruncă gunoiul în coşul de sub chiuvetă, după care deschise frigiderul, căutând un desert.

— Ce să fie?

— Blestemul nostru.

Cu o mişcare fluidă, Kim sări înapoi şi în sus, pe masa de lângă chiuvetă, şi rămase aşezată acolo, cu picioarele atârnate. Era una dintre cele mai omeneşti mişcări pe care le văzuse vreodată Chloe la ea.

— Acum cinci mii de ani, cu aproximație, povestea spune că o fată Mai şi un băiat din rândul oamenilor s-au îndrăgostit, în Regatul Superior. Din *Egipt*, adăugă ea.

Frigiderul era plin de carne, de fripturi reci. Arătau bine. Plus tot felul de murături ciudate, şi sticle peste sticle cu sfeclă.

— Niciuna dintre tabere n-a fost prea entuziasmată de

asta, însă nu era ceva nemaiauzit… pe atunci. Într-o seară, când cei doi îndrăgostiți trebuiau să se întâlnească, fata, Neferet, a fost atacată prin surprindere de prieteni ai familiei băiatului, şi omorâtă. Poate şi violată, şi torturată, adăugă, după ce se mai gândi puțin. Ca răzbunare, tânărul Mai şi-a chemat frații şi s-au adunat în noapte, în fiecare noapte, până când luna a fost iarăşi nouă şi a dispărut de pe cer, şi au omorât *toți oamenii de pe o suprafață cu raza de douăzeci de mile.*

— Toate astea sunt adevărate?

Kim ridică din umeri.

— Aşa e scris. Zeii i-au blestemat pe Mai. Până şi Bastet şi Sekhmet şi-au abandonat propriii copii. Niciodată, de atunci, între Mai şi oameni n-a mai putut exista iubire, iar poporul Mai a fost izgonit timp de milenii din căminul lui, neputând să se stabilească undeva până când răul nu va fi răscumpărat.

— Încă o dată te întreb: e adevărat?

— N-are importanță dacă un lucru e adevărat sau nu, dacă asta crede poporul, filosofă Kim. Ori de câte ori avem impresia că ne găsim un nou cămin, se-ntâmplă ceva. Ugarit. Ur. Ashur. Toate distruse, iar noi, siliți să ne mutăm altundeva. Diaspora din Abhazia n-a fost decât unul dintre cele mai recente exemple. Semeția aceasta îşi avea sediul în Los Angeles. Însă căminul ne-a fost distrus de cutremurul din '94. Astfel de lucruri se întâmplă mereu, până într-atât, încât chiar şi scepticii se descurajează şi trag concluzia că noi, într-adevăr, nu suntem sortiți să trăim permanent undeva, decât după ce ne vom birui trecutul.

Chloe o ascultă, însă între timp remarcă un compartiment al frigiderului care fusese încuiat, ca un seif. Ridică o sprânceană spre Kim şi i-l arătă.

— Aici îşi țin adulții băuturile alcoolice, o lămuri Kim, pe acelaşi ton egal cu care-i povestise mai devreme.

— Chiar mi-ar fi picat bine o bere, zise Chloe, cu un aer

melancolic.

— „Bere”, în egipteana antică, precum şi în vechea limbă Mai, se spune *henqet*, o informă Kim, cu o oarecare pedanterie.

Apoi, ridică mâna şi-şi întinse arătătorul, scoțându-şi în evidență frumoasa ei gheară neagră şi puternică. Țopăi jos de pe masă şi se aplecă spre frigider, vârându-şi gheara în încuietoare. După ce şi-o fâțâi câteva clipe, se auzi un *clic* şi uşița se deschise larg.

Înăuntru se aflau mai multe sticle brumate de Rolling Rock, ca şi de Michelob Ultra, Sam Adams şi Anchor Steam.

Chloe scoase două sticle, oferindu-i una lui Kim.

— Pentru Mai, zise, ciocnind.

— Pentru Bastet şi Sekhmet, răspunse Kim, destupând elegant sticla cu gheara degetului mare.

În timp ce Chloe dădea pe gât acidulatul lichid din cereale, trase concluzia că începe să-i placă de-a binelea de fata asta ciudată.

Nouă

Miercuri, Paul se gândea la ce-i spusese Amy, în timp ce-şi scotea portofelul din dulăpior, pregătindu-se să traverseze strada către librărie, fiindcă era ziua cărţilor de benzi desenate. Şi Alek era la dulăpiorul lui, mai încolo, pe coridor. Paul se simţi cuprins de un val de jenă, aproape temându-se ca băiatul celălalt să nu-l fi văzut. Trebuia să facă neapărat ceva în privinţa asta.

Porni agale pe coridor, cu toată nonşalanţa de care era capabil, către ieşire, trecând pe lângă Alek.

— Hei, rusnacule, vii? îl strigă.

— Mda, stai puţin, îi răspunse Alek, dându-şi înapoi părul blond care-i căzuse peste faţă, în timp ce-şi scotea capul din dulăpior; trânti apoi uşa şi veni după Paul. Ai citit numărul de luna asta din *Wizard*? îl întrebă el. Cred c-aş vrea să încerc şi *Heroes of the Adamantine Age*.

Paul ridică din umeri.

— Mie scriitorul chiar îmi place, dar nu pot să *sufăr* desenele lui Dave Applebee. Sunt prea disproporţionate. Numai muşchi, şi ţâţe, şi pulpe, de parc-am mai fi în 1982, sau cam aşa ceva.

— E *nostalgic*!

Ieşiră în tăcere din şcoală. Paul fu nevoit să-şi încetinească paşii: iubitul lui Chloe şchiopăta uşor. Pe la jumătatea drumului spre magazin, Alek îndreptă o privire piezişă spre Paul.

— Iubita asta a ta e complet dementă, zise el, fără urmă de răutate.

— Ştiu, oftă Paul, uşurat de faptul că discuţia fusese deschisă de celălalt. Îmi pare rău.

— Nu e vina ta. Totuşi, aş zice că ea are o imaginaţie tare dezlănţuită.

Trebuia s-o lase cum a picat. Ştia asta. Trebuia să-şi urmeze propriul sfat. Dar se simțea obligat să întrebe.

— Chloe e în siguranță? Doar atât spune-mi, zise, încetişor.

Alek îşi dădu ochii peste cap.

— Şi *tu*? Sunteți amândoi adepți fanatici ai teoriei conspirației, sau ce?

Paul se opri şi începu să enumere pe degete.

— S-au *petrecut* lucruri bizare cu Chloe, de când, ştii, *tu* şi cu Chloe. Vineri s-a luptat ca să-şi salveze viața, iar tu, dintr-odată, începi să şchiopătezi cam tot de-atunci. Şi, fiind iubitul ei, nu pari chiar atât de îngrijorat că ea e „bolnavă” de trei zile încoace. La drept vorbind, nu eşti absolut deloc îngrijorat.

Alek se cufundă într-o tăcere prelungită.

— Eşti şi mai inteligent decât iubita ta, zise, în cele din urmă.

— Noo, îl contrazise Paul, zâmbind. Ea e eleva eminentă cu rezultate strălucite. Eu doar gândesc mai *departe* decât ea.

Alek îşi muşcă buza — ca o *fată*, îşi zise Paul — şi începu să se bată cu palmele peste coapse, într-un solo de baterie aproape mut, părând să cântărească atent ceva în minte. Paul îl urmări, aşteptând răbdător răspunsul.

— Ea e bine, zise, într-un târziu, Alek. E *la adăpost*, se corectă apoi, alegând o exprimare mai precisă, de omul care a încercat s-o omoare… şi de orice.

— Asta-i tot ce-am vrut să ştiu, murmură Paul. Mulțumesc.

— Hm, pufni Alek, un pic deranjat de mărturisirea făcută.

— Ai putea… ai putea să-i dai de ştire că ne e dor de ea? Şi că ne facem griji?

— Cred că ştie deja, dar o să-i transmit. Voi îi sunteți cei mai buni prieteni.

Se opriră în fața prăvăliei cu benzi desenate, şi Alek se

încruntă, cu un aer meditativ, fără să privească în realitate spre vitrină, ci, poate, spre altceva, mai îndepărtat.

— Eu am impresia, rosti el, leneş, că sânii Femeii Fantastice sunt cam aiurea în afişul ăsta… nu ți se pare?

Paul speră cu ardoare că, în eventualitatea în care Chloe ar fi implicată în cine ştie ce afacere internațională de conspirație / droguri / gangsteri / spionaj industrial / crimă, Alek să nu fie agent sub acoperire. Era destul de drăguț, dar cu certitudine avea lipsuri în departamentul cerebral.

Zece

— Alo?

— Amy? Eu sunt, Chloe.

Inspiră scurt, aşteptând curioasă reacția lui Amy. Urmă o jumătate de secundă fără să se audă vreun zgomot în aparat.

— Doamne sfinte, Chloe! Unde *naiba* eşti?

Chloe se destinse. Aceasta era Amy, cea pe care o cunoştea ea. A naibii de şucărită, dar aceeaşi drăguță de Amy.

Era în noua ei cameră, aşezată pe podea, cu spatele rezemat de perete, lângă pat. Se gândise că, dacă se întâmpla s-o prindă cineva, putea să spună, pur şi simplu, adevărul: îşi informa prietenii că e teafără. Nimeni nu-i interzisese expres să-i sune. Şi, dacă avea să fie nevoită, putea foarte bine să joace comedia adolescentei tâmpite şi bosumflate.

Dar, în definitiv, de ce-şi mai făcea griji pentru asta? Cei de acolo, ai ei, o acceptaseră şi o apăraseră şi o primiseră cu dragoste şi entuziasm… fără să pună întrebări. Ba chiar era îmbrăcată cu o foarte confortabilă pereche de pantaloni pentru yoga, care-i fusese adusă în linişte: mărimea potrivită, şi aşa mai departe. De ce-şi făcea brusc griji că ar fi *prinsă*, sau că ar comite ceva nepotrivit?

Îşi răsuci o şuviță de păr negru pe deget. Cam era vremea să-l tundă: încă un aspect pe care-l neglijase, cu toate emoțiile ultimelor câteva săptămâni.

Numai să nu reiasă că sunt dintr-o rasă cu blana scurtă. Aproape că-i veni să râdă de propria glumă.

— Sunt cu unii… care mă apără de cei porniți să mă omoare, începu să-i explice, dar tresări, dându-şi seama cât de prosteşte sunase.

— Ce naiba tot spui tu acolo? Eu crezusem că nu era decât un individ! Ce, şi tâlharul ăla făcea parte din poveste? Sunt dintr-o bandă? Tu eşti în vreo bandă, Chloe?

Până să poată Chloe să-i răspundă, Amy începu să strige ceva înfundat, semn că-şi lipise telefonul de piept.

— E Chloe! Zice că e bine. Eu cred c-a fost răpită. Nu, îi spun eu.

Abia perceptibila voce masculină care-i răspunse îi aparţinea, fără doar şi poate, lui Paul.

— Du-te la telefonul celălalt! se răsti Amy.

El la ea acasă, se gândi Chloe. *La ora asta târzie.*

Se auzi un ţăcănit, după care şi vocea lui Paul.

— Bună, Chloe, zise, calm ca totdeauna.

Ea chiar se întrebă, şi nu pentru prima dată, dacă se întâmplase vreodată ceva care să-i zburlească penajul.

— Eşti OK? o întrebă el.

— Mda, sunt bine, Paul.

— Super. Ne făceam griji pentru tine, să ştii.

— Ştiu, răspunse ea, zâmbind, dar având un sentiment puţin cam ciudat.

Se bucura că Paul părea să-i accepte siguranţa ca un lucru de la sine înţeles, şi că avea încredere în capacitatea ei de a se descurca în indiferent ce se vârâse în prezent. Era grozav să ştie că exista cineva care să aibă o astfel de încredere în ea. Dar ce, nu-i păsa îndeajuns cât să-şi fisureze, măcar un pic, carapacea aceasta a calmului? N-ar fi cazul să se arate măcar un picuţ mai îngrijorat?

— Oricum, reluă Chloe, nu am fost răpită. Şi nu e vorba despre bande…

Se întrerupse, gândindu-se la A Zecea Lamă şi la Mai. Lăsând deoparte istoria lor, legendele, originile oculte şi puterile tainice, şi, în fine, până la urmă…

— OK, într-un fel, ar fi bande. Dar e şi ceva oarecum internaţional, şi…

— Ştiam eu! strigă triumfătoare Amy. Alek e spion de-al KGB-ului, nu-i aşa?

— Mai învață şi tu puțină istorie! se răsti Chloe, pomenindu-se că reintră în rutina ei obişnuită cu Amy, în loc să se mențină la planificatele coordonate de te-am-sunat-să-ți-spun-că-sunt-bine-te-pup-pa. Inspiră adânc. Asta n-are nimic de-a face cu războiul rece, începu să-i explice.

Numai că, dacă se gândea mai bine, oarecum avea.

— OK, uite cum e: sunt astea două grupuri. Unul e Mai, în esență înrudit cu mine, şi celălalt, Ordinul A Zecea Lamă, care cam are ca unic scop să-i omoare pe Mai, din cauză că…

Pe-asta gândeşte-o bine, Chloe!

— Din cauză că Mai au alcătuit un soi de castă de războinici-vânători, şi… au căpătat un nemeritat renume cum că ar fi însetați de sânge şi… animalici. Toate astea sunt chiar vechi, şi aşa mai departe. Important e că Alek mi-a salvat viața când psihopatul ăla din partea Ordinului a încercat să mă omoare.

În fine, nu era *tocmai* adevărul: el îl ținuse deoparte pe Brian, cât timp se luptase ea cu Coțcarul, şi adevărul este că, poate, Brian chiar *încercase* s-o ajute… Însă, dacă Alek nu i-ar fi arătat ce e capabilă să facă, în ipostaza de pisică, ea ar fi fost despicată din vârful nasului şi până la buric de pumnalele Coțcarului.

— Ba nu, nu te-a salvat, zise Amy, evident nevrând s-o creadă.

— Ba *da*, repetă, cu fermitate, Chloe. Şi mai mult decât atât. Cei la care stau or să mă ajute să aflu cine este familia mea naturală. E posibil să fi fost omorâți cu toții…

Se gândi la Kim, cu un slab licăr de speranță, dar apoi se întrebă cum s-ar înțelege ea cu Amy. Până la urmă, se hotărî să nu pomenească, deocamdată, despre posibila ei soră.

— Dar e posibil şi să mai fie în viață. Cei de-aici s-au devotat găsirii tuturor rudelor noastre din Abhazia, o țară din fosta Uniune Sovietică, a tuturor celor care s-au

răspândit prin lume, ca să-i aducă aici, la loc sigur.

— Pare mai degrabă că au adus cu ei necazurile, remarcă Amy.

Chloe deschise gura, pregătită s-o contrazică, însă, într-un fel, prietena ei avea dreptate.

— Vino acasă, îi propuse Paul.

Sunase *aproape* ca o implorare.

— Imediat cum poți! Nu am încredere în „cei la care stai".

— Mda, probabil că-ți şi interceptează telefonul...

— Amy, vorbesc de la un telefon mobil!

— Şi ce dacă? Nu fi toantă! Când te întorci *acasă*?

Era o întrebare ciudată. Chloe nu stătea la Firebird decât de o săptămână, aproximativ, şi deja simțea că începuse o viață complet nouă. Sigur, simțea lipsa mamei, şi a lui Amy, şi a lui Paul, însă gândul că ar putea să se trezească brusc a doua zi şi să se ducă iar la şcoală era, pur şi simplu, bizar.

Şovăi prea mult timp, încercând să-şi dea seama cum ar trebui să răspundă.

— Prin urmare, nici măcar nu te-ai gândit să te întorci, trase concluzia Amy, pe un ton egal.

— Nu, până n-o să fiu sigură, zise Chloe, ezitantă.

— Şi asta când ar fi? o întrebă Paul.

Vocea lui era mai presus de calm.

— Când o dispărea cu desăvârşire chestia asta cu Ordinul? Când or să fie morți cu toții? Şi câți sunt? Cum să zic, chiar sună ca un război între bande, din ce aud de la tine.

La asta nu se gândise.

Chiar nu se gândise la nimic din toate astea.

Totuşi, se gândi acum, cufundându-se în pernele ei. I se tot spunea — *Serghei* îi tot spunea — că poate să se întoarcă „de îndată ce trece primejdia", şi Chloe acceptase ideea, repetând-o şi marcând-o ca adevărată prin repetiție. Dar la ce se aştepta? Ca A Zecea Lamă să renunțe, pur şi

simplu, după o vreme? Că membrii Ordinului se vor plictisi să vâneze presupusul ucigaş al unuia de-al lor? Că ar exista vreun soi de lege a prescripției privitoare la morțile accidentale, în mijlocul unei sângeroase vrajbe vechi de cinci mii de ani?

Chiar crezuse că, într-o zi, Serghei avea să vină la ea, să-i dea semnalul de drum liber, s-o îmbrățişeze, s-o lase să plece înapoi acasă şi să insiste ca ea să mai treacă pe-acolo, din când în când? Acum că se gândea la asta, nimeni nu se comportase ca şi cum ea ar fi urmat să plece, la un moment dat. Alek nu-i spusese niciodată nimic, ori aşa, ori altminteri. Şi avea un serviciu, pentru numele lui Dumnezeu!

— Nu-mi place cum sună, Chloe, rosti Amy, îndârjită. Vreau să te văd. Personal. Dacă ai tăi sunt chiar atât de grozavi, n-ar trebui să-i deranjeze dacă-ți vezi prietenii.

— Amy, acum nu e momentul potrivit…

— Vorbesc serios! Promite-mi c-o să te întâlneşti cu noi. Altfel, chem cavaleria. Sun la poliție. *O sun pe mama ta.*

— Bine, bine, promit! oftă Chloe.

— Când?

— Nu ştiu! Te sun eu când o să pot, bine?

Îşi privi indicatorul bateriei. Îi mai rămăsese cam un sfert. Nu avea încărcătorul la ea şi, dintr-un anume motiv, încă o dată, nu s-ar fi simțit deloc în largul ei să ceară unul. Dacă stătea să se gândească mai bine, nimeni din cadrul Semeției nu ştia despre telefonul ei, cu excepția lui Alek — şi, mai nou, a lui Igor şi a Valeriei — aşa că, în afară de cazul în care ei le-ar fi spus şi altora, aceştia erau toți. Oare de ce se simțea mai bine ştiind asta?

— Foarte bine. Sună-mă până sâmbătă, sau vine cavaleria. Chiar nu glumesc.

— Perfect! La revedere!

— Pa! strigă Paul.

Chloe închise telefonul şi-l privi îndelung, rămânând aşezată pe podea.

— Ei bine, e… ciudat…, comentă Paul, în timp ce aşeza, distrat, animalele din pluş ale lui Amy în poziții extrem de indecente.

— Sindromul Stockholm[13], replică prompt Amy, încântată de sine. A început să-şi simpatizeze propriii răpitori. Începe chiar să creadă că ei o țin la adăpost, în loc să-şi dea seama că o țin, şi-atât.

Paul îşi ridică privirea spre ea, mijind ochii.

— Amy? Ce pui la cale? o întrebă, pe un ton inexpresiv.

— Nimic, răspunse Amy, încrucişându-şi brațele. Deocamdată.

Însă amândoi ştiau bine că nu era aşa.

[13] Concept psihologic având la origine jaful de la Kreditbanken Norrmalmstorg, din Stockholm, angajații băncii, ținuți ostatici între 23–28 august 1973 ajungând pană la urmă să-i simpatizeze pe răpitori şi chiar să le ia apărarea, după ce au fost eliberați.

Unsprezece

— Măi, măi, fiul meu în persoană vrea să cineze cu mine, rosti Whit, împăturindu-şi incredibilul de alb şervet din olandă şi aşezându-şi-l în poală. Ce onoare cu totul extraordinară!

Brian se strâmbă. Încă o dată, tatăl lui reuşise să întoarcă toate cărțile, astfel încât să fie în avantajul *lui*: domnul Rezza alesese pentru cină restaurantul de la Ritz-Carlton, spre exasperarea lui Brian. Acesta întruchipa tot ce *nu* voia Brian să fie amestecat în discuția lor. Aranjamente împopoțonate, bogătaşi smintiți, luminatul sâcâitor de perfect şi discret, chelnerii tăcuți şi, cel mai rău dintre toate, un cod vestimentar. *Teoretic*, Brian aborda solicitata „vestimentație business”, însă remarcase că şeful de sală fusese deranjat de interpretarea lui, în stilul Generației Y[14]: pantaloni maro din catifea, o geacă din piele croită în stil sacou, şi un tricou Diesel, pe care-l purta cu o cravată de la reduceri.

— Să începem cu o sticlă de ceva? Poate cu un Krug Grande Cuvée, ca să sărbătorim ocazia?

Brian resimți copleşitorul impuls de a-i atrage atenția asupra faptului că el nu avea vârsta legală ca să bea, însă nu era acum momentul să înceapă cu contrele în conversația lor.

— Cum vrei. Ştii că eu le prefer pe cele roşii.

— Ah, aşa este, zise Whit, privindu-şi fiul cu o oarecare

[14] Denumire care se referă îndeobşte la tinerii născuți în anii ’80–’90, caracterizați printr-o mai mare afinitate față de comunicații, media şi tehnologii digitale, şi o abordare neoliberală a politicii şi a economiei. Este succesoarea Generației X, a celor născuți după al Doilea Război Mondial.

mândrie apreciativă. Îmi amintesc: cabernetul. Cam ciudat pentru un băiat din California, dar nu te dezaprob. Parcă țin minte că au vreo câteva soiuri indigene foarte bune aici…

Scoase din buzunar o pereche de ochelari pentru citit şi-şi cufundă nasul în lista de vinuri.

Brian oftă. Cel puțin, tatăl lui părea *puțin* agitat, cu toată parada lui. Trecuseră mai multe luni de când nu mai petrecuseră cu adevărat ceva timp împreună, în afara zidurilor prăfuite care găzduiau filiala Ordinului. Bătrânul arăta, mai mult sau mai puțin, la fel, poate un pic mai bronzat, poate cu maxilarele doar un pic de tot mai încleştate. Spusese el ceva, cum că juca squash, sau tenis. Era un bărbat masiv, impozant, cu o înfățişare desăvârşită de patrician şi un nas suficient de mare ca să-i dea un aspect regal, dar îndeajuns de ascuțit cât să arate că era altceva decât un italian sută la sută. Numai tenul lui, uşor bronzat-măsliniu, îi trăda originea mediteraneeană.

Vestimentația *lui* era impecabilă: un costum Armani de câteva mii de dolari, atât de bine asortat cu cămaşa, cu butonii, cu cravata şi cu pantofii, încât, făcând abstracție de discreta rotunjime a burții, tatăl lui Brian ar fi putut lejer să pozeze pentru o revistă de modă dedicată bărbaților mai vârstnici. Whitney Rezza era întruchiparea vie a gustului şi a avuției bine cheltuite.

— Tată, zise Brian, dregându-şi glasul, cred că ar trebui să ne gândim la posibilitatea ca eu să părăsesc Ordinul.

Tatăl lui îşi ridică privirea pe deasupra listei de vinuri.

— Nu fi absurd.

Brian se gândise îndelung şi intens, şi cel mai bun lucru pe care putea să-l facă el acum pentru Chloe era să-şi taie toate legăturile cu organizația pornită s-o omoare. Orice s-ar fi întâmplat între ei doi, el s-ar elibera de A Zecea Lamă, iar Chloe ar simți că poate să aibă încredere în el.

Însă asta era doar o parte: mai însemna şi o ocazie pentru Brian de a-şi da seama ce are de făcut cu viața lui.

Şi ştia, indiferent de alte considerente, că planurile lui de viitor nu aveau să includă şi A Zecea Lamă. În cel mai bun caz, aceasta reprezenta o societate ridicolă, cu ritualuri antice şi nenumărate secrete; în cel mai rău, era un grup de oameni dedicați uciderii altor persoane. Fie într-un fel, fie în celălalt, oricum nu avea să fie țelul lui în viață.

— Eu vorbesc serios, tată. Vreau să am o carieră, o educație... vreau să am o viață, argumentă, trecându-şi degetele prin părul des şi negru, furios pe propriile-i emoții.

— Toate aceste lucruri sunt posibile şi cât timp rămâi în cadrul Ordinului, îi zise tatăl lui, aşezând încetişor pe masă lista de vinuri, dacă aşa ceva îți doreşti cu adevărat.

— Eu vreau să mă concentrez asupra „acestor lucruri”. Nu vreau să lipsesc de la vreun examen important numai din cauza cine ştie cărei întruniri de urgență, cum i s-a întâmplat lui Dickless... pardon, Dick, cu câteva săptămâni în urmă.

— Richard este un tânăr extrem de devotat, preciză Whit, cu un aer condescendent. Este un exemplu pentru Ordin.

Şi-atunci, de ce nu-l adopți, şi să termini cu asta? Sentimentele tatălui său față de Dick îl făceau altădată pe Brian să se urce pe pereți de nervi; acum, chiar îşi dorea ca el să şi-l crească pe numitul student pentru o eventuală preluare a conducerii. Dumnezeu îi era martor că el nu şi-o dorea.

Brian inspiră adânc.

— Tată, zise el, răbdător, în general oamenii aleg să intre în rândurile Ordinului. Până şi Edna...

— Pentru tine, este doamna *Hilshire*, Brian.

— Până şi afurisita de doamna *Hilshire*...

Se opri, sesizând avertismentul din privirea tatălui.

— Până şi ea le-a lăsat propriilor copii dreptul să aleagă. Evelyn a ales să intre în Ordin, în timp ce William şi Maurice, nu.

— Ei bine, eu nu mă bucur de luxul de a avea *trei copii* şi de şansa ca *unul* dintre ei să-mi poată călca pe urme. Eu

nu te am decât pe *tine*.

— Nu sunt eu de vină că tu nu ai decât un copil, se răsti Brian, începând, încetul cu încetul, să se lase pradă nervilor.

— Oh, am şi ajuns la partea la care mă învinuieşti iarăşi de moartea propriei mele soții? replică tatăl lui, cu o detaşare enervantă. Că, dacă n-aş fi fost eu, ea ar fi trăit încă? Şi cum aş fi putut să am trei copii, iar tu ai fi scăpat din actuala situație dezagreabilă? Ai dreptate. Ce cumplită dovadă de egoism din partea mea, să-mi las *propria nevastă să moară*! Nici nu mi-am dat seama în ce măsură ți-ar provoca inconveniente.

Lui Brian începu să-i tremure piciorul sub masă. Se forță să şi-l oprească, nevrând ca tatăl lui să vadă cât de aproape era să-şi piardă stăpânirea de sine.

— Eu nu vorbeam despre asta. *Cu toate că ar trebui să ți le arunc în fața asta blestemată, mulțumită de sine*... Eu vorbeam despre dreptul meu firesc de a alege cum să-mi duc viața.

— Uneori, nu avem la dispoziție posibilități de alegere, fiule. Uită-te la prințul Charles, rosti cu solemnitate domnul Rezza. Ascultă, eu am moştenit povara aceasta de la bunicul tău, exact la fel cum a moştenit-o el de la tatăl lui. Uneori, trebuie să acceptăm pur şi simplu ceea ce ni se dă, şi să îndurăm bărbăteşte situația.

Bărbăteşte? Brian era pe punctul de a exploda. Şi totuşi, i se părea *interesant* faptul că el o formulase astfel. Să fie cu putință ca Whit Rezza să se fi răzvrătit, la un moment dat? Ca propriul său tată să-l fi doborât la pământ? Bunicul lui Brian păruse un bătrânel destul de blajin, însă Brian ştia că îndărătul exteriorului prietenos zăcea o minte ascuțită şi, posibil, malefică.

— Înțeleg asta, tată, răspunse el, cât putu de calm. Dar acum trăim alte vremuri. Eu am... drepturi individuale, cum ar fi dreptul de a-mi urma propriul drum.

Realiză, de îndată ce rosti sintagma „drepturi

individuale”, că făcuse o greşeală. Aproape-afectuoasa privire a tatălui său dispăruse acum, lăsând locul unei căutături împietrite.

— Prostii, replică domnul Rezza, dezgustat. Generația voastră nu are deloc simțul responsabilității față de un grup, față de o chemare mai înaltă decât cea proprie. Prietenii ocazionali vi-i tratați ca şi cum ar face parte din familie, iar pe cei din propria familie, ca pe străini. Vreți să vă duceți viața în nesiguranță, urmărind o plăcere după alta. Acesta nu este un drum, ci o risipă a vieții.

Şi, cu asta, se încheie discuția. Degeaba încercă Brian să navigheze pe nestatornicele ape ale limitatului simț al realității de care dispunea tatăl său: eşuă total. Domnul Rezza îşi reluă studierea listei de vinuri.

— Toți membrii Ordinului îşi au îndoielile lor, într-un moment sau altul, Brian. Până şi Edna. Până şi eu însumi. Este o etapă inevitabilă pe drumul spre transformarea într-un membru pe deplin integrat. Vei trece peste ea.

Se întrerupse puțin, parcurgând cu privirea lista de vinuri.

— Ce-ai zice de un merlot?

Doisprezece

Încă aşezată pe podea, la mult timp după ce-şi încheiase convorbirea cu prietenii ei, Chloe îşi ridică blugii, care zăceau împăturiți într-o grămadă de haine. Aveau o rosătură care amenința să se transforme în ruptură. Deja se subțiase până la urzeală. Îşi trecu degetele peste ea şi peste cocoloaşele de material mai tare din jur. Erau Lee originali, pe care şi-i alesese la Pateena.

„Te aştept înapoi miercuri... dacă nu, nu te mai deranja să te întorci vreodată.” Cuvintele patroanei sale îi răsunară în amintire.

Chloe oftă. Slujba ei de la magazinul de articole vestimentare originale nu era altceva decât încă un element pe care noua ei viață bramburită îl..., mă rog, bramburise. Simți un copleşitor imbold de a discuta cu Marisol, proprietara prăvăliei şi prietenoasa ei patroană... asta, dacă Marisol îi mai era şi-acum patroană, adică. Femeia aceasta mai în vârstă dăduse mereu impresia că ar înțelege-o pe Chloe mai bine decât reuşise vreodată propria-i mamă, şi-i intuise stările de spirit cu o neobişnuită perspicacitate. Chiar dacă nu-i putea destăinui toate secretele ei, Chloe mereu se mai despovărase de unele dintre sentimentele ei față de Marisol. Acum, evident, aşa ceva ar fi imposibil.

Bună, Marisol. Scuză-mă că am tras chiulul şi nu m-am mai întors la muncă, după ce mi-ai oferit o ultimă şansă. Ştiu că sunt practic concediată, însă am avut motive temeinice. Chiar n-am cum să-ți spun care anume, dar n-aş putea să mă descarc puțin?

Tristețea pierderii unei relații de prietenie se lupta să-şi facă loc în mintea ei cu furia stârnită de gândul că Lania — duşmanca ei de la serviciu — opera şi acum la casa de marcat.

Chloe se pregăti pentru o frumoasă porție de îmbufnare introspectivă şi singuratică în propriul pat, însă era prea agitată pentru aşa ceva. Prea plină de energie. Ca în seara aceea, care părea acum să fi fost foarte demult, când fugise de-acasă şi se dusese în club.

Dar, dacă se gândea mai bine, pisicile şi leoaicele nu erau tocmai renumite pentru nesiguranță sau inactivitate. Ele făceau, şi gata. Ea era necăjită şi trebuia să întreprindă ceva în acest sens. Chiar acum.

Doar n-aveau să-i simtă lipsa doar pentru *câteva* ore, este?

Să iasă pe uşa din față nu încăpea discuție. În schimb, o privire pe fereastră îi dezvălui un pervaz şi tot soiul de fisuri şi crăpături în cărămizi şi tencuială, perfecte pentru cineva dotat cu gheare. Întrebuințându-şi ambele brațe şi puțină forță, Chloe ridică fereastra până când obținu o deschizătură suficient de mare, încât să se poată strecura prin ea. Aerul rece şi umed pătrunse în încăpere. În el se amestecau miresme de pini, de mâl, dar şi de ceva atât de limpede şi de intens, încât ei nu-i putu trece altceva prin minte decât că era luna.

Cum era posibil ca Serghei să-şi petreacă tot timpul în casa aceasta veche? E drept, era superbă şi enormă, însă fiind Mai, cum de reuşea să se împotrivească el chemării exteriorului?

Privi pentru o ultimă oară în jur. Oare-i trăda pe cei care o primiseră înăuntru? Poate că ar trebui să stea de vorbă cu ei, şi ei să-i organizeze vreun soi de escortă, astfel încât să-şi poată vizita mama în deplină siguranță, sau pe Paul şi Amy, sau chiar pe Brian… Însă pe mama chiar avea nevoie s-o vadă. *Imediat.* Gândul acesta o izbi cu o forță copleşitoare.

Fără să mai stea pe gânduri, se săltă prin deschizătura ferestrei şi se ghemui pe pervaz, abia atingând lemnul cu degetele, ca să-şi mențină echilibrul. Simți c-o mănâncă picioarele în tenişii ei. Deşi erau Sauconys şi aveau o bună

aderență la alergare, Chloe presupuse că i-ar fi mult mai uşor să coboare desculță, încleştându-şi degetele de la picioare în jurul pietrelor. Îşi dezlegă şireturile şi-şi aruncă tenişii înapoi în cameră, sub pat. Ciorapii îi urmară.

Îşi mişcă picioarele, acum goale, şi nu se prea miră când ghearele i se iviră din vârfurile degetelor, exact ca ale lui Kim. Îşi scoase ghearele şi de la mâini şi sări, neştiind precis ce avea să facă în cădere, însă încrezătoare în faptul că-i va veni ei ceva în minte, şi convinsă că va ateriza perfect teafără.

Şi aşa se şi întâmplă.

Chloe nici măcar nu se mai gândi la ce făcea în timp ce cădea cu mare viteză, la fel de repede pe cât căzuse din Turnul Coit. Ateriză uşor pe un fronton aflat mai jos. Se auzi un mic scârțâit, uşor şi ascuțit, când ghearele îi luară contact cu piatra. Permițându-şi doar un moment de pauză, în care zâmbi cu gura până la urechi la ceea ce făcuse, Chloe trecu grăbită de la un pervaz de fereastră acoperită cu draperii la altul, de la un etaj la altul, lăsându-şi picioarele să atârne şi apoi căzând.

Când, în sfârşit, atinse gazonul din spatele casei, iarba era rece şi udă şi aproape argintie. Cu vederea ei nocturnă, putea să-şi zărească propriile urme de paşi pe brazde: urme puțin mai întunecate, acolo unde călcâiele striviseră micile sfere de rouă, făcându-le să se amestece între ele şi să se afunde în pământ. Era o descoperire atât de plăcută şi de fascinantă, încât Chloe fu nevoită să se forțeze să privească în altă parte şi să-şi continue expediția.

Nu-i de mirare că vezi pisicile privind în gol timp de ore de-a rândul... Pun pariu că ele observă un miliard de mărunțişuri.

Alergă, cu corpul pe lângă pereții casei, încercând să ajungă cât mai repede cu putință în pădure. Încercă vreo două salturi de probă, ca şi cum ar fi avut patru picioare, întinzându-şi brațele în fața ei şi împingându-se cu picioarele. Cam în genul în care proceda Gollum în

Stăpânul inelelor. Îi ieşi, dar nu cu prea multă grație, şi nu-i dădu impresia că i-ar aduce vreun plus de viteză. La cei din rasa Mai, mersul era sută la sută în poziția verticală.

Ceea ce o făcu să-şi pună întrebări referitor la ce-i spusese Kim. Să fi fost ei un neam creat de zeități antice? Lui Chloe încă nu-i prea venea să creadă, dar dacă era adevărat?

Dar, pe de altă parte, dacă Ordinul A Zecea Lamă avea dreptate? Dacă ei nu fuseseră creați de zeități antice binevoitoare, ci de demoni? Dacă *erau* un fel de demoni?

Şi totuşi, ea încercase să-l ajute pe Coțcar, după ce el urmărise s-o omoare. Aşadar, Chloe nu era rea. Sau da?

Îşi alungă gândurile şi se concentră din nou asupra prezentului. Alergă, şi metri după metri de pământ dispărură sub paşii ei. Simți cum se afundă printre umbrele pinilor. Nimeni nu putea s-o vadă, dacă ea nu voia să fie văzută: ştia asta. Şi, dac-ar fi fost nevoită, Chloe ar fi putut foarte lesne să viețuiască afară tot timpul, prin copaci, ca fantezia de libertate a unui copil.

Imaginația ei pisicească o părăsi când, alergând pe marginea aleii, ajunse la şosea. Nu-i trebuise mai mult de o secundă până să-şi dea seama cum să escaladeze gardul în timp ce paznicul de la poartă era întors cu spatele, dar de îndată ce ajunse din nou pe drumurile publice, înțelese deodată că, fie chiar şi cu viteza ei de Mai, n-avea cum să fugă tocmai până acasă la ea, să stea de vorbă cu mama, să-i spună că totul e bine, şi să ajungă înapoi, în mai puțin de câteva ore.

Simțindu-se un pic înfrântă, luă un autobuz care traversa Golden Gate, de la marginea localității Sausalito. Se aşeză pe un scaun din spate, străduindu-se să nu sară şi aducându-şi aminte abia în ultima clipă să-şi retragă ghearele. Nimeni nu-i luă în seamă prea mult picioarele goale: doar era în San Francisco, şi cu expresia sălbatică din ochii ei şi energia abia stăpânită, putea foarte uşor să treacă fie drept o drogată exaltată, fie o dezmățată în drum

spre următoarea întâlnire.

Coborî din autobuz atunci când acesta ajunse să ocolească parcul Golden Gate, pregătită să parcurgă în fugă restul drumului. Se hotărî să aleagă o rută oarecum ocolită, pentru eventualitatea că ar urmări-o cineva, însă nu-şi dădu prea mare osteneală în privința aceasta, deoarece timpul îi era măsurat.

Până la urmă, nici nu mai conta.

Trecu pe lângă un om al străzii, cu un aspect surprinzător de sănătos: avea să-şi amintească ulterior acest amănunt şi să se certe singură. În timp ce-l ocolea la o distanță destul de mare, el întoarse capul spre ea. Privirile li se întâlniră, şi ea îşi dădu deodată seama că individul arăta mult prea normal şi concentrat.

Tocmai când se pregătea să se îndepărteze şi mai mult, el ridică o bâtă din lemn, cu nişte ornamente, şi-o repezi spre ea.

Chloe îşi azvârli brațele în sus, cu ghearele scoase, încercând s-o devieze, însă bâta se mişca prea repede, iar bărbatul care-o mânuia era prea puternic — şi bine antrenat — aşa că nu reuşi decât să împiedice impactul dintre vârful ei şi propriul creştet.

În schimb, bâta o izbi în claviculă, provocând un trosnet, însă cea mai mare parte a impactului fu preluată de gâtul ei.

Chloe căzu, săgetată de durere şi, în acelaşi timp, de frică. Încercă să se ridice în picioare, însă durerea şi senzația de anapoda din gâtul ei o împiedică să se mişte aşa cum trebuia.

O altă persoană îşi făcu apariția deasupra ei.

Nu era vreun alt „om fără adăpost”: dimpotrivă, un bărbat destul de normal, care-şi plimba cățeluşul minuscul, evidențiat numai de puloverul său, de un portocaliu aprins.

— Ajutor! strigă Chloe, întinzându-şi mâna spre el.

Omul îi întinse mâna, la rândul lui, însă atunci ea

observă că mâna aceea ținea un obiect negru, pe care ea nu putea să-l identifice. Iar când mâneca puloverului se ridică, îi văzu tatuajul, acelaşi pe care-l avusese şi Coțcarul: *Sodalitas Gladis Decimi.*

Chloe scoase un țipăt. Ghearele îi ieşiră la iveală şi se repeziră frenetic spre atacatori, cu toată durerea care o copleşea.

Însă ambii ei atacatori erau bine antrenați, chiar dacă se mişcau mai lent decât Coțcarul. Cel îmbrăcat ca un vagabond îi puse genunchiul pe piept, scoțându-i tot aerul din plămâni. O prinse de un braț, iar tipul care purta pulover o apucă de celălalt.

— Te duceai în vizită la mămica? o întrebă, răutăcios.

Ea izbi cu piciorul: mişcare la care ei nu se aşteptaseră. Deşi nu putea să-l ajungă pe cel care-i zdrobea coastele, ghearele piciorului ei stâng țâşniră afară şi-l nimeriră cu precizie pe tipul cu pulover drept în abdomen. Îl auzi urlând şi simți cum carnea se strânge şi se sfâşie sub ghearele ei. Totuşi, încă nu putea să respire, şi steluțe argintii începuseră să-i plutească prin câmpul vizual periferic.

Apoi, se auzi un şuierat… şi nu dinspre ea.

Deodată, greutatea i se ridică de pe piept. Inspiră cât de adânc putu şi fu răsplătită cu o durere pârjolitoare, atât de puternică, încât i-o anulă pe cea a rănii de la gât. Putea din nou să vadă, deşi tot ce vedea era, în mare parte, în ceață: păreau să fie alți doi tipi, mai agili decât cei din A Zecea Lamă, care-i atacau şi-i snopeau într-o tăcere sinistră.

Chloe se ridică în şezut cât putu de bine. Erau Mai, desigur, cu toate că nu-i cunoştea. În schimb, era cu neputință să se înşele în privința mişcărilor şi a mirosurilor lor. Erau şi *mari*… iar asta făcea ca tăcerea lor să devină încă şi mai înspăimântătoare. Vagabondul ateriză cu un bufnet alături de ea, cu ochii sticloşi, fără simțire. Chloe îşi pierdu cumpătul doar pentru o clipă, simțind un imbold aproape irezistibil să-i sfâşie fața. În loc de asta, îi înfipse

ghearele de la picior în boaşe. Când se va trezi, va avea o amintire de la ea.

După care se prăbuşi la loc pe caldarâm.

— *Ştiam* eu c-o să ne aducă necazuri, zise unul dintre salvatorii lui Chloe, suspinând şi îndreptându-se spre ea.

Era, de fapt o femeie, după cum îşi dădu seama în timp ce-o privea cum îşi scutură pantalonii de praf. Apoi, cu o lovitură de picior administrată parcă într-o doară, îl făcu pe „omul străzii” să nu mai mişte, fiindcă tocmai începuse să geamă şi să se agite.

— N-ai ce să-i zici. E copil, zise celălalt, un bărbat.

Poate că delira, însă Chloe avea impresia că seamănă foarte bine între ei.

— În plus, adăugă tipul, n-am mai avut parte de astfel de distracţii tocmai din august.

Femeia scruta împrejurimile, prin noapte. Dintr-odată, se lăsă în jos, ghemuită, sprijinindu-se cu o mână de caldarâm, pentru echilibru, şi arătând spre ceva cu cealaltă.

— Mai vin şi alţii.

— Să vină! zise celălalt, dar apoi adăugă: Ştiu, ştiu.

— Tu ia-o de picioare… grijă mare la gât. Ar putea să-i fie rupt.

— Unde e gloriosul nostru şef de haită? întrebă tipul, cu un sarcasm pronunţat. *Asta* nu l-ar fi costat nici măcar o viaţă. Presupunând că *are* mai multe.

— Şşt! Ţine-ţi părerile pentru tine, Dima. E posibil ca fata să fie încă trează.

Şi chiar e, zise Chloe, în sinea ei, înainte de a leşina de-a binelea.

Treisprezece

Nu mai călătoreau acum pe tărâmul soarelui cald, al nesfârşitelor întinderi de cer şi de nisip. Erau într-un loc mai rece şi mai umed, cu munți nemaipomeniți şi o mare cu totul diferită. Mergea pe străzile unui oraş străvechi. Din pământ, răsăreau stanele de piatră ale clădirilor moarte de secole.

Puține persoane îi acordau atenție. Piețele erau ticsite de oameni de pretutindeni. Una dintre însoțitoarele ei, care o urmau precum umbrele, adulmecă aerul cu o expresie dezaprobatoare, strâmbând din nas de duhoarea mulțimii. Le zâmbi celor patru leoaice tăcute.

— Haideți să ne găsim orfanii şi să ne mutăm din locurile acestea.

Trecură de un colț, şi o umbră se aşternu peste cele cinci fete din rasa Mai; una dintre ele scoase un sunet tânguitor, când duhoarea de ouă clocite ajunse copleşitoare în căldura soarelui după-amiezii…

* * *

— Chloe?

Deschise ochii. Fața lui Serghei era incomod de aproape de a ei, şi pe ea desluşi o expresie preocupată. Răsuflarea îi duhnea a usturoi, deci nu semăna câtuşi de puțin cu mirosul din visul ei, dar tot îi făcea greață.

Chloe era întinsă pe propriul ei pat, în conac. La gât avea îndesat strâns un cocoloş de pânză, udă de la gheața topită. Încercă să întoarcă puțin capul: era posibil, însă durerea o secătuia.

— Aş putea să cred că data viitoare mă vei asculta în privința vizitării mamei tale? rosti el cu blândețe, bătând-o

uşor cu palma pe mână.

Era un gest puțin stângaci, al cuiva neobişnuit să-şi arate afecțiunea. Chloe se înroşi şi-şi lăsă privirea în jos, mult prea stânjenită de gestul pe care-l făcuse şi de ceea ce rezultase, ca să-l mai poată privi în ochi.

— Ştiu că ți-e dor de ea, continuă el, însă Ordinul îți vrea moartea, Chloe, fetițo. Le-ai scos din luptă pe unul dintre cei mai buni — şi mai nebuni — soldați ai lor. Ei ştiu că, la un moment dat, vei încerca să ajungi acasă. Oricare exilat procedează aşa.

Ochii lui albaştri-alburii priviră pentru o clipă undeva dincolo de ea, în depărtare, spre altceva.

Chiar arată într-un fel ca un leu, medită Chloe. Dacă părul roşcat-argintiu i-ar fi fost dat mai pe spate — şi doar cu puțin mai lung — ar fi semănat cu o coamă.

— Tot ceea ce faci tu în clipa de față are ca rezultat punerea ei în pericol. Lasă-i timp, dă-ne nouă răgaz să aranjăm treburile, şi în cele din urmă vă veți întâlni. Bine? zise, mângâind-o de această dată pe creştet.

— Bine, fu de acord Chloe, zâmbind fără voia ei. Îmi pare rău.

— Să nu-ți pară prea rău: Ellen şi Dmitri s-au distrat pentru prima oară după nu ştiu câtă vreme. Şi niciunul dintre criminalii pe care i-au doborât ei nu ne va mai crea probleme mult timp.

Zâmbi, dezvăluind o gură plină de dinți scurți şi pătrățoşi, la fel ca el însuşi.

— Bucură-te, Chloe, fetițo! Eşti o adolescentă care nu mai trebuie să meargă la şcoală pentru o vreme. Când eram de vârsta ta, mi-ar fi plăcut la culme aşa ceva.

Chloe făcu un semn de încuviințare, iar Serghei îi potrivi aşternuturile în jurul trupului, învelind-o mai bine.

— Dar voi putea vreodată să merg acasă? întrebă ea în cele din urmă, cu o voce care-i sună mai jalnic decât ar fi vrut.

— *Sigur* că vei putea, Chloe, răspunse el, afectuos. Nu

avem de gând să te ținem aici pentru totdeauna... cu toate că, desigur, mie mi-ar plăcea.

Zâmbi şi-o ciupi de bărbie. Dinții lui erau foarte regulați şi semănau cu cei ai felinelor, constată Chloe. Era un mic zâmbet ciudat, perfect.

— Cum aş putea vreodată să fiu în siguranță?

— Ah! Mda. În cinci moduri, zise el, ridicându-şi mâna cu cele cinci degete răsfirate şi începând să enumere. Unu: îl găseşte cineva pe Coțcar. Este încă posibil: nu e prea uşor să omori un nemernic ca el, şi nimeni nu l-a văzut în realitate atingând apa. Doi, ceea ce este cu mult mai improbabil, să obținem o destindere *veritabilă* şi să-i convingem de nevinovăția ta. Ei nu ne consideră cu adevărat ființe umane — adică, ființe inteligente, raționale — şi aproape niciodată n-au fost de acord să ne întâlnim, însă tot s-a întâmplat o dată, într-o lungă perioadă de timp. Trei: le îngreunăm cât mai mult sarcina, îi legăm de mâini prin alte metode. Cum ar fi o anchetă a poliției. Sau, şi mai rău, una din partea IRS[15]. Sau o explozie „accidentală" la una dintre fabricile lor de armament.

— Fabrici de armament?

— Da. Ei înşişi ocolesc foarte mult legea, aceşti aşa-numiți apărători ai nevinovaților. Patru...

Tuşi, vrând să marcheze o urmă de stânjeneală, acolo unde, în realitate, nu exista aşa ceva.

— ...am putea să-i amenințăm familia cuiva din rândul Ordinului. Ştiu — adăugă, ridicând o mână şi închizând ochii, când Chloe dădu să spună ceva — aceasta este o idee străină şi oribilă pentru urechile tale tinere, naive, umane. Însă, Chloe, nici ei nu joacă după reguli corecte. Altfel, de ce-ar hăitui o adolescentă nevinovată, ca tine? Şi, în primul rând, de ce l-ar fi trimis pe Coțcar după tine?

15 Abreviere pentru Internal Revenue Service, entitate aparținând de Departamentul Trezoreriei din guvernul S.U.A. şi având ca obiect colectarea taxelor şi impozitelor.

La drept vorbind, acum, că stătea şi Chloe să se gândească, de ce-l trimiseseră? Ea nu reprezentase o ameninţare pentru nimeni, decât *după* ce fusese obligată să se apere de psihopatul acela, când ceilalţi Mai îl trimiseseră pe Alek s-o înveţe cum să se apere singură. Era o situaţie de genul oul şi găina.

— Au trimis pe cineva după tine, deoarece erai o ţintă facilă, rosti Serghei, întristat. Nu făceai parte dintr-o semeţie, nu făceai parte dintr-un grup care să te apere. Ar fi însemnat o cale uşoară pentru ei de a doborî un membru al poporului Mai, fără vreun risc şi fără să suporte repercusiuni. Au mai făcut asta şi altădată, cu alţi orfani ca tine; ar trebui s-o întrebi pe prietena ta, Kim, cândva, despre asta. Pe ea am găsit-o ascunsă pe o alee, într-o cutie aruncată la gunoi.

Chloe o şi vedea, deşi n-ar fi vrut. O fată micuţă, cu părul negru şi ochii de un verde aprins, îngrozită, ţinându-se în întuneric şi ascunzându-se prin mormanele de gunoaie, astfel încât oamenii care-o hăituiau să n-o poată găsi.

— Crede-mă, Chloe, zise Serghei, cu o expresie de duritate pe faţă. Îţi spun ca unul care a trăit într-o foarte primejdioasă parte a Europei de Est, într-o perioadă foarte dură: lupta pentru supravieţuire e dificilă şi, adesea, neplăcută.

Îşi duse degetul la coada ochiului şi începu să frece acolo. Chloe nu mai observase până acum: o parte din sprânceana lui dreaptă era mai arcuită, şi se vedea o dungă foarte subţire, dând impresia că două bucăţi diferite de carne fuseseră cusute împreună, ca să acopere o rană.

— Mai era şi un an cincilea mod, şopti Chloe. Spuneai că erau cinci moduri în care eu aş putea să fiu în siguranţă.

— Ah, da! exclamă Serghei, smulgându-se din gândurile lui şi îndreptând spre ea o privire în care se citeau atât severitate, cât şi pragmatism. Ar fi ca unul dintre noi să fie ucis de ei în decursul următoarelor câteva săptămâni.

Atunci, ar însemna că suntem chit.

Chloe icni.

Şi, cu asta, el plecă, lăsând-o singură.

Chloe încercă din nou să-şi mişte umărul. Din nou, durere, însă tot nu era prea rău. N-avea gâtul rupt, şi nici clavicula. Observă un pahar cu apă pe noptiera de lângă pat, şi o farfurioară cu două tablete de ibuprofen, pe care le înghiți îndată. Înşfăcă telecomanda şi-şi umflă pernele, pregătindu-se pentru o amiază la televizor. Deodată, mâna ei nimeri peste ceva: telefonul mobil, pe care şi-l ascunsese acolo în seara trecută, înainte de plecare. Apăsă pe butonul de pornire şi văzu că avea un mesaj, sosit de la un număr necunoscut. Îşi apelă mesageria vocală în timp ce începea să schimbe canalele, în căutarea lui *Jerry Springer*.

— „Chloe, tot eu sunt, Brian. Ascultă-mă: orice-ai face, oriunde-ai fi, rămâi acolo în următoarele câteva zile. Ordinul a împânzit străzile din jurul casei tale cu membri de-ai lui care te caută să te aducă... într-un fel sau în altul. *Nu* încerca să-ți vizitezi mama sau prietenii. Încerc să te sun mai târziu."

Chloe verifică ora la care sosise mesajul. 8:12. La aproape o oră înainte să plece în încercarea de a-şi vizita mama. Dacă şi l-ar fi lăsat deschis, ar fi primit apelul şi-ar fi evitat încăierarea.

Stătu să se gândească la asta, ca şi la Brian, pentru o vreme, privind în tavan şi descoperind mici siluete de lei jucându-se printre nodurile şi volutele scândurilor de-acolo. Păreau să se răsucească şi să sară, dansând ca leii din pustie...

Nu era ibuprofen, îşi dădu seama atunci, cufundându-se în inconştiență.

— I-am spus că e toată numai grăsime şi răutate... nimeni n-o vrea. Nu ştiam că există şi tipi ca Joey, cărora să le placă *biiip* de-astea.

În studio erau prezente patru dintre femeile cele mai

corpolente din câte văzuse vreodată Chloe la televizor. Una dintre ele părea să nu aibă deloc gât, chiar şi când Chloe puse imaginea pe pauză, ca s-o privească mai bine. Alta fusese la spital, unde i se extirpase o tumoare de douăzeci şi cinci de kilograme, fără ca ea măcar să fi ştiut de existenţa acesteia. Alături de ele se aflau bărbaţii care le iubeau, iar vizavi, rudele care le împroşcau cu insulte. Ei, uite, *asta* e televiziune.

Când se trezise, Chloe fusese hotărâtă să nu se mai gândească la nimic important sau profund, măcar pentru o vreme, ci doar să profite de faptul că nu era decât o fetiţă suferindă, aşteptându-şi vindecarea în faţa televizorului.

Kim apăru în pragul uşii, silenţioasă ca de obicei.

Chloe îi făcu semn să intre, dar ridică un deget: femeia grasă care fusese insultată adineauri tocmai se ridica de pe scaunul ei şi pornea, legănându-se, spre atacatoarea ei, vrând s-o plesnească.

— Asta ce e? se interesă Kim, venind până la marginea patului şi privind curioasă televizorul.

— *Jerry Springer*, îi răspunse Chloe, clătinând din cap când văzu că fusese nevoie de patru maşinişti ca s-o ia pe femeie de pe sora ei.

— Mi se pare ceva de senzaţie şi dizgraţios, comentă Kim, strâmbând din nas.

Chloe izbucni în râs, dar se opri repede.

Începu o reclamă, şi Chloe închise televizorul.

— Care-i treaba?

Până şi cu trăsăturile de extraterestră ale lui Kim, era uşor să-ţi dai seama că o dezamăgise ceva. Se aşeză pe marginea patului lui Chloe, agăţându-se de cuvertură cu ghearele, ca să se echilibreze, şi flutură un dosar din carton manila, plin cu hârtii.

— Nu cred să fim rude, îi zise.

Vorbise pe un ton calm, însă Chloe îi remarcă licărul din ochi.

— Din câte au reuşit să afle cei care se ocupă cu

genealogiile, semeni mai mult cu acei Mai care au fugit în Turcia din Abhazia, prin secolul al nouăsprezecelea. Familia mea a rămas acolo unde acum este Georgia.

Chloe nu înțelegea nici jumătate din ce auzea.

— Adică sunt turcoaică, nu rusoaică?

Kim o fixă cu o privire rece.

— Eşti Mai. Nici „turcoaică”, nici altceva. Nu există niciun fel de naționalități *umane* în trecutul tău.

Chloe uitase că făcea parte dintr-o cu totul altă rasă. Minunatele imagini multicolore cu ea, înfăşurată în nenumărate eşarfe, cu ochii conturați cu fard negru, plină de brățări, pe fundalul unei muzici pe care se dansează din buric — ca în restaurantul unde obişnuia s-o ducă mama ei — se risipiră, întristător.

— E dosarul meu? întrebă.

Kim scutură din cap.

— Nu, e un fel de dosar general, cu informații recente despre locurile noastre de proveniență. Am crezut c-o să te intereseze. Uite: Sankt Petersburg, de unde e Alek.

Îi înmână lui Chloe fotografii înfățişând un oraş exotic, cu turle prea lunguiețe şi prea subțiri ca să poată fi confundate cu cele ale bisericilor americane. Cupole de forma unor cepe împestrițau orizontul. Totul părea poleit cu aur, ca într-un regat de basm.

— Ce-i asta? întrebă Chloe, arătând spre una dintre celelalte fotografii, care înfățişa o clădire cu pereții din blocuri mari de piatră albă. Pe lângă ea mergea o femeie cu părul lung şi negru. Mi se pare cunoscută. Am văzut-o într-un vis.

Dintr-odată, se simți din nou pe strada aceea comercială aglomerată, şi pe aleea întunecoasă, cu mirosul acela oribil.

Kim o privi cam ciudat, însă întoarse fotografia să citească pe spatele ei.

— E unul dintre complexele balneare sulfuroase din Suhumi. Partea aceea din Abhazia era celebră pentru

izvoarele ei de ape minerale: izvoare naturale de apă termală şi minerală, despre care se spunea că ar avea proprietăţi curative.

Sulfuroase... Puțin cam prea ciudat.

— Sulful miroase a ouă clocite? întrebă ea, temându-se de răspuns.

— Aproape identic, îi răspunse Kim, lăsând jos fotografia şi privind-o drept în ochi pe Chloe.

Urechile ei negre şi catifelate se lăsară înapoi, aproape lipindu-se de cap. Chloe nu putu să-şi dea seama dacă era tulburată, sau doar asculta zgomotele de paşi de pe coridor.

— Şi tu ai visat asta? o întrebă apoi Kim.

— Mda. Era umezeală, şi lume multă, şi... era puțin cam derutant. Modern şi vechi, în acelaşi timp. Şi *puțea*. Dar peretele ăla mi-l aduc aminte.

— Suhumi e oraşul în care s-a stabilit până la urmă Semeția noastră, după ce a plecat pentru totdeauna din Orientul Mijlociu. Doar una dintre acei Mai din diaspora s-a mai întors în Abhazia: fosta noastră conducătoare a Semeției. Visa să strângă tot poporul Mai risipit prin Europa de Est şi să-l unească într-un fel, cam ca Statele Unite.

Puse cu grijă fotografia la loc şi închise dosarul.

— Dar a fost omorâtă într-o încăierare între abhazi şi gruzini.

— *Au mai fost şi alți exilați, de peste tot, care au rămas s-o aştepte*, murmură Chloe.

— Ce-ai spus? o întrebă cu severitate Kim, fixând-o cu privirea de parcă ar fi fost un şoricel.

— În visul meu, eu eram conducătoarea Semeției.

— Asta e ceva... interesant, rosti lent Kim.

— Crezi că aş putea să mă înrudesc cu ea?

Crezi că ea ar putea să fie mama mea?

Kim deschise din nou dosarul şi privi încă o dată fotografia cu băile din Suhumi.

— E posibil… Însă ea nu a avut decât o fiică de care să ştim noi, şi care a murit…

Tonul îi era reticent, şi Chloe simțea oarecum că n-avea vreo legătură cu dezamăgirea provocată de faptul că ele două nu erau înrudite. Aici era altceva…

Poate că era geloasă pe posibilitatea ca fiica fostei conducătoare a Semeției să fie Chloe. Poate că asta însemna ceva, ca o moştenire în lumea aristocrației. Poate că ea avea să preia conducerea, după expirarea mandatului lui Serghei. Chiar se întrebă dacă asta mai însemna ceva, în afară de conducerea unui imperiu imobiliar şi căutarea orfanilor Mai rătăciți.

Ce spuseseră cei doi care o salvaseră? *Unde e gloriosul nostru şef de haită? Asta nu l-ar fi costat nici măcar o viață. Presupunând că are mai multe.*

— Kim… înainte să-mi pierd cunoştința, unul dintre cei care m-au salvat a spus ceva despre faptul că şeful Semeției n-ar fi riscat să-şi piardă „una dintre vieți”. Ce-o fi vrut să spună prin asta?

— Prin tradiție, în trecut, conducătorul Semeției era şi un veritabil lider militar, primul în bătălie sau la vânătoare, ultimul care se retrăgea…

Una dintre urechi îi zvâcni. Auzi şi Chloe zgomotul: paşi care răsunau zgomotos de-a lungul coridorului. Părea să fie Olga, şi probabil că venea să vadă cum se mai simte Chloe.

Kim se aplecă mult spre ea, prea aproape pentru o ființă umană normală. Cam în genul pisicii lui Amy, care-şi împingea nasul şi gura urât mirositoare în fața lui Chloe, adulmecându-i delicat fața şi apoi retrăgându-se.

— Ascultă-mă, Chloe. *Nu spune nimănui despre visul tău, sau despre ce-am vorbit*, şuieră ea. Există conducători, şi *conducători*, Chloe King.

Paisprezece

Oricât ar fi fost Paul de îngăduitor şi de bun amic cu Alek, Amy n-avea de gând să suporte. Dac-ar fi fost după prostănacul ei de iubit, n-ar fi făcut amândoi decât să stea deoparte şi să nu întreprindă absolut nimic, până când se crăpa lumea în două. Şi tocmai acesta era motivul pentru care ea o ştergea atât de devreme de la şcoală.

Îi servise profesorului o scuză lamentabilă, cum că s-ar simți rău, şi nu se mai sinchisise să treacă măcar pe la cabinetul medical. Maşina fratelui ei era parcată în spațiul rezervat celor din anii superiori, şi împrumutul ei o costase cât o mână şi-un picior: garantarea unui răspuns afirmativ la orice serviciu s-ar fi gândit el să-i ceară. *Nici măcar nu are nevoie de ea la Berkeley*. Era un Chevy Malibu break, negru complet, pe care el îl numise Batmobile. Un automobil destul de mic pentru cei şase cilindri în V ai lui, totuşi, aşa că, atunci când apăsă accelerația până la podea, zbură din parcarea şcolii ca un liliac al infernului.

Amy parcurse în mare viteză drumul şi opri la câteva străzi distanță de casa lui Chloe. Încuie portiera şi se duse până la intrarea în casă, încercând să nu privească bănuitoare în jur, străduindu-se să pară că ar avea toate drepturile să fie acolo; scoase din buzunar cheia de rezervă a lui Chloe şi intră în casă, în miezul zilei, când amândouă ar fi trebuit să fie la şcoală.

Doamna King obişnuia să ajungă acasă pe la şapte, şi Amy avea intenția să plece de-acolo într-o oră. Poate chiar să se întoarcă la şcoală…

Dar, dacă ne gândim mai bine, pe cine credea că păcăleşte?

Îşi plănuise totul de mai multe zile şi purta un echipament potrivit pentru pătrunderea prin efracție (chiar

dacă folosise cheia): blugi negri strâmți şi tricou negru, şi bluza neagră de trening Emily, a cărei glugă avea urechi de pisică şi mâneci terminate în mănuşi cu gheare. Perfect pentru un spărgător felin[16]. Se şi admirase ceva timp în oglindă azi-dimineață. Pentru ea, era un aspect complet diferit: totul mulat şi negru. Nimic din chestiile nebuneşti, trăsnite, înzorzonate şi vaporoase pe care le concepea şi le purta ea. Pieptul îi cam ieşea un pic în relief: în hainele acestea, părea aproape la fel de mare ca al lui Chloe. Nu-i mai trebuia decât o pereche de cizme negre şi lungi din piele, à la Emma Peel[17], şi poate să-şi vopsească părul în negru, însă lui Paul nu-i plăcea ca ea să-şi schimbe culoarea părului: lui totdeauna îi plăcuse nuanța naturală.

Închise cu precauție uşa după ea şi stătu timp de un minut să asculte. Dacă era cineva pe-acolo la pândă, nu dădea nici măcar un semn: totul părea destul de normal în casa King. Nu tu mobilier răsturnat, nu tu vreun alt semn de violență. Cu toate acestea, pentru mai multă siguranță, Amy se lipi cu spinarea de perete şi se strecură în sus pe scară, lăsându-se în jos când trecea prin dreptul vreunei ferestre, urcând într-o alergare ghemuită treptele.

De aici, rezultă o extrem de atipică — pentru un spărgător — poticnire de treapta de sus şi o căzătură care o trimise în zbor aproape gata să-şi zdrobească bărbia de uşa sălii de baie. Amy îşi petrecuse cea mai mare parte a vieții străduindu-se să se facă observată şi să iasă în evidență: furişatul era ceva cu totul nou pentru ea. Se ridică, sperând să arate doar ca o umbră, şi pătrunse, păşind pe vârfurile picioarelor, în camera lui Chloe.

Încă o dată, totul părea normal; poate doar puțin mai prăfuit ca de obicei, dar fără schimbări notabile.

---

[16] Joc de cuvinte în original, expresia *cat burglar* (literal: „spărgător-pisică”) fiind folosită pentru acei spărgători care pătrund în locuințe cățărându-se pe pereți, pe burlane etc.

[17] Personajul principal feminin din serialul de televiziune *Răzbunătorii*, interpretat de Diana Rigg.

Computerul lui Chloe fusese stins aşa cum trebuia. Amy îl porni, folosindu-şi mănuşile ei negre speciale, ca nu cumva să lase vreo amprentă. Şi le admiră în timp ce aştepta să se încarce sistemul de operare, după care intră pe internet şi se conectă la adresa de e-mail a lui Chloe: prietena ei folosea aceeaşi parolă de ani de zile: adopTED5.

Aha.

Chloe îşi golea cu religiozitate căsuța cu mesaje şterse, ca nu cumva să-şi depăşească limita capacității de stocare a adresei de e-mail, descărcându-şi în computer toate mesajele mai picante, pentru eventualitatea în care mama ei ar fi reuşit cumva să pătrundă. Cu toate acestea, nu ştergea atât de des pe cât ar fi trebuit şi mesajele trimise, şi era foarte atentă să nu-şi adauge adresele în agendă. După doar vreo două minute de scotoceală, Amy găsi brian9@bitsy.net, după care, cercetând prin documentele Word „protejate” ale lui Chloe, primi confirmarea că era vorba despre acel Brian de care era interesată Chloe.

Pe urmă, Amy se deconectă de pe adresa lui Chloe şi intră pe Hotmail, pe unul dintre propriile ei conturi — unul pe care-l întrebuința atunci când nu voia să i se dea de urmă, pentru concursuri, sau pentru spam, sau liste de corespondență, şi alte alea — şi-i trimise un e-mail lui Brian. Ceva mai devreme, Amy luase hotărârea să întreprindă tot ce avea legătură cu Chloe de pe computere străine, nu de pe al ei, ca nu cumva să i se depisteze adresa IP.

Brian: sunt o prietenă de-a lui Chloe. Ea unde este? Poți să ne ajuți? Alek pare să ştie ceva, dar nu vrea să spună. Răspunde-mi ASAP[18].

Pe urmă, se asigură că-l trimite aşa cum trebuie, îl

[18] Abreviere uzuală pentru *As soon as possible* („cât mai curând posibil”).

şterse din dosarul mesajelor expediate, apoi şi din cel al mesajelor şterse. Verifică încă o dată, să se asigure că dispăruse într-adevăr, apoi şterse fişierele temporare din Explorer şi începu chiar să defragmenteze hard diskul — ca să fie cu adevărat sigură că toate informațiile sunt eliminate — însă, privindu-şi ceasul, îşi dădu seama că i-ar lua douăzeci de minute. Aşa că opri calculatorul, misiunea fiind îndeplinită, şi se pregăti să se furişeze afară din casă.

Dar, exact ca în filme, când era pe la jumătatea scării, sună telefonul. Amy încremeni, lipindu-se de perete atât de energic, încât electricitatea statică îi zbârli vârfurile părului creț şi roşu, ridicându-le pe tapet, şi lovi cu umărul un tablou, aproape dărâmându-l. Aşteptă, înghețată, conştientă mental de faptul că putea să se mişte, însă incapabilă s-o şi facă. Scrută încăperea cu privirea până când se cuplă robotul telefonic, numărând secundele.

Remarcă un lucru care i-ar fi scăpat dacă s-ar fi strecurat imediat afară, aşa cum avusese de gând. *Nimic din casă nu părea să fi fost mişcat din loc.* Cam de ceva vreme. Era o anume nemişcare pretutindeni, şi cu toate că nu se vedeau straturi de praf, prin casă plutea o senzație de stătut, aproape palpabilă. Ba chiar mirosea puțin a vechi, ca atunci când nu se aruncă gunoiul de o zi sau două; nici pomeneală de izuri de detergenți, sau săpun, sau parfum, sau orice ar fi denotat mişcare, sau viață, într-o casă locuită de două femei.

Zguduită de această revelație, Amy ieşi din casă cu mai puțină precauție decât avusese la intrare; în definitiv, om era şi ea, şi tocmai de-asta voiau să se asigure persoanele care îi urmăreau ieşirea din casă.

Cincisprezece

O familie nouă şi iubitoare, un popor secret ca al ei, gata cu şcoala pentru totdeauna, şi Chloe nu putea să aibă în minte decât cât era ea de plictisită. „Practica” ei de la Firebird implica în principal umplerea plicurilor, copierea actelor, legarea unor teancuri masive de documente, precum şi primirea ordinelor de la insuportabilul Mai de la biroul de primire.

În timp ce aştepta un teanc de… ceva, nu ştia precis de ce anume, din partea lui Igor, Chloe se gândi la visul ei şi al lui Amy de a-şi deschide un magazin undeva. Amy avea să proiecteze veşmintele, iar Chloe să administreze afacerea. Presupunând că nu s-ar omorî între ele, ar fi fost o combinaţie ideală.

Igor probabil că-i observă expresia feţei.

— Ar trebui să te faci asistentă cu program normal, îi zise, zâmbind.

— Uau. Ce mai slujbă, răspunse Chloe, impasibilă, ciocănind cu degetul în teancul la care el tot adăuga. Ar fi de-a dreptul grozav. Pentru *întreaga* mea viaţă.

— Ţine minte, celor ca noi le este greu să se integreze în totalitate, îi atrase atenţia Igor, cu toată seriozitatea. Iată de ce a fost atât de bine când Serghei a realizat toate astea de-aici.

Purta pantaloni kaki, o cămaşă încheiată până la gât, cu o cravată la modă, şi pantofi din piele de căprioară. Iar felul în care se lăsa pe spătarul scaunului şi-şi împreuna mâinile la spate îl făcea să arate ca oricare tânăr specialist: un pic arogant, dar cu ochii sclipind şi inteligent.

Păcat de nume. Poate că asimilarea ar fi fost mai uşoară, dacă n-ar fi existat obiceiul la Mai să dai numele copiilor după personajele filmelor de groază. Cu doar un foarte uşor

freamăt al nărilor, Chloe putea să-şi dea seama că el e un Mai. Nu era vorba despre un miros, nu tocmai, ci de o senzaţie.

— De-asta e el conducătorul Semeţiei? îl întrebă, făcând un gest larg prin birou.

— E conducător fiindcă, atunci când predecesoarea lui a fost omorâtă, el a preluat cu mult curaj misiunea ei, încercând să reunifice Semeţia Europei de Est, declară el.

Chloe ar fi fost tentată să intervină şi să-şi etaleze cunoştinţele în faţa băiatului mai mare decât ea, zicând, da, da, diaspora abhază etc., însă ajunse la concluzia că era de preferat să arate că ştie mai *puţine* decât în realitate, măcar o dată în viaţă.

— Ne-a organizat pe toţi, după violenţele din Georgia, continuă Igor, iar când a emigrat, a început să ne aducă pe toţi aici. Uneori legal, alteori nu chiar atât de legal.

Ochii negri îi străluceau de admiraţie.

— Şi a clădit toate acestea — un imperiu *imobiliar* — pornind de la nimic, imigrant fiind! Şi Mai, pe deasupra. Aşa că, într-un fel, da, cam despre asta e vorba, dar e şi mai mult.

— Sună foarte drăguţ, comentă Chloe, cu sinceritate. Şi-atunci, de ce se tot plânge Alek că nu i-a ajutat *lui* familia?

Igor chicoti.

— Alek e un plângăcios. Poate c-o fi o oarecare idee preconcepută... dar cei din Sankt Petersburg, din Moscova, şi chiar din Kiev, stăteau mai bine decât abhazii. Iar Serghei a vrut să-i ajute mai întâi pe cei cu situaţia mai disperată.

— Aha, mormăi ea, privind în jur în căutarea a ceva de făcut, acum, că se încheiase conversaţia.

Piciorul i se mişca spasmodic, lovind podeaua.

— Ştiu ce-ţi trebuie ţie! exclamă Igor, sărind deodată în picioare de pe scaun şi arătând-o cu degetul. Eşti toată numai neastâmpăr şi nervi şi plictiseală. Ai nevoie de...

Deodată, privi în jur şi bătu în retragere.

— O expediție, încheie el, penibil.

— Oh! Mamă! Asta ar aranja totul, răspunse Chloe, cu tot sarcasmul pe care şi-l putu aduna.

Îmbrăcase acum o pereche de blugi scumpi — aleşi, probabil, de Olga, sau de Valerie — care-i veneau cam cu un număr mai mici în dreptul abdomenului, aşa că fusese nevoită să-i lase descheiați la nasturi şi să poarte o prostie de centură lată din piele, la modă, în jurul mijlocului. Puloverul era dintr-un caşmir roz-deschis. Purta tot tenişii ei Saucony, însă tot restul nu-i aparținea, şi nici nu simțea că i-ar aparține. La fel ca şi camera ei, ca noua ei familie, ca porcăria asta de slujbă cu program redus… care nu implica nici veşminte, nici casă de marcat.

— Bine, zise Igor, luând-o în serios.

Chloe nu-şi dădea seama precis dacă faptul de a fi Mai, sau proveniența din Europa de Est era ceea ce-i împiedica pe toți cei de pe-aici să sesizeze sarcasmul. În seara aceea, luă cina împreună cu Serghei. Devenise micul lor ritual în zilele în care el lucra până târziu: ea venea în cabinetul lui, şi el îşi golea biroul. Comandau mâncare chinezească, pizza, orice aveau chef, după care jucau o partidă de şah. Chloe n-ar fi crezut niciodată că ar fi bună la aşa ceva, dar începea, cu încetul, să învețe. Prețuia astfel de seri, oricât de mult ar fi detestat să piardă.

Se întrebă dacă tatăl ei adevărat — tatăl ei *adoptiv* — juca şah. Nici măcar nu putea să-şi imagineze să se gândească la tatăl ei adevărat, *adevărat*…

— Igor mi-a zis că ar trebui să merg într-o „expediție”; asta ce mai înseamnă? întrebă ea, după ce mută un pion.

— O expediție? N-am nici cea mai mică idee, răspunse Serghei, clipind spre ea cu o surprinzătoare nevinovăție în ochi.

Uneori, prin mişcările şi prin manifestările lui emoționale, părea *foarte* copilăros; poate că asta se datora faptului de a fi trecut de patruzeci de ani fără să aibă soție şi copii.

— Oh! exclamă el apoi. Se referă la vânătoare. Ah, Igor ăsta, ce deştept e! Cred că se organizează una pentru sâmbătă. Cunoşti ceva despre creşterea pisicilor sălbatice... a râşilor, a gheparzilor? Ca animale de companie?

Chloe n-avea habar ce legătură putea să aibă asta cu orice altceva, aşa că scutură din cap a negație. Serghei se ridică, ocoli biroul până pe partea ei şi se aşeză pe marginea acestuia, privind-o cu seriozitate, ca şi cum s-ar fi pregătit pentru o extrem de importantă dădăceală părintească. La rândul ei, Chloe se pregăti pentru o plictiseală, însă era o senzație nouă cam plăcută.

— Lumea de prin Oregon şi de prin alte părți creşte pisici sălbatice, ca să le vândă. Unele devin animale de companie grozave, aşa cum e cazul cu râşii şi cu lincşii, dacă au parte de o creştere şi un dresaj corespunzătoare, într-o familie iubitoare. Dar, indiferent cât de blândă, de bine-crescută şi de ascultătoare ar fi o pisică, indiferent cât de multă mâncare obişnuită pentru pisici ar putea îngurgita... o dată pe lună, crescătorii buni îi aruncă în cuşcă un pui viu şi lasă să se-ntâmple ce s-o întâmpla.

Chloe simți cum i se face greață, imaginându-şi numai fulgi, şi sânge, şi țipete.

— Sunt obligați să facă asta, Chloe, rosti el, cu blândețe, pentru că nu poți modifica în totalitate, prin dresaj, firea fundamentală a unei feline. Felinele au nevoie să vâneze, au nevoie să se joace cu prada lor, şi au nevoie să ucidă. Nici noi nu suntem altfel. Totdeauna am fost vânători. Nomazi. Niciodată nu ne cultivăm alimentele: plecăm după ele prin sălbăticie. Dacă te simți neliniştită şi captivă... dacă simți imboldul să *alergi* noaptea, să vânezi, să urmăreşti... din când în când, trebuie să i te supui. Nu mai putem să alergăm liberi, aşa cum o făceam înainte ca lumea să devină civilizată, şi pământurile să fie îngrădite, însă tot trebuie să ne supunem instinctelor străvechi.

Dintr-odată, Chloe înțelese, parțial, convingerile celor din A Zecea Lamă. Un Mai înnebunit de pofta vânătorii, într-un

oraş, probabil că ar fi ceva periculos. Totuşi, se hotărî să-şi păstreze pentru ea gândul acesta; bănuia, cumva, că Serghei nu-i va împărtăşi concluzia.

— Prin urmare, asta facem în fiecare lună? Mergem să vânăm?

Serghei izbucni în râs.

— Nu în *fiecare* lună, Chloe. Asta nu are nimic de-a face cu luna, sau cu problemele voastre femeieşti, sau cu un orar precis. Uneori, e doar… vremea de plecare.

* * *

Vremea de plecare.

Chloe se tot gândi la cuvintele lui cât timp aşteptă lângă Fordul Explorer. Era vremea amurgului, şi se aflau pe vârful unui deal, undeva în apropiere de pădurea Muir[19]. Dealul era abrupt şi crestat, format mai nou, nu ca mai vechile dealuri unduite, ca din basme, pe care le întâlniseră pe drum. O stea strălucea cu putere spre sud, deşi, cum de ştia Chloe că într-acolo ar fi sudul, n-ar fi putut să spună. Dedesubt, terenul cobora abrupt spre o adâncitură cu copaci şi tufişuri, cu deluşoare mai mici, ca fundul unui glob din acelea cu peisaje înzăpezite. Numai că, în locul fulgilor din plastic, pe fundul adânciturii se aduna doar întuneric.

Vreo şase Mai se găseau acolo şi discutau cu glas scăzut. Toate erau femei. Olga şi Valerie veniseră cu alte trei pe care ea nu le cunoştea, deşi despre una ştia că se numea Simone, că era dansatoare şi că locuia, la rândul ei, în conac. Chloe n-o văzuse niciodată pe coridoare.

Cele mai multe păreau să fie trecute de treizeci de ani. Frumoase, toate. Aveau pomeţii înalţi şi părul strălucitor şi

[19] Pădure din apropiere de San Francisco, în care se află o dumbravă de arbori de sequoia, atingând înălţimi de până la 75 de metri, declarată monument naţional. A fost numită astfel după exploratorul şi naturalistul american John Muir.

des; chiar dacă existau diferențe la culoarea ochilor şi a părului, ca şi la forma corpului, era lesne de remarcat o asemănare a rasei, după cum observă Chloe, când începu să le studieze mai atent.

Unul dintre lucrurile pe care le aveau în comun era mersul atât de neomenesc: stăteau în principal pe vârfuri şi se mişcau cu o precizie nonşalantă, pe care o balerină umană n-ar fi putut s-o egaleze decât printr-o coregrafie migăloasă.

O femeie cu ochi negri, necunoscută de Chloe, dădu startul serii printr-o incantație, un imn straniu într-o limbă străină, care mergea de la şoapta scăzută la strigătele ardente. Avea voce bună, însă solitară şi, uneori, pierdută în bătaia vântului... ceea ce o făcea şi mai înspăimântătoare. Chloe prinse din zbor numele Sekhmet, o dată, sau de două ori, însă cam atât.

Pe urmă, rămaseră tăcute.

— Am prins un miros! şuieră una dintre ele.

Avea ochii galbeni, părul cu nuanțe de portocaliu şi o față rotundă care semăna cu a lui Serghei, însă fruntea şi gâtul înalte ar fi putut s-o recomande lesne pentru coperta unei reviste de modă. Purta o bluză dreaptă, fără mâneci, iar antebrațele îi erau presărate de tatuaje ca petele din blana leopardului.

Îşi lungiră toate gâturile, adulmecând aerul. Chloe le urmă şi ea exemplul, iar când briza atât de uşoară îşi modifică direcția, îl prinse şi ea: un miros ca de mosc, care o făcu să se gândească la ierbivore, deşi nu era sigură dacă mai mirosise vreodată ceva asemănător.

O căprioară. Aveau să fugărească o căprioară.

Roşcata care prinsese prima mirosul arătă într-o direcție, şi celelalte porniră în goană încotro indica degetul ei. Chloe ezită, gândindu-se la tipul care făcea jogging şi fusese atacat de o pumă, subiect de controverse între ea şi Brian nu mai departe de acum câteva săptămâni. El insistase că puma trebuia doborâtă fiindcă atacase un om; ea sugerase

nedreptatea faptului că oamenii se mutaseră acolo şi-i distruseseră animalului habitatul.

Acum, se întrebă dacă într-adevăr fusese vorba despre o pumă.

Aerul îi gâdilă din nou nările: căprioara se îndepărtase. *Se îndepărta.*

Alergă. Însoţitoarele ei abia se mai vedeau: de îndată ce coborâseră de pe culmea dealului, spre marginea pădurii, celelalte cinci Mai tot ţâşneau printre umbre şi în afara lor, menţinându-se pe o linie mai mult sau mai puţin dreaptă, după mirosul căprioarei, însă în afara câmpului vizual al oricui ar fi putut să privească.

Norii goneau pe cer la fel de repede ca şi vânătoriţele de jos. Alunecară pe deasupra lunii, trecură de ea, şi umbrele învăluitoare se despărţiră pentru doar câteva secunde: tufişurile şi copacii îşi schimbară culorile, de la cenuşiu şi purpuriu, la alb şi verde-argintiu, după care se estompară la loc, când cortina ceţoasă se lăsă iar. Chloe îşi simţi picioarele pistonând regulat sub ea. Braţele i se mişcau pe lângă corp de parcă ar fi împins aerul în urmă, ca să-i sporească viteza. Îşi simţea plămânii gata să plesnească, însă aerul era uşor, inspirând-o să alerge mai tare. Sări peste o tufă şi izbucni în râs. *Aşa trebuie să fie.* Să alerge cu un scop, să alerge alături de familia ei.

Se opri pentru o clipă, adulmecând din nou aerul, după care-şi continuă fuga: se apropiau. Chiar dacă aveau doar două picioare, ajungeau din urmă o *căprioară.* Un mârâit de pisică răsună în urma ei. Chloe nu-i răspunse. Porni încotro o îndemnau simţurile: spre un luminiş aflat drept în faţă, o bucată întinsă de teren. Simţea cum apropierea mărăcinişului începe să facă loc unui spaţiu deschis către stele.

Ieşi dintr-odată, înainte să se poată opri. Din inerţie era gata să se împiedice de piatra lângă care se oprise: greşeală de începător. Văzu căprioara. Şi ea se oprise, şi-şi tot zvâcnea urechile lungi în stânga şi-n dreapta. Dădu

impresia că priveşte drept spre Chloe, cu ochii ei mari şi negri, însă fata ştia că, dac-ar fi văzut-o într-adevăr, şi-ar fi reluat fuga; vântul bătea din cealaltă direcție, aşa că nu le simțea pe cele şase Mai. Căprioara era frumoasă, şi Chloe abia aştepta ca ea să-şi reînceapă goana, ca să-şi reia şi ele urmărirea.

Căprioara probabil că auzi ceva: dintr-odată, se răsuci şi țâşni, un superb salt pe patru picioare dintr-o încremenire, cum nu mai văzuse Chloe decât pe canalele de televiziune cu subiecte din natură. Mirosul de animal îngrozit îi izbi nările ca o palmă şi, până să-şi dea seama ce face, Chloe alerga din nou.

Îşi văzu însoțitoarele apărând din tufişuri şi le făcu un semn tăcut din cap, salutându-le, când se regrupară într-o formație strânsă, fata roşcată asigurând ariergarda. Căprioara fulgeră prin întuneric, iar cele şase femei se avântară după ea în pădure, acolo unde Chloe nu mai putu să audă nimic, în afara propriei respirații şi a propriilor bătăi ale inimii, dar nici cel mai mic zgomot de pas al celor din jurul ei.

Țâşniră din nou în lumina strălucitoare a lunii: căprioara era la doar douăzeci de paşi în fața lor. Una dintre femei se desprinse în față, printr-o serie de salturi şi zvâcnete, atât de departe de gesturile omeneşti, încât oricine ar fi privit-o ar fi avut mari dificultăți în a recunoaşte în ea o formă de viață rațională.

Deodată, Chloe înțelese ce avea să se-ntâmple.

Erau la *vânătoare*. Acolo era căprioara, aici era vânătorul.

Se opri din fugă şi întoarse capul într-o parte, acoperindu-şi ochii.

Fata din fața ei scoase un strigăt; era *Valerie*, îşi dădu seama Chloe, un pic năucită. Îşi astupă urechile cu palmele şi aşteptă, nevrând să recepteze nimic din ce ştia că avea să urmeze. Pofta ei de vânătoare dispăruse.

— Hei, n-a fost rea, ca primă vânătoare, hm?

Chloe deschise ochii. Una dintre celelalte femei se apropia de ea şi i se adresa cu blândeţe. Avea spre patruzeci de ani, însă era în plină formă, ca o artistă de circ. Părul ei lung, pe care şi-l legase la spate pentru vânătoare, acum i se unduia liber spre talie. Accentul îi era pur californian, ceea ce însemna că sigur ajunsese acolo înaintea lui Serghei.

— N-au fost iepuri, n-a fost prea mult sânge… eşti bine?

— Sunt cam… ăăă…

Chloe nici măcar nu ştia ce-ar fi vrut.

— Totul e un pic cam…

— Te simţi mai bine decât data trecută… în noaptea când ai încercat să te strecori afară? o întrebă femeia, zâmbindu-i larg.

Chloe deschise gura să se răstească la ea, însă gândindu-se mai bine, îşi dădu seama că, într-adevăr, *era* cu mult mai relaxată. Încă-şi dorea să-şi vadă mama, însă presiunea aceea nebunească dispăruse.

— Mda, răspunse, încet.

— Uite, zise Valerie, care tocmai apăruse, în mână cu o sticlă pe care i-o întinse lui Chloe. Pentru vânătoare, şi în sănătatea ta!

Chloe examină cu atenţie gura sticlei, căutând stropi de sânge. Apoi, o duse la gură, o înclină şi luă o înghiţitură uriaşă din votca rece ca gheaţa, extrem de limpede. Râsetele femeilor se înălţară, odată cu fumul focului de tabără, spre stelele de deasupra lor.

Se întoarseră la conac pe la şapte, sau opt, în dimineaţa următoare. Nu semănase cu nimic din ce mai trăise Chloe până acum. Îşi petrecuseră toate şase noaptea râzând, vorbind, cântând, trecându-şi sticla de votcă de la una la alta, şi frigând carne de căprioară. Fusese ca una dintre acele evadări sentimentale de weekend, numai între femei, cum mai văzuse prin filme, sau prin reclamele pentru antihistaminice, ceva total degajat şi firesc. Încercase şi ea

un pic din carnea de căprioară: era foarte diferită față de friptura de la restaurantul la care o dusese mama ei odată, mai tare şi cu un gust mai pronunțat de afumat. Deloc menit s-o facă să-şi dorească şi altădată o astfel de mâncare. Iar acum, că vânătoarea se sfârşise, nu putea să nu-şi amintească ochii şi fața căprioarei, doar cu puțin înainte să fie omorâtă. Ceea ce o făcea să se simtă puțin îngrețoşată, sau, măcar, nu prea înfometată.

Unele dintre ele rămăseseră treze toată noaptea, iar altele — cum fusese cazul lui Chloe — ațipiseră. Ar fi trebuit să-i fie frig, însă focul de tabără răspândea destulă căldură, şi ea descoperise că-şi poate scoate brațele din mâneci, ținându-le în tricou şi păstrând mai bine căldura aşa. Se gândi la deşertul din visul ei şi la cât de frig trebuie să fi fost acolo noaptea.

Când se trezi, avu senzația că în visul ei fuseseră din nou prezente leoaicele, însă nu reuşea să-şi amintească şi ce se întâmplase. Doar o vagă prezență persistentă a unei călduri familiare, şi a unei blăni aspre, de culoarea mierii.

* * *

Când intrară în casă, în dimineața următoare, Chloe simțea c-o doare totul, însă avea o senzație de bine, ca după o drumeție pe munte, sau un antrenament cu adevărat reuşit. Două dintre femei duseră în spate ceea ce rămăsese din căprioară şi sfârşiră cu tranşatul, sau ce-or mai fi făcut ele acolo; în schimb, Chloe se duse direct la bucătărie, pentru o cafea şi o brioşă: era moartă de foame.

O găsi acolo pe Kim, care sufla delicat într-o cană cu ceai verde. Chloe chiar se întrebă dacă fata asta făcea vreodată ceva care să nu fi fost sănătos, pur sau cuviincios.

— Cum a fost vânătoarea? o întrebă, din politețe, fata.

— Grozavă… cred, adăugă Chloe. Mă surprinde că n-ai venit şi tu… mi se părea exact pe felia ta.

— Nu ştiu sigur ce să cred despre asta.

Chloe o privi mirată. Fata cu urechi de pisică, ochii înguşti şi gheare, nu ştia ce să creadă despre o *vânătoare*?

— I-am acordat subiectului un volum considerabil de gânduri, de rugăciuni şi de meditații, îi explică fata, observându-i expresia. Da, avem instinctul vânătorii în noi… dar vremea nevoii de a vâna pentru hrană s-a dus. Oare tot mai trebuie să facem asta, şi să omorâm? Sau zeii ar considera că e o risipă? medită cu voce tare Kim, clătinând din cap. Încă nu am un răspuns, adăugă ea, şi ieşi, păşind fără zgomot, din încăpere.

Chloe îşi încreți fruntea, mai dezorientată ca oricând.

Şaisprezece

Amy şi Paul erau la el acasă şi, de data aceasta, chiar învăţau împreună. Amy stătea pe micul lui pat, iar Paul, pe podea, lângă Amy, picioarele ei adesea încolăcindu-i umerii. Câteodată, el se apleca s-o sărute pe pulpe... şi se mai topea câte o jumătate de oră, înainte să se întoarcă la treabă. Dar, pe total, reuşiseră să fie destul de productivi. În cameră era linişte, mult mai multă linişte decât în casa lui Amy, iar doamna Chun îşi mai făcea apariţia din când în când, cu câte o farfurie cu fursecuri şi ca să „se asigure că nu fac nimic”... cu toate că, în mod evident, spera ca ei să facă. Prin comparaţie cu verii lui, Paul era extrem de bine educat, igienizat şi modern îmbrăcat... iar doamna Chun era o admiratoare fanatică a emisiunii *Queer Eye for the Straight Guy*[20]. Ajunsese la propriile concluzii despre fiul său, îngrijorată fiind de faptul că divorţul i-ar fi dat, într-un fel sau în altul, viaţa peste cap.

În casa lui Paul, totul era încă foarte îngrijit, dar aiurea: lipseau lucruri pe care Amy nu prea reuşea să şi le amintească; păreau să fi dispărut ori unele piese de mobilier esenţiale, ori ceva spirit. Soţii Chun dăduseră dovadă de politeţe şi de înţelegere când fusese vorba să-şi împartă bunurile, însă întreaga casă era ca un testament al despărţirii lor. Deprimantă.

iMac-ul lui Paul scoase un zgomot ca un soi de fundal muzical, recunoscut doar de Amy ca fiind dintr-o piesă a

[20] Reality - show de televiziune din S.U.A., pornind de la ideea că un gay are cunoştinţe şi aptitudini superioare în domeniile modei, stilului, îngrijirii personale, designului interior, culturii etc., faţă de un bărbat cu preferinţe sexuale normale (*straight*). O echipă de cinci gay (numită *The Fab Five*) se ocupă de câte un voluntar *straight*, aducându-i numeroase transformări estetice.

formației Siouxsie and the Banshees.

— Un mesaj pentru mine! strigă ea, sărind în picioare şi aproape smulgându-i capul lui Paul de pe umeri, în timp ce-şi lua poziția verticală.

— Cine e? Toată seara ți-ai verificat e-mailul. Ai vreun alt iubit, sau mai ştiu eu ce? o luă la rost Paul, îndreptându-şi cămaşa şi coborându-şi din nou privirea în carte.

Amy se cățără pe taburetul din fața scândurii de un metru pe şaizeci de centimetri care juca rolul de birou al lui Paul, rămasă imaculat de neatinsă de sutele de cărți, discuri vinil şi CD-uri îngrămădite în restul camerei. Apăsă de două ori pe *enter*: pe computerul lui, contul ei de e-mail nu era parolat; nu avea secrete.

Făcu ochii mari când văzu adresa expeditorului.

— E de la Brian, zise, scoțându-şi pixul purpuriu şi răsucindu-şi-l prin păr, înfigându-l drept în mijlocul nodului format, ca să-şi lase ceafa liberă.

— Care Brian? întrebă Paul, nu prea interesat.

Dar imediat îşi dădu seama şi-şi ridică privirea.

— Care Brian?

— Brian al lui Chloe.

Paul nu putea să-i vadă fața, dar oricum observă că Amy tresărise, aşteptând inevitabilul.

— Şi de ce-ți scrie el *ție*? vru să ştie Paul, care-şi lăsă jos cartea şi se ridică, venindu-i în spate şi citind peste umărul ei.

Amy, tu şi cu Paul trebuie să STAȚI DEPARTE DE ASTA. Sunteți mai în siguranță dacă nu ştiți mai multe decât ştiți deja. Ați putea să vă puneți viețile în pericol.

Nu ştiu unde se află Chloe, dar am primit veste de la ea că e la adăpost.

Brian

P.S. Nu mai vorbiți nici cu Alek despre asta.

— De unde ai adresa lui de e-mail? se interesă Paul, vrând să rezolve misterul acesta, înainte de a aborda oricare dintre toate celelalte numeroase probleme ridicate de mesaj.

Amy oftă.

— Am tăiat-o mai devreme de la şcoală miercuri şi m-am dus acasă la Chloe. Am intrat pe computerul ei. Tot de-acolo am trimis şi e-mailul.

— Ai făcut *ce*? *De ce*?

— Pentru că Alek nu vrea să spună nimic, Chloe tot dispărută e, şi noi încă nu ştim nimic! se răsti ea, începând să se simtă mai puţin vinovată şi mai degrabă iritată.

Ochii ei albaştri aruncară fulgere când se ridică, proptindu-şi mâinile în şolduri. Ar fi fost o postură cu mult mai impresionantă, dacă pixul nu şi-ar fi ales tocmai acest moment ca să-i sară din păr şi să cadă pe podea.

— În afară de mesajul de la Chloe însăşi, două alte persoane ţi-au spus deja că e în siguranţă: două persoane apropiate de ea. Ce vrei mai mult de-atât? replică Paul, ridicând la rândul lui tonul.

— Cum adică, „două”? se miră Amy, încruntându-se.

Deja prins cu mâţa-n sac, Paul nu mai avu timp să-şi abordeze privirea lui inexpresivă.

— Cum adică, *două*? repetă Amy, apropiindu-şi brusc faţa de a lui. Brian şi mai *cine*?

— Am stat de vorbă cu Alek, recunoscu el, până la urmă, după ce tu l-ai acuzat de toate relele din lume. Am discutat cu el calm şi raţional, şi el mi-a spus despre Chloe că e bine, şi că o să-i transmită că suntem îngrijoraţi pentru ea.

— Aha, carevasăzică, aşa stă treaba? ţipă strident Amy. Îl abordezi pe Alek ca de la bărbat la bărbat, după ce isterica ta iubită strică ploile, şi el chiar îţi spune tot?

— Dar mi-a ieşit, nu?

— Presupunând că măcar ţi-a spus adevărul. Şi mie de ce nu mi-ai zis?

— Dar tu, de ce nu mi-ai zis despre mica ta ispravă cu

pătrunderea prin efracție?

Tăcură amândoi, privindu-se furioşi în ochi. Apoi, amândoi întoarseră capul în altă parte. Răspunsul la ambele întrebări era acelaşi: se temuseră că poate celălalt i-ar dezaproba şi ar face tămbălău pe tema asta.

Exact ceea ce se şi petrecuse.

Deodată, Paul izbucni în râs.

— Nu pot să cred că tu chiar ai pătruns în casa familiei King.

— Ştiam unde e cheia, mărturisi Amy, ruşinată, dar zâmbind la rândul ei.

Tăcură iar, prea plini de propriile gânduri ca să mai spună ceva, pentru a doua oară în cursul serii... şi pentru a milioana oară în întreaga săptămână.

— Ştii... când am fost acolo? Acasă la Chloe? începu Amy, cu o voce scăzută şi mult mai liniştită. A fost ciudat... ca şi cum casa n-ar mai fi fost locuită de o vreme. Nimic nu era în neorânduială, însă era doar senzația aia de *stătut*. Nici de prăfuit, nici de altceva.

Îşi ridică ochii spre tavan, străduindu-se să-şi amintească ultima ocazie când fusese acolo, înainte să se plimbe împreună pe pod, ultima oară când o văzuseră pe Chloe.

— Cred că nici paharele de lângă chiuvetă nu erau spălate, se hazardă ea să afirme; dar nu sunt sigură.

— Păcat că au mesagerie vocală la telefon, zise Paul, zâmbind strâmb. Altfel, puteai să vezi dacă becul robotului telefonic clipea disperat de câte mesaje i-am lăsat noi. Cred că nu ştii parola şi pentru asta, nu-i aşa?

— Nu, răspunse Amy, țuguindu-şi buzele, bosumflată. Dac-aş fi ştiut-o, ar fi fost o grămadă de mesaje din câte i le-am lăsat de-a lungul anilor pe care le-aş fi şters după numai o oră, când m-aş fi calmat.

Paul zâmbi şi-şi trecu mâna prin părul ei, pe la ceafă. Amy închise ochii şi-şi împinse capul pe spate, în palma lui.

— Poate c-ar fi momentul s-o sunăm pe doamna King la serviciu, propuse el, pe un ton liniştit, ridicând receptorul telefonului.

Amy îl privi surprinsă, după care îşi consultă ceasul.

— E cinci şi zece… în mod sigur trebuie să fie acolo.

Paul formă numărul, iar Amy îşi lipi capul de cealaltă parte a receptorului.

— Greenston şi Asociații, răspunse secretarul, cu o voce profundă, prețioasă.

— Bună ziua, pot să vorbesc cu Anna King, vă rog? rosti Paul, pe un ton impersonal.

Chiar dacă vocea putea să-i fi sunat tinerească, intonația era politicoasă şi profesională, ceea ce Amy n-ar fi putut reuşi niciodată.

— Nu, îmi pare rău, e plecată în concediu săptămâna aceasta. Pot să vă ajut cu ceva, sau să vă îndrum spre un alt avocat?

Amy şi Paul se priviră.

— Ăăă… Paul îşi drese glasul. Unde s-a dus?

— Mă tem că nu pot divulga acest gen de informații personale, răspunse, pe un ton plin de regrete, secretarul. Sper să fie într-un loc călduros.

— Când se va întoarce?

— Are *multe* zile de concediu adunate, aşa că nu sunt întru totul sigur în care zi anume… vreți să vă dau adresa mesageriei sale vocale? O verifică frecvent atunci când este plecată.

— Ah, mulțumesc oricum. Nu este nimic urgent. Revin peste vreo două săptămâni.

— Mulțumim pentru apel.

Paul lăsă încetişor receptorul jos. Amândoi îl fixară cu privirea.

— *Acum* putem să facem şi noi ceva? întrebă Amy, în cele din urmă.

Şaptesprezece

Era un cu totul altfel de vis, agitat şi real. Se petrecea la lumina zilei, şi în tăcere: tălpile lui Chloe nu scoteau nici cel mai mic sunet pe iarba aspră de sub ele. Firele late îi crestau pielea, dar n-avea importanță. Singurul lucru care conta era vânătoarea. Îşi zări prada pe un deal înverzit de sub ea, o căprioară cu înfățişarea cunoscută, care se oprise să privească un avion care zbura deasupra. Era ceva nepotrivit în această imagine, însă Chloe nu-şi putea da seama ce anume, cu mintea ei tulburată.

Din două salturi energice, zbură peste mai mulți metri de tufăriş, aterizând pe mijlocul perfect conturatului drum care o despărțea de prada ei. Pavajul era de un negru catifelat, cu dungi de un galben intens, şi dădea impresia că ar concentra toată arşița soarelui asupra ei. Se pregăti pentru un nou salt.

Căprioara se întoarse spre ea, ca şi cum ar fi ştiut tot timpul că se afla acolo.

— Chloe, îi zise, cu o voce dureros de familiară.

Chloe încremeni şi țipă, dar nici cel mai mic sunet nu-i ieşi din gât.

Se ridică brusc în capul oaselor în patul ei... ba nu, era pe canapea. Era în toiul nopții... ba nu, după ce-şi privi ceasul, constată că nu era decât şapte şi jumătate. *Încă un pui de somn*, îşi dădu ea seama. Chloe ațipise iarăşi, în timp ce încerca să ia de coarne *Istoria poporului Mai*. Era o carte groasă cât Biblia şi combina toate acele nume derutante de romane ruseşti cu platitudinea ucigătoare a unui manual de istorie prost tradus. Chloe adormea destul de uşor în ultimele zile; dacă avea burta plină, căldură şi lipsă de ocupații imediate, se părea că somnul reprezenta,

inevitabil, următorul pas.

Îşi frecă tâmplele cu încheieturile degetelor. Căprioara din vis vorbise cu vocea mamei sale.

Era cel mai înfricoşător coşmar din câte avusese vreodată Chloe.

Cu doar câteva săptămâni în urmă, începuse să se certe cu mama ei, să se sărute cu băieții, să meargă la muncă, şi să-şi petreacă timpul cu prietenii. Iar acum... nu. Pipăi cuvertura moale, viu colorată, din catifea, pe care dormise. Închise un ochi, remarcând că devenise dintr-odată capabilă să distingă toate acele fire scămoase în diverse nuanțe de rubiniu, ca printr-o lupă. Apoi, toate acestea se întunecară şi se estompară, supte de țesătura materialului, pe măsură ce-i absorbeau, încetul cu încetul, lacrima.

Se ridică din nou în şezut.

— Trebuie să ies de-aici, rosti cu voce tare. Vreau...

Totuşi, nu prea putea să-şi dea seama ce anume ar fi vrut. Îşi trecu degetele prin păr. O tunsoare? Ceva haine noi, originale? Sări în picioare şi ieşi în fugă din cameră, îngrozită dintr-odată de tăcere.

Afară, pe coridor, încetini, stânjenită de propria reacție. Pe urmă, îşi scoase telefonul mobil din buzunarul de la spate, şi-l porni. Practic, n-ar fi avut nevoie să-l folosească pentru acest apel: nimănui nu-i păsa; de fapt, probabil c-o şi încurajau să stea de vorbă cu Alek. Nu-i mai rămăsese decât a opta parte din capacitatea bateriei, şi avea nevoie să vorbească imediat cu el.

— Alloo? răspunse el, cu accent, ca şi cum s-ar fi aşteptat să-l sune cineva de origine rusească.

— Trebuie să ies de-aici, îi zise ea, fără vreo altă introducere.

— Chloe! exclamă el.

Putea să-i şi vadă rânjetul fericit, băiețesc, de pe față. Pur şi simplu, doar se bucura că-l sunase.

— Ce, n-ai fost mai adineauri la vânătoare?

— Nu vreau să..., mârâi ea, bătând enervată aerul cu

mâinile.

Dacă nu putea să-l facă pe Alek s-o înțeleagă, înseamnă că era blestemată.

— Vreau doar să ies de-aici, insistă ea, şi să fac ceva *normal*. Distractiv. Ştii cum? *Distractiv*. Ca o ieşire în cuplu.

— Nu cred că Serghei te-ar lăsa să ieşi singură cu mine. Sunt un băiat destul de puternic, ştii, dar nu am pregătire de bodyguard.

— OK, OK, îl opri Chloe, străduindu-se cu furie să gândească. O s-o facem o ieşire în *grup*. La aşa ceva nu poate să obiecteze, este? O gaşcă… orice imbecili ar vrea el să trimită cu noi… ieşim cu *toții*. Împreună, la un *film*. Ce zici de asta?

Se lăsă să cadă pe spate, rezemându-se de perete şi prelingându-se până când ajunse să stea pe podea.

— Nu vreau decât să ies, repetă ea, pe un ton vrednic de milă. Vreau să mănânc popcorn.

Nu căprioare sălbatice, adăugă în gând.

— Vreau să beau un sirop albastru, să văd reclame tâmpite la filme şi să folosesc toalete publice împuțite, cu gresie oribilă şi oglinzi care să-mi arate toate coşurile.

De cealaltă parte, urmă o tăcere prelungită. Aşteptă ca Alek să-i pună întrebări cu privire la cea din urmă parte: nu ştia sigur de ce o spusese, însă îşi amintea de vremea când ea şi Amy intrau în astfel de toalete, înainte şi după film, să se strâmbe în oglindă şi să-şi dea cu luciu pe buze. Amy se plângea de cât de mare avea nasul, strâmbând din el, iar Chloe se văicărea că-i crescuseră sânii prea de timpuriu.

Totuşi, Alek n-o dezamăgi.

— Să văd ce pot să fac. Oricum, Chloe, tenul tău e perfect. N-ai deloc coşuri.

* * *

Serghei afirmase că nu poate să-i refuze absolut nimic fiicei sale adoptive, motiv pentru care Chloe, Igor, Alek, Valerie şi doi *kizekh* — aceiaşi de acum două nopți — ajunseră să stea laolaltă în salon, având ca sursă de distracție tot felul de ziare diferite.

Şi Chloe fu nevoită să-şi reamintească faptul că, indiferent cărei rase i-ai aparține, fie om, fie Mai, dacă încercai să aduni într-un grup mai mult de trei persoane şi să hotărâți împreună ce film să vedeți, te alegeai doar cu dureri de cap cumplite.

— Eu aş vrea să văd *The Russian Ark*, zise Valerie. Rulează încă la vreo două cinematografe.

Cele două gărzi de corp aprobară prin înclinări ale capetelor.

— De rahat, bombăni Chloe.

— Bine, atunci, acceptă Valerie, cu însuflețire. Mai degrabă, aş vedea noul film cu Hugh Grant.

— Joacă şi Julia Roberts în el?

— Nu, dar Reese Witherspoon o joacă pe nepoată-sa...

— Nu, mersi, interveni Alek, scoțând limba, dezgustat.

— Ce ziceți de *Hills of the Dead*? propuse Igor.

— Daaa! aprobă Alek, sărind, în stil Mai, pe spătarul scaunului lui Igor şi privind peste umărul acestuia.

— Absolut împotrivă, zise Valerie, împingându-şi maxilarul în afară... gest foarte asemănător cu al lui Amy. Filmele de groază mă înfioară.

— Tocmai ăsta-i rostul, fraiero, o persiflă Alek. Am auzit că Raymond Salucci a pus-o cu filmul ăsta, adăugă el, la adresa lui Igor, care încuviință, entuziast.

— E naşpa, aprecie Chloe, ezitantă.

Sinceră să fie, n-ar fi deranjat-o... însă vedea că Valerie arăta categoric supărată.

— Dar *The Return of the King*? încercă fata cealaltă o soluție de compromis.

— L-am văzut deja de patru ori, replică una dintre gărzile de corp, scuturând energic din cap.

Chloe îl săgetă cu privirea pe bărbatul cu cicatrice, însă acesta îi răspunse printr-o simplă ridicare din umeri. Deşi ştia aproape sigur că era unul dintre cei care o salvaseră în seara când fusese luată prin surprindere de agenții Ordinului A Zecea Lamă, cealaltă *kizekh*, femeia, îi spusese „Dima”; astă-seară, însă, el se prezentase „Dmitri”, şi era destul de convinsă că era acelaşi prenume pe care-l folosise şi Serghei. Numele femeii nu-l ştia. *Traiul de-aici e mai rău decât cel dintr-un roman rusesc.*

Chloe cercetă ziarul, cu speranțele diminuându-se. În realitate, nu dădea o para chioară pe ce film aveau să vadă, atât timp cât ieşea la cinematograf şi avea multă lume obişnuită în jur. *În fine*, adăugă în sinea ei, îndreptându-şi privirea spre cele două gărzi de corp, care deja ocupaseră poziții protectoare în spatele ei, *undeva mai departe, în jurul meu*. Gărzile de corp îşi țineau brațele încrucişate, ca soldații nazişti.

— Hei! strigă ea, fiindcă deodată îi venise o idee.

Răsfoi ziarul în căutarea reclamei cu pricina.

— La Red Vic mereu rulează *Războiul Stelelor*, în weekenduri, la miezul nopții.

— Eu credeam că dau *Rocky Horror*, zise Igor.

— În sala principală. În a doua dau mereu *Războiul Stelelor*.

Găsi în sfârşit reclama, una dintre acelea ieftine, cu numai cinci rânduri de text cu corp de literă mărunt, trădând caracterul independent al cinematografului.

— Mhî. La miezul nopții, astă-seară, confirmă ea.

— Perfect, din partea mea, aprobă Alek, încă legănându-se pe spătarul scaunului lui Igor.

— OK, fu de acord şi Valerie.

— Absolut! zise şi Igor, zâmbind cu gura până la urechi şi arătându-şi dinții albi şi lați pentru prima oară de când… în fine, de când îl cunoscuse Chloe pe tânărul acesta serios.

Până şi cei doi *kizekh* încuviințară. La urma urmei, cine

ar spune „nu” când e vorba despre *Războiul Stelelor*?

— Haideți să ne pregătim şi să ne întâlnim aici peste o oră, propuse Igor, privindu-şi ceasul. O oră, repetă, aruncându-i o privire lui Alek.

— Asta înseamnă că mai am încă timp să te fac praf la Soul Calibur[21], replică Alek, cu un zâmbet suav.

Valerie îşi dădu ochii peste cap şi-o privi cu subînțeles pe Chloe, care-i răspunse cu un zâmbet condescendent. Cu toate acestea, se simțea convinsă că şi ea ar fi putut să-l facă praf pe Igor la asta.

— Primesc, se declară de acord Igor, sărind brusc de pe scaunul care se răsturnă în spate din cauza greutății lui Alek şi făcându-l pe celălalt băiat să zboare înapoi.

Totuşi, el făcu o mică tumbă pe spate, prin aer, aterizând pe picioare şi sprijinit pe o mână, amintindu-i într-un fel lui Chloe de personajul Nightcrawler din *X-Men United. Ce-ți mai trebuie filme, când eşti mutant?*

Se întoarse în camera ei, să-şi perie părul şi să-şi ia geaca. Singurul accesoriu pentru machiaj pe care-l avea la ea era luciul de buze în nuanța cireşii. Îl aplică într-un strat pe cât de gros putu şi-şi deplânse decolorarea tenului până la o paloare păstoasă, din cauza îndelungatei şederi în casă. Se prinse cu degetele de obraji şi se ciupi cu putere, amintindu-şi de o secvență din *Pe aripile vântului*, sau din cine ştie ce alt film vechi. Aşa, mai prinse ceva culoare; spera să şi dureze.

Kim lipăia fără zgomot la etaj în timp ce Chloe pleca înapoi spre salon, citind dintr-o carte pe care o ținea în fața ei cu respectul arătat de un călugăr care-şi lectura canoanele. Puloverul maro gen tunică pe care-l purta, cu mânecile în stil clopot, nu contribuia câtuşi de puțin la atenuarea acestei impresii.

— Hei, o strigă Chloe, grăbindu-se s-o ajungă din urmă. Vrei să mergi la un film? Ne ducem în gaşcă.

---

[21] Joc 3D pe computer, competitorii luptându-se cu diverse arme.

Kim o privi de parcă ar fi fost cea mai ciudată propunere care i se făcuse vreodată.

— Mulțumesc, rosti ea, lent, dar am ceva de citit…

Tonul îi fusese neconvingător.

— *Haide*, insistă Chloe, exasperată. E vineri seara. Ai de citit fix un rahat. Mă doare-n cot cât de conştiincioasă eşti tu cu studiul la domiciliu; programul de şcoală s-a terminat pe ziua de azi, *chiquita*.

Kim o măsură din nou cu privirea, mirată de neobişnuita energie a lui Chloe, şi de voia bună arătată. *E clar că n-am prea arătat aşa ceva de când am sosit aici*, îşi dădu seama Chloe.

— N-am mai fost de multă vreme la un film, se hazardă Kim să mărturisească, închizându-şi cartea.

Din cine ştie ce motiv, Chloe nu reuşea să şi-o imagineze pe Kim mergând vreodată la un film.

— Grozav. Ia-ți haina. Mergem, o îmboldi.

— Dar ceilalți ştiu că mă inviți?

O spusese cu acelaşi calm enervant, pe acelaşi ton egal folosit de fiecare dată — care-i reamintea oarecum lui Chloe de Paul — însă acum în vocea ei exista o anumită reținere, o extrem de discretă emoție sugrumată. Făcuse ochii mari, şi pupilele îi erau într-atât de dilatate, încât aproape că nu-ți puteai da seama că erau de pisică.

Armura ei de elevă cucernică tocmai se fisurase puțin, şi Chloe resimți un val de compasiune față de biata fată, singură şi retrasă. Dar, dacă simțise aşa ceva, sau dacă tonul îi fusese cât de puțin ocrotitor, terminase cu asta.

— Nu, dar sunt absolut convinsă că avem destul loc în maşini, zise, fără să aibă habar dacă aşa era, însă convinsă că dădea răspunsul corect.

Kim păru uşurată de tupeul lui Chloe, de convingerea ei că toată lumea ar face aşa cum spune ea — permițându-i lui Kim să vină cu ei — fără discuții.

— Atunci, mă duc să-mi iau haina, şi ne întâlnim în salon.

— Ăăă... şi cum facem cu...? zise Chloe, arătându-i spre urechi, fiindcă nu ştia cum să-i spună. Adică, n-or să fie probleme?

Kim îi răspunse cu ceea ce aproape semăna a zâmbet printre dinți, ascuțit şi tăios.

— Da. Ei mereu au impresia că sunt cine ştie ce ciudățenie de puştoaică goth.

Chloe îi întoarse zâmbetul.

— Bun aşa, zise, ridicându-şi degetele în semnul păcii.

Acum, că se gândea mai bine, se întrebă: oare *de ce* presupusese că toți ceilalți ar fi de acord cu orice ar fi spus ea? Îşi analiză în sinea ei comportamentul în timp ce se ducea să urmărească înfruntarea dintre Alek şi Igor. Dar de ce n-ar fi de acord cineva? Oare lumea o considera pe Kim chiar atât de ciudată, şi o paria?

Alek țopăia de zor, mişcându-şi trupul odată cu telecomanda jocului şi folosindu-şi din când în când ghearele pentru câte o mişcare mai strânsă. Se transpusese cu toată ființa în joc. Şi chiar îl făcea praf cu brio pe celălalt băiat. Cele două gărzi de corp, aproape semănând a agenți CIA, stăteau deoparte, aşteptând în tăcere.

— Hei, zise Chloe, aruncându-se pe canapea şi săltându-şi un picior peste brațul acesteia. Tocmai am dat peste Kim. Vine şi ea cu noi.

— Glumeşti, replică Igor, însă concentrat cu totul asupra jocului.

Intră Valerie, arătând ca o vedetă de cinema. Pisica din ea se simțea foarte puternic şi, chiar fără ochii sau urechile lui Kim, dincolo de trăsăturile ei se întrezăreau o putere şi o senzualitate abia reținute. Avea pleoapele lăsate, ca ale lui Serghei, dar cu gene lungi şi o privire arzătoare. Mersul îi era şerpuit, ca de pisică, de asemenea, lin şi lasciv. Părul ei era într-o nuanță mai deschisă decât al lui Alek, un blond aproape ca al lui Marilyn Monroe. Însă unul natural.

Chloe se strădui să-şi invoce un pic de invidie, însă îi era greu: o admira prea mult pe cealaltă fată.

Desigur, faptul c-o văzuse doborând cu mâinile goale o căprioară avea o oarecare legătură cu lipsa ei de invidie.

— Of, ce mama mă-sii, exclamă Alek, azvârlindu-şi cât colo telecomanda în clipa în care Igor îi dădea lovitura de grație. Mare baftă ai avut!

— Nu, replică Igor, cu nonşalanță, lăsându-se să lunece în spate şi punând mâna pe genunchiul Valeriei, doar că tu eşti fraier.

— Sunt gata, rosti o voce din spatele lor.

Toți cei aflați în încăpere întoarseră capetele. Kim era în fața lor, înfăşurată toată într-o haină neagră din blană artificială, care-i ajungea până la genunchi. Pe cap avea o şapcă neagră de baseball, trasă peste urechi. Pantofii imenşi Doc Martens, cu câteva numere mai mari, astfel încât să-i încapă şi ghearele în ei, îi cuprindeau, butucănoşi, picioarele. Avea o expresie puțin cam defensivă.

— E o... vestimentație foarte interesantă, zise Valerie, cu tot tactul pe care şi-l putu aduna.

Kim îi adresă o privire rece, de respingere.

— Nu cred că încăpem cu toții în Explorer, zise unul dintre bodyguarzi.

— Nu-i nimic, interveni Alek, pe un ton infatuat, îmbrăcându-şi geaca din piele. Am maşina cu mine.

— O, nu, exclamă Chloe, dându-şi seama. Doar nu...

Însă el nu-i răspunse decât printr-un zâmbet.

Era, în realitate, acelaşi break pe care-l mai şterpelise şi altădată din parcarea rezervată elevilor din anii superiori de la şcoala lor. Igor şi Valerie aleseră să plece împreună cu cei doi bodyguarzi, bombănind ceva în legătură cu talentul lui Alek în domeniul şofatului.

— Asta e maşina ta? se interesă Kim, urcându-se pe bancheta din spate fără să fie invitată.

— Nu mai pune întrebări, o sfătui Chloe. Şi leagă-ți centura.

— E… foarte drăguță, aprecie ea, pe un ton îndoielnic, imitând fără să-şi dea seama remarca de mai devreme a Valeriei.

Chloe privi în oglinda retrovizoare de vreo câteva ori, ca să vadă în ce ape se scălda cealaltă fată, însă Kim nu părea să se tulbure, indiferent cât de violent ar fi luat Alek virajele; se ținea cu câte o mână de fiecare perete al maşinii şi se legăna între aceştia, săltând.

— Grozav, zise Chloe, oftând. Exact ce-mi trebuia.

— Mă bucur, zise Alek, aplecându-se spre ea şi sărutând-o pe obraz.

În afară de aşa-zisele lor întâlniri întâmplătoare, legătura lor fusese mult mai puțin fizică în ultima săptămână decât… în fine, oricând. Serghei nu comentase niciodată cu voce tare privitor la sentimentele lui față de Alek, însă era evident faptul că între ei exista o anumită tensiune, ca şi o linie invizibilă pe care iubitul ei n-o putea traversa. Însă nu părea să fie obişnuitul scenariu de „să nu te prind că umbli cu fata mea”; Chloe avea senzația că, dac-ar fi fost cu oricine, în afara lui Alek, n-ar fi existat nici cea mai mică problemă. Îşi însemnă în minte să întrebe, cândva, pe cineva despre asta: pe Olga, poate.

— Hei, Kim, urlă Alek, spre bancheta din spate, încercând să se arate sociabil. Ai văzut vreodată *Războiul Stelelor?*

— Normal că am văzut *Războiul Stelelor*, se răsti ea; *dobitocule* rămase subînțeles.

Urmă o tăcere prelungită.

— Care e personajul tău preferat?

Chloe sesiză cum fata face ochii mari.

— Cel… ăăă… cu blană. Nu doar că se distinge prin caracteristicile sale fizice, dar… evidenta dinamică subordonată dintre el şi… ăăă… *protagonişti* îi indică rolul de arhetip, fie de erou-aliat, fie de mentor comic.

— În consecință, ceea ce spui tu, rosti Alek, pe un ton filosofic, cotind după un colț în scrâşnet de cauciucuri, este

că n-ai văzut niciodată *Războiul Stelelor*.

Kim îi aruncă o privire furioasă. Chloe se bucură în sinea ei că însuşirile pisiceşti nu includeau capacităţi de genul expedierii de fascicule laser din ochi. Altfel, Alek ar fi fost deja prăjit.

— Nu, *n-am* văzut *Războiul Stelelor*, mărturisi Kim, apoi privi afară, pe geam, ca să nu fie nevoită să-i mai vadă pe ei.

Chloe izbucni în râs.

La cinematograf, ajunse să stea între Kim şi Alek, fiindcă el, susţinut de Igor şi de Valerie, insistase că, din moment ce o adusese pe Kim, era normal să stea lângă ea. Şi, la drept vorbind, nu era chiar atât de rău. Kim se arăta exagerat de încântată de popcorn, încă o trăsătură omenească pe care Chloe o pricepea cu mare greutate. Şi totuşi, fata cu urechi de pisică ascunse savura fiecare înghiţitură, folosindu-şi ghearele ca să străpungă câte o boabă de fiecare dată şi să şi-o depună cu grijă pe limbă, fără să-şi dezlipească nici măcar pentru o clipă de ecran ochii mari, care nu clipeau.

Igor şi Alek strigau replicile odată cu personajele, dar şi alte replici spre iubiţii lor eroi, împreună cu restul spectatorilor. Valerie şi cei doi bodyguarzi urmăreau filmul în tăcere. Chloe fu nevoită să răspundă la o sumedenie de întrebări şoptite de Kim, însă nu fu deranjată; ştia scenariul pe de rost şi i se părea distractiv să iniţieze o neofită.

— Ce e asta, pe care sunt ei?

— O navă consulară.

— *O navă spaţială*?

— Hm, da. O navă interstelară, de fapt.

Şi:

— De ce aclamă toată lumea? Ce semnificaţie are faptul că este o staţie spaţială, şi nu un satelit?

Sau:

— Prost mai e Alek! Am fost mai aproape decât credeam. Povestea se încadrează perfect în arhetipul occidental: de la eroul plecat în căutarea aventurii, la eroul tragic. Poveste desprinsă direct din Joseph Campbell[22]. De fapt, există chiar paralele între el şi scrierea egipteană Povestea marinarului naufragiat…

Iar mai târziu:

— Aşadar, în alte filme, se dezvăluie cumva că Darth Vader este tatăl lui Luke? întrebă Kim, ca într-o doară, luând un pliant şi citind lista premierelor viitoare.

Alek rămase cu gura căscată.

— De unde ştii asta?

— E destul de evident, dacă ai cât de cât cunoştinţe despre mitologie şi despre povestirile cu caracter religios, răspunse ea, pe un ton superior.

Chloe zâmbi, apoi îl văzu pe Igor cum încearcă să câştige un animal din pluş la un automat, pentru Valerie.

— Hei, câştigă-mi şi mie o jucărie, ceru ea, întinzându-i lui Alek un dolar.

Pe urmă, o trase pe Kim după ea, spre toaleta femeilor.

— N-am nevoie să merg, protestă Kim.

Nu seamănă deloc cu Amy, se gândi Chloe, oftând. Dar n-avea decât să se împace cu situaţia. Îşi ţuguie buzele spre oglindă şi-şi mai dădu un strat de ruj. Kim o privi fără să spună o vorbă, scoţându-şi şapca pentru câteva clipe, ca să-şi poată scărpina urechile.

— Hei, zise deodată Chloe, amintindu-şi. Ce voiai să-mi spui alaltăieri? În legătură cu conducătorul Semeţiei?

Kim păru uimită. Îşi umezi buzele şi încercă să abordeze un ton profesoral, însă se vedea că o îngrijorează ceva.

— Hm, doar că şeful Semeţiei trebuie să fie primul care atacă şi ultimul care părăseşte câmpul de luptă într-o bătălie. Conducătorul e obligat să rămână ca să-i apere pe cei mai slabi, să dea fuga într-o casă în flăcări ca să-i

[22] Scriitor american renumit pentru scrierile sale pe teme mitologice.

salveze pe cei mai lenți în mişcări. Conducătorul îşi dă viața pentru Semeție. Până de nouă ori, dacă e nevoie.

Chloe izbucni în râs.

— Ca o pisică, vrei să spui? Ca...

Deodată, îşi dădu seama cât de solemnă era înfățişarea celeilalte fete.

— Tu vorbeşti *serios*, zise ea.

— Un conducător veritabil îşi demonstrează calitățile, adăugă Kim, încet. În bătălii. În război. În vreme de primejdie, sau de catastrofă. De obicei, calitatea de conducător se transmite în familie. Uneori, o Semeție are norocul să fie condusă de mai multe familii de războinici laolaltă. Dar alteori, nu; alteori, o singură persoană se ridică, la vreme de restrişte, când nu mai există altcineva dispus. Şi este omorâtă, dar se ridică din nou.

— Conducătorii Semeției au nouă vieți? repetă încet întrebarea Chloe, ca să se asigure că a înțeles.

— Nu toți... conducătorii Semeției. Numai cei veritabili. Asta-i ceea ce ne protejează neamul.

Turnul Coit. Căderea ei. Visele. Leoaicele. „Asta nu l-ar fi costat nici măcar o viață. Presupunând că are mai multe.”

Chloe se hotărî să întrebe.

— Mai sunt... ăăă... şi alții? Capabili de aşa ceva?

— Păi, au fost, răspunse Kim, aproape cu tristețe. Aşa cum ți-am spus, unica fiică a conducătoarei Semeției noastre — cea de dinaintea lui Serghei — a fost asasinată înainte de a avea ocazia să-şi dovedească însuşirile, şi nimeni altcineva din generația noastră nu a mai arătat vreun semn. Sau să-şi fi riscat viața, ca să afle.

Kim o privea stăruitor în ochi. Chloe se înroşi şi întoarse capul. Nu putea să se gândească la asta acum. *Conducătoare a Semeției*? Şi totuşi, mai devreme sau mai târziu, va trebui să se gândească la ce-i spusese Kim.

Când ajunseră acasă, Chloe se duse imediat în cabinetul lui Serghei. Era foarte târziu, însă el nu respecta programul

normal de somn, iar ea voia neapărat să-i spună cât de bine se distraseră... şi poate să discute, în sfârşit, despre cum ar fi putut să-şi sune sau să-şi viziteze mama. Ar fi vrut să spună ceva ca să-şi anunțe prezența, însă avea gura plină cu vreo patru Twizzlers. Alek pretinsese că le câştigase la automatul cu premii de la cinematograf. Acadelele Twizzlers *nu* făceau în niciun caz parte din categoria premiilor — care cuprindea doar animale din pluş ieftine, podoabe din plastic şi lucruri de genul acesta — însă Valerie spusese că Alek cheltuise cinci dolari în plus pe lângă cel dat de Chloe, ca să-i câştige ceva, după care, până la urmă, renunțase şi se dusese la taraba cu vânzare. Chloe râsese: era, categoric, un gest uşuratic şi prostesc, pe care unul ca Brian nu l-ar fi făcut *niciodată*.

Bărbatul mai vârstnic stătea în picioare în spatele biroului său, vorbind pe un ton imperativ cu un Mai din conducerea companiei sale şi cu doi *kizekh*.

— Aşadar, suntem de acord. Ea atrage prea multe răspunderi, mă tem. Va trebui întreprins ceva pentru înlăturarea ei...

Deodată, o remarcă pe Chloe, ochii lui albaştri fixând-o fără s-o recunoască... doar pentru o secundă. Apoi, în ei apăru căldura.

— Atât, deocamdată, domnilor. Vă mulțumesc.

Toți trei îşi înclinară capetele în fața lui într-un mod care practic semăna a plecăciune şi ieşiră din încăpere de-a-ndăratelea, cu fața spre el, aşa cum le văzuse Chloe pe Olga şi pe Kim.

— Ce-a fost cu toată povestea asta? se interesă ea, strecurându-se pe unul dintre fotoliile enorme pe care nu stătuse nimeni.

— Despre cineva care nu lucrează în compania asta, răspunse la repezeală Serghei, adunându-şi hârtiile de pe birou şi aşezându-se. Va trebui s-o lăsăm să plece.

— Şi de ce trebuie să ştie bătăuşii despre asta?

— Nu sunt *bătăuşi*, domnişoară King. Sunt războinici cu

o înaltă pregătire.

Privirea lui şi cea a fiicei adoptive se întâlniră pentru câteva clipe. Apoi, el oftă.

— Nu e vorba despre o angajată, ai dreptate. E vorba despre o femeie din cadrul Ordinului A Zecea Lamă, pe care va trebui să încercăm s-o eliminăm. Eu nu sunt numai conducătorul unei companii ai cărei angajați sunt cei din neamul meu, Chloe: mai sunt şi conducătorul Semeției Mai. Şi, împreună cu o astfel de răspundere, vin şi tot felul de lucruri urâte şi dezagreabile.

Chloe încuviință, însă gândurile îi goneau prin minte. Nu văzuse niciodată vreo femeie care să facă parte din Ordin. Asta nu însemna că nu exista aşa ceva, şi cu certitudine ea nu văzuse pe nimeni dintre conducători, aşa că, poate, aceasta era printre persoanele de la vârf. Însă, de obicei, termenul de răspunderi se întrebuința — cel puțin, în filme — referitor la cineva din *propria* echipă. Cum ar fi cineva care are unele puncte favorabile, dar de care trebuie să te descotoroseşti.

Nu e vorba despre mine, nu? Gândul îi fulgeră prin minte, dar se strădui să-şi ascundă îngrijorarea.

Într-adevăr, Chloe *atrăgea* pericole suplimentare asupra comunității Mai, în special prin isprava ei prostească din urmă cu două seri. Dar, nu, rămăseseră prea puțini dintre ei, încât conducătorul Semeției să se hotărască aşa, anapoda, să ceară asasinarea cuiva.

— Acestea sunt decizii grele, continuă el, lucruri pe care băieți de viitor ca Alek nu le înțeleg. Lucruri care fac ca un bărbat să îmbătrânească înainte de vreme.

— Alek?

Serghei chicoti.

— El este printre cei aflați „la rând”, în eventualitatea că mi s-ar întâmpla ceva. Sau, cel puțin, aşa crede el.

— De ce nu Igor? Auzi... ai cumva un Sprite?

— Poate, Igor. Are numeroase calități, aprobă Serghei, întinzându-se spre mini-frigiderul de lângă biroul lui şi

scoţând de-acolo două doze de Sprite.

Îi întinse una lui Chloe.

— Este responsabil şi serios, continuă apoi, dar urmează să se căsătorească foarte curând. Unii vor afirma că-i lipseşte o anumită, hm, *agresivitate*. Este mai degrabă bun de preşedinte, decât de director executiv, dacă înţelegi ce vreau să spun.

Chloe încuviinţă, concentrându-se asupra deschiderii cutiei şi apoi transformând un Twizzler în pai. Erau prea multe informaţii noi la care să se gândească.

— Mi-e un pic cam foame... ce părere ai avea despre o pizza, jumătate cu cârnaţi, jumătate cu ardei? propuse el, formând deja numărul firmei cu livrare la domiciliu.

Chloe repetă semnul de încuviinţare. Abia atunci observă el că fata îşi vârâse un Twizzler în cutia de Sprite.

— Chloe, ce tot faci acolo? o întrebă.

Lui Serghei îi făcuse plăcere să înveţe cum să muşte un Twizzler la ambele capete, astfel încât să-l transforme într-un pai, şi râsese cu poftă aflând cum trebuia să procedezi în realitate în cazul unei şampanii ieftine. Jucaseră apoi o partidă frumoasă de şah — el o bătuse fără probleme, fireşte, dar cu menajamente — după care Serghei îi povestise totul despre ce însemnase să creşti pe teritoriul Uniunii Sovietice, atât despre cozile la alimente, cât şi despre extraordinarul învăţământ şi remarcabila intelectualitate, subiecte cunoscute de Chloe doar din lecturi.

La plecare, el îi dăruise o nouă îmbrăţişare zdravănă, însă de îndată ce porni spre camera ei, stânjeneala provocată de întrevederea pe care o întrerupsese îi reveni lui Chloe. Pentru prima oară de când se ştia, termenul de castă îi veni în minte. Nu că n-ar fi avut motive întemeiate în acest caz: ei erau o rasă cu totul distinctă, totalmente separată. Dar asta nu schimba cu nimic sufocantul totalitarism al Semeţiei: chiar şi când i se permitea să facă

lucruri fireşti, cum ar fi să meargă la un film, Chloe tot era însoțită de alți Mai. Era complet izolată de restul lumii.

Când ajunse în camera ei, îşi deschise telefonul şi formă un număr. Lăsase prea mulți oameni din exterior să-şi facă griji pentru ea, şi pentru prea mult timp. Era momentul să-şi vadă mama şi prietenii. Însă de data aceasta avea să procedeze cu totul altfel, cu inteligență. Departe de casa ei şi de ochii vigilenți ai Ordinului A Zecea Lamă.

— Brian? Trebuie să ne vedem…

Optsprezece

A doua zi, Chloe încă se gândea la mama ei, la Paul şi Amy, chiar şi la Brian.

— Hei, zise ea, ciocănind în uşa templului, în timp ce intra.

După cum se aşteptase, Kim era acolo, în colţ, meditând, sau citind o carte, sau altceva.

Kim probabil că detectă ceva în tonul ei, fiindcă atunci când îşi înălţă capul, una dintre sprâncene era deja ridicată, şi o privea bănuitoare.

— Poţi să-mi faci un serviciu? Vreau să ies şi să mă întâlnesc cu un prieten… din rândul oamenilor. Ai putea să-mi oferi tu un alibi? I-aş spune lui Serghei că mă…, cum să zic, înveţi tradiţiile Mai, sau istoria noastră, sau despre cele două zeiţe, sau altceva, zise, străduindu-se să adopte un ton cât mai nepăsător cu putinţă. Aşa, n-aş mai fi urmărită de bătă… adică, de *kizekh*.

— Vrei să te *acopăr*? întrebă Kim, cu vocea ei egală, lipsită de intonaţie.

— Mda, răspunse Chloe, nesigură; habar n-avea ce gândea cealaltă fată.

— Foarte bine, aprobă Kim, cu un glas la fel de inexpresiv; mai zvâcni o dată din urechi, după care se întoarse la cartea ei.

— Hei, mersi! Îţi rămân datoare.

Cealaltă fată nu răspunse decât printr-un mormăit, fără să-şi mai ridice privirea.

Chloe se întoarse să plece, neştiind precis ce-ar trebui să facă, dar având impresia că întrevederea se sfârşise.

— Chiar mi-a plăcut aseară, zise deodată Kim, pe neaşteptate, cu ochii încă lipiţi de cine ştie ce citea acolo. Îţi mulţumesc că m-ai invitat.

Mai multă bucurie nici că se putea obține vreodată din partea lui Kim, își dădu seama Chloe. Zâmbi.

— N-ai pentru ce. E clar că trebuie neapărat să repetăm figura.

Se întoarse încă o dată, dar nu se îndură să plece. Își dădu seama că deja îi ceruse prea mult lui Kim, însă întrebarea o tot rodea, încă de multă vreme.

— Și... ăăă... ai mai aflat ceva? Despre părinții mei? Dacă mama a fost cumva... ăăă... precedenta conducătoare a Semeției? Fiindcă, știi...

Însă vocea i se stinse treptat.

Abia asta o făcu pe Kim să-și ridice capul. Fixând-o cu privirea pe Chloe, închise cartea.

— Părinții tăi biologici, oricine ar fi fost, probabil sunt acum *morți*.

Chloe tresări din cauza asprimii cuvintelor; chiar dacă erau, cel mai probabil, adevărate, fuseseră rostite pe un ton complet lipsit de emoție. Se simțea de parcă fusese pălmuită.

— Acum, ar trebui să te preocupe părinții tăi *umani*, Chloe. Ei trăiesc. Și, probabil, sunt supravegheați, și înfruntă primejdii.

Chloe se gândi la membrii Ordinului A Zecea Lamă care o prinseseră când încercase să ajungă acasă. Acasă însemna o capcană. Ei o așteptau să revină acasă la un moment dat. Dar cum rămânea cu mama ei, momeala?

— OK, ia-o ușor, zise, începând să se înfurie.

Nici măcar n-avea chef să precizeze că avea *un singur* părinte „uman”. Oare Kim era atât de arțăgoasă din cauză că nu avusese niciodată o familie veritabilă și era *geloasă* pe ea?

— Vreau doar să știu, bine? continuă ea. Cine m-a născut?

— Îți voi da de știre, de îndată ce oamenii Olgăi vor descoperi ceva, zise Kim, deschizându-și din nou cartea.

Și, cu aceasta, conversația era, în mod oficial, încheiată.

Chloe plecă, încă derutată de aparenta animozitate manifestată de fata cealaltă. Poate că nu era gelozie: poate că, de fapt, Kim, singura ei prietenă adevărată pe care şi-o făcuse de când ajunsese aici, păstra acum distanța, din cauza pericolelor care o înconjurau pe Chloe. Gândul acesta, însă, nu făcu decât să-i alimenteze dorința de a ieşi din Firebird. Imediat.

Pe acoperişul clădirii Sony Metreon[23], întinsă pe spate şi privind cerul, Chloe se simțea mai liberă decât fusese de luni de zile. Pâlcuri groase de nori cenuşii goneau prin văzduh ca nişte găluşte, îngrămădindu-se până la urmă într-o pătură greoaie, în îndepărtatul orizont răsăritean. Când trecură peste zona centrală a oraşului, căpătară străluciri portocalii datorită luminilor de dedesubt, dar îşi redobândiră nuanțele mai fireşti şi culorile cerului pe măsură ce înaintară, pe deasupra golfului, îndepărtându-se de stâlpii de iluminat stradal, de firmele luminoase şi de toate celelalte surse de poluare vizuală.

Se gândi la cât de uşor i-ar fi să gonească de pe un acoperiş pe altul, şi să nu se mai întoarcă niciodată la Mai, să nu se mai întoarcă niciodată la şcoală, şi să nu se mai întoarcă niciodată acasă. Doar să trăiască în noapte. Nu ca un om al străzii… ca un om al *cerului*, ca un Batman, dar fără peştera sau conacul lui. Probabil că ar putea supraviețui, datorită calităților ei de Mai… ce naiba, acum ştia cum se vânează o căprioară! Şi cât de greu i-ar fi să fure ceva dintr-un magazin de cartier?

O siluetă singuratică îşi făcu apariția, mergând pe acoperiş în direcția ei. Nu se mişcă: îşi dădea seama după mers, dar şi după miros, că era Brian. Tânărul fu cât pe ce să se împiedice de ea, atât de întunecată şi de nemişcată era, pierzându-se printre umbrele aspre ale clădirilor.

El arăta perfect, ca un vampir, cu părul negru şi ochii

[23] Cunoscut centru comercial din San Francisco.

abia văzuți pe fundalul cerului nopții. Vântul se înteți şi se jucă puțin prin părul lui, şi Brian întoarse capul să privească spre San Francisco. Chloe obținu o imagine perfectă a profilului lui, de la fruntea umbrită până la buzele muşcate. Un fular îi flutura în spate, ca o capă zdrențuită a unui super-erou demodat.

Se aşeză lângă ea, ridicându-şi, la rândul său, privirea spre cer.

— Frumoasă noapte, remarcă el. Am impresia că se apropie o furtună.

— Vreau să fug spre ea, zise Chloe. Vreau să fug departe.

Brian nu spuse nimic.

— Am tot ce mi-aş fi dorit vreodată. Un tată adoptiv. Un tată adoptiv *bogat*, adăugă, chicotind. O familie. Faptul că mi s-a spus, o dată şi pentru totdeauna, că sunt *specială*.

— Mi-aş fi dorit să fiu special, zise Brian, zâmbind, citând dintr-un cântec al formației Radiohead. Dar tu eşti a naibii de specială.

Chloe zâmbi întristată şi se ridică în capul oaselor. Îşi întoarse privirea spre el. Fularul care-i încadrase capul mai devreme era din caşmir, într-o delicată nuanță de ciocolatiu, cu complicate mici diamante crem cusute în cadrul modelului.

— Tu l-ai făcut, nu? îl întrebă, pipăindu-i capetele incredibil de pufoase şi gândindu-se la ce-i adusese împreună la început, acea nostimă căciuliță tricotată a lui, cu urechi de pisicuță.

— Mhî. Am avut o mulțime de necazuri recente, de care simțeam nevoia să scap, răspunse el, zâmbindu-i mâhnit. Poți să-ți dai seama oricând cât sunt de supărat, după cât de nebunesc de complicate îmi sunt modelele.

— Tu n-ai... văzut-o pe mama, nu-i aşa? se interesă Chloe, cu nostalgie în glas.

— Nu. Mişcările îmi sunt oarecum limitate în prezent. Am intrat într-o *grămadă* de belele după tot incidentul de pe pod.

— Oh! exclamă ea, dar fără să afirme că-i pare rău.

De fapt, Chloe nici nu ştia precis ce anume simțea. O tristețe copleşitoare. Un sentiment de pierdere, sau de preaplin.

— Semeția... Am impresia că e un fel de castă, un cult.

Gata. O spusese.

— Bun venit în lumea mea, replică Brian, oftând şi ridicându-se, la rândul lui, în şezut. N-o să auzi niciodată termenul rostit prin preajmă, dar chiar *nu* există vreo diferență între o „castă" şi anumite „ordine secrete".

— Hei, tu ai pistrui, remarcă deodată Chloe, întinzând mâna să-i atingă obrazul.

Erau maronii şi dădeau trăsăturilor lui aspre o anume voioşie, fără să-l facă însă să pară prea drăguț.

— Am stat afară pe timpul zilei destul de mult în ultima vreme. De când am fost... ăăă... înlăturat de la cazul tău. E destul de drăguț. Ți-am urmărit prietenii pentru o vreme, asigurându-mă că sunt bine, dar se pare că niciuna dintre părți nu e interesată de ei, îi explică, luându-i mâna într-a lui. Îți mulțumesc pentru că ai încredere în mine, Chloe. Pentru că mi-ai dat întâlnire aici. Înseamnă foarte mult pentru mine.

— Încep să cred că nimeni nu e vinovat de *nimic*, îi răspunse Chloe, cu un zâmbet strâmb. Dar e bine măcar că ştiu, sau cred că ştiu, pe ce poziție eşti.

Tăcură pentru câteva clipe. El îi reținu în continuare mâna. Ea se ghemui lângă el şi-şi ridică din nou privirea spre cer. Se gândi la prima lor întâlnire *adevărată*, când se duseseră la grădina zoologică, şi ea îi cumpărase o maimuță din pluş, şi discutaseră despre tot felul de lucruri importante.

— Cum a murit mama ta? îl întrebă încetişor.

Brian îi strânse mâna, apoi i-o lăsă liberă. Înainte să-i răspundă, se jucă puțin cu câteva pietricele de pe acoperiş.

— Familia tatălui meu face parte din Ordin de când... în fine, de când e atestată documentar. Tocmai până la

Mayflower[24] şi Anglia. De fapt, chiar dinainte. Într-o vreme, eram baroni, sau prinţi, sau cam aşa ceva, prin Italia. De neam regal.

Chloe putea să-şi dea seama că el era modest, şi ştia exact ce anume erau, dar n-o spunea.

— Italia... creştinătatea... cavalerii... Cruciadele... nu vreau să te plictisesc cu o lecţie de istorie. Familia mamei provine din Klamath Falls, din statul Oregon. Bunicii mei au o livadă.

Brian zâmbi, apoi continuă.

— Cred că în oricare club secret există câte unii care se căsătoresc, şi *nu le spun* soţilor sau soţiilor despre ei, şi alţii care se căsătoresc şi le spun soţilor sau soţiilor despre ei. Tatăl meu, însă, a mers mai departe de atât. A încurajat-o pe mama să intre în club cu el. Nu cred că ea a vrut cu adevărat, dar asta poate să fie doar amintirea mea subiectivă. Nu-mi amintesc ca ea să se fi implicat cine ştie ce, cât timp am fost eu mic; dar îmi *amintesc* cum dispărea, împreună cu tata, mai târziu, pentru lungi întruniri, sau călătorii în alte părţi, sau cum exersau în sala de arme.

Azvârli o pietricică şi rămase să-şi privească mâna acum goală.

— A fost omorâtă într-o misiune. Pe când aveam doisprezece ani. Luau cu asalt o ascunzătoare Mai din Los Angeles. A fost împuşcată în cap. Faţa ei... A fost o înmormântare cu sicriul acoperit.

Chloe icni. Asta explica multe despre Brian.

— Unul dintre...

Ce spusese el acolo? *De noi? De Mai? De ei?*

— A fost omorâtă de un Mai?

Brian izbucni într-un râs mânios.

— Asta am tot crezut, ani de-a rândul. Tu trăieşti printre ei acum, de ceva vreme, Chloe. Ai văzut vreodată pe cineva

[24] Corabia cu care pelerinii au traversat Atlanticul, în anul 1620, spre Lumea Nouă.

cu o armă?

Chloe se gândi la cei doi *kizekh*, la Ellen şi Dmitri. Chiar nu reuşea să-şi aducă aminte ce aveau la ei.

— *Un Mai nu foloseşte arme*, şuieră Brian. Ei nici măcar arme cu tăiş nu folosesc. Nu mi-am dat seama de asta; adică, o ştiam, dar n-am pus lucrurile cap la cap decât acum vreo doi ani. Tata m-a lăsat s-o cred *ani* de-a rândul... Până când, în sfârşit, am aflat adevărul. Ea a fost omorâtă de un puşti oarecare, dintr-o bandă. A văzut-o înarmată, şi-a închipuit c-o fi agent sub acoperire, sau altceva, şi a dat-o gata.

Chloe se cutremură. În momentul acela, nu erau nori deasupra lor, ci doar un cer pâclos, cu câteva stele străpungând curajoase perdeaua, ca tot atâtea lame cu vârfuri de diamant.

— A fost omorâtă pentru o cauză în care ea nici măcar nu credea, încheie Brian. De cineva care nici măcar nu era implicat.

Chloe se chinui să-şi găsească vorbele potrivite.

— Şi de ce-a ținut tatăl tău atât de mult ca ea să intre în Ordin?

— Pentru că el e şeful Ordinului, Chloe.

O mie de lucruri căpătară acum înțeles. De ce-şi ura Brian tatăl. De ce, chiar dacă punea sub semnul întrebării şi nu aproba ceea ce făcea Ordinul, continua să-i fie membru. Fusese crescut în cadrul Ordinului! Era tot ce cunoscuse, în întreaga lui viață... Dac-ar fi încercat să plece, ar fi fost ca şi cum Chloe şi-ar fi părăsit mama şi prietenii, şi ar fi dus o viață cu totul nouă, cu noi idei, şi reguli, şi oameni.

Mhî. Exact aşa.

Chloe râse încetişor, un râs puțin cam nebunesc. Brian îşi ridică privirea spre ea, alarmat.

— Tatăl meu „adoptiv” e conducătorul Semeției.

Brian clipi mărunt timp de câteva secunde, după care râse şi el.

— Grozav. De-a dreptul *perfect*, zise.

O cuprinse cu brațul şi o trase mai aproape de el, într-un gest liniştitor.

— Ai vorbit serios atunci? La telefon? îl întrebă Chloe, încetişor. Chiar spuneai la modul serios că...

— Da, o întrerupse Brian, închizând ochii şi încrețindu-şi fruntea. Te *iubesc*, Chloe.

Îi era, în mod evident, foarte greu s-o spună, dintr-un milion de motive diferite.

— Absolut serios.

Nimeni nu-i mai spusese aşa ceva până acum. Doar în glumă, sau din prietenie, sau în ridicolele idile din şcoala primară. Nici măcar Alek: el însoțea mereu cuvântul cu umor, atunci când îl întrebuința, ca în expresia „iubirea vieții mele”; umflat, expresiv, hiperbolizat, şi absolut deloc în serios.

Şi asta îi dădea amețeli.

Dar *ea* ce simțea?

Nu voia să se gândească la asta acum. Putea să strice momentul.

— Dar nu putem...

— Buzele tale sunt otravă, Chloe, zise el, zâmbind, şi dându-şi seama exact cât de dramatic suna. Lacrimile tale, limba ta, saliva ta, transpirația ta... toate m-ar omorî, la un contact prelungit.

Chloe se apleca pe spate, lăsându-şi capul pe umărul lui, cu mijlocul cuprins în brațe. Aşa se simțea clar în siguranță.

— Foarte curând va trebui să plecăm, îi şopti el la ureche, dar fără să i-o atingă.

Ea, însă, se cutremură simțindu-l.

— Dacă vrem să ajungem la timp la întâlnirea cu prietenii tăi, adăugă Brian.

— „Să ajungem”?

— Nu te las singură, până când nu pleci înapoi spre casă. Prietenii tăi... Ei îți vor binele, însă lasă urme cât

Marele Canion.

Chloe zâmbi, închipuindu-şi cum încercau Amy şi Paul să se furişeze.

— Amy mi-a descoperit chiar adresa de e-mail, cumva. I-am spus să stea deoparte, că e prea periculos pentru ei.

— Nu te ascultă, zise Chloe, visătoare.

Îl sărută pe umăr.

— Am putea să mai stăm un minut, două? se rugă ea. E o noapte atât de frumoasă... E... *perfectă*.

Brian deschise gura să spună ceva: că existau o mie de motive pentru care nu putea fi perfectă, începând cu faptul că erau hăituiţi, şi sfârşind cu cel că relaţia dintre ei era, în mod fundamental, condamnată. Cu toate acestea, renunţă la tot ce-ar fi avut de spus.

— Foarte bine, zise, îmbrăţişând-o şi mai strâns.

Când o simţi că tremură, îşi scoase fularul de la gât şi-l înfăşură în jurul ei.

Chloe zâmbi şi închise ochii, însă o lacrimă, una singură, i se strecură, curgându-i pe obraz.

Rămăsese să-i întâlnească pe Amy şi Paul pe strada din spatele localului Café Eland, un loc retras, dar suficient de aproape de spaţiul public, unde nu puteau să fie atacaţi. Brian o tot asigura pe Chloe că Ordinul A Zecea Lamă nu le-ar face niciodată vreun rău oamenilor, că membrii lui depuseseră jurământ să-i *apere*, însă Chloe ştia un singur lucru: în prezent, oriunde umbla, necazurile o însoţeau.

Brian o urma, tăcut ca o umbră. Ea nu auzi, nici nu văzu, vreun semn al prezenţei sale, decât o dată, sau de două ori, cât timp dură drumul: un mic scrâşnet al pietrişului de pe o alee, o umbră planând deasupra. Era aproape la fel de priceput în a se ascunde ca un Mai, şi Chloe avu o bănuială nemărturisită, cum că în puţinele ocazii în care i se păruse că-l detectează, el îi permisese asta.

Examină la repezeală cafeneaua: era 10:05, iar uşa din

spate tocmai se închidea la loc. Vara, personalul cafenelei scotea vreo două scaune pe platforma pentru livrări din spate, pentru clienţii săi stabili care ştiau că le pot găsi acolo. Chloe se sui pe scara de incendiu a unei clădiri din apropiere şi privi în jos.

Amy şi Paul erau acolo: Amy, ca de obicei, îmbrăcată prea subţire pentru vremea de-afară, bătând din picioare, cu braţele înfăşurate în jurul unei gigantice geci roz, umflate, care dădea impresia că ar trebui să ţină de cald, dar evident nu era aşa. Paul privea în jur, cu ceva de băut într-o mână şi o ţigară în cealaltă, scuturând nervos scrumul pe pavaj.

Ceva se strânse înăuntrul lui Chloe când îşi văzu de sus cei doi prieteni. Era ca într-o carte: ea, deoparte, deasupra lor, nefăcând parte din povestea lor, din vieţile lor. Dar, până să se poată gândi mai mult în acest sens, se lăsă să cadă din cer, exact în faţa lor.

— Mama *mă-sii*, exclamă Paul.

Chloe fu încântată să vadă că el chiar era capabil să-şi piardă aerul imperturbabil: jumătate din ciocolata caldă îi zbură cât colo.

— Chloe! ţipă strident Amy.

Atât Chloe, cât şi Paul, o fixară cu privirea.

— Pardon: *Chloe*! se corectă ea, în şoaptă, după care-şi azvârli braţele după gâtul prietenei sale.

— Bună, rosti Chloe, cu o voce slabă, fiindcă tot aerul îi ieşise din plămâni.

Paul îi ciufuli părul.

— Ce naiba, King, zise el, cu vocea îngroşată de o emoţie abia stăpânită. Unde-ai fost?

— Şi cu ce te-ai *îmbrăcat*? întrebă Amy, examinând cu privirea blugii scumpi şi tricoul cu mânecă lungă, cu inscripţia *Paris* alcătuită din capse, plus fularul neasortat, dar frumos.

— Cu lucrurile altora, răspunse Chloe, sărind la loc pe balustrada care delimita spaţiul pentru livrare.

Mişcarea ei fu la fel de lină şi de graţioasă ca atunci când aterizase în faţa lor.

— Hm, zise Paul, dregându-şi glasul, fiindcă nu ştia sigur ce altceva ar fi putut să spună.

— E o poveste lungă. Şi n-am decât câteva minute la dispoziţie. Îmi ia şi mie cineva o cafea?

Amy reuşi să scoată dintr-un buzunar al gecii sale roz un pahar: nu se vărsase deloc. Chloe îl luă, se prelinse jos de pe balustradă şi luă câteva înghiţituri, cu multă plăcere.

— Ruşilor, începu ea, le plac băuturile foarte dulci, de-a dreptul dezgustătoare.

Pe urmă, trase aer adânc în piept. Chiar nu exista o cale mai simplă de a o spune.

— OK. Iată cum e. Poporul meu, numit Mai, este de fapt o străveche rasă de pisici războinice. Ordinul A Zecea Lamă e o organizaţie în stilul Cavalerilor Templieri, care tot încearcă să ne şteargă de pe faţa pământului de vreo cinci mii de ani, sau cam aşa ceva.

Amy şi Paul nu făcură altceva decât s-o privească.

— Nu e nicio Mafie rusească, zise mai departe Chloe. Cel puţin, nu în cazul ăsta. E un război rasial.

— OK…, începu Amy, precaută, străduindu-se să nu privească în jur, ca să se asigure dac-o ascultă cineva.

— Te cred, rosti Paul, dar pe un ton care dădea de înţeles exact contrariul.

Chloe îşi cunoştea prietenii îndeajuns de bine, încât să fie destul de convinsă că ei încercau să-şi dea seama care ar fi cea mai rapidă şi mai silenţioasă metodă de a o transporta la secţia de psihiatrie a unui spital. Oftă şi ridică o mână.

— OK, atunci *asta* vă convinge?

Cu un zgomot uşor, sssss, lin ca o şoaptă, ghearele îi ieşiră la iveală.

— Să fiu a *naibii*, exclamă Amy, făcând ochii mari cât ai unui personaj de anime.

Paul o apucă de mână pe Chloe şi privi cu atenţie la baza

ghearelor, pipăindu-i buricele degetelor, să vadă dacă nu cumva avea o proteză, sau o mănuşă, sau altceva.

— Am gheare şi la picioare, adăugă Chloe, pe un ton nepăsător, străduindu-se să nu râdă de reacţiile lor. Şi cred că ochii mi se fac mici de tot — ca diamantele — când sunt pe întuneric. Ştiţi, pot să văd pe întuneric.

— Nu cred…, zise Paul, fără să-i dea drumul la mână.

— *Să crezi*, îi sugeră Chloe, cu dulceaţă în glas.

Se desprinse de el şi sări drept în sus, astfel încât să aterizeze în picioare pe balustradă. Apoi, se aplecă şi stătu în mâini, agăţându-se cu ghearele de metal. Făcu câteva salturi pe spate.

— OK, chestia cu unghiile super-lungi pot s-o mai discut, zise Amy, până la urmă. Dar Chloe King pe care-o ştiu eu abia dacă putea să-şi atingă vârfurile picioarelor.

— Asta-i o treabă total anapoda, bombăni Paul, cu o admiraţie înciudată. Eşti exact ca Wolverine. Nu-i cinstit. Eu citesc cărţi de benzi desenate, şi tu te alegi cu superputeri!

Chloe se aşeză, mai luă o gură de cafea, după care le spuse *totul*. Începând cu detaliile personale: din seara în care-l bătuse pe tâlhar, până în seara în care o dusese Alek la Mai, cu amănunte suplimentare despre ce se petrecuse după plecarea prietenilor ei.

— *Ştiam* eu că n-ar fi trebuit să te lăsăm, zise Amy, cu mâinile în şolduri.

Apoi, Chloe trecu la partea istorică şi impersonală: le spuse tot ce ştia despre Ordinul A Zecea Lamă şi despre Mai, şi despre istoria poporului Mai (cu numeroase scuze mentale faţă de cartea cu acelaşi titlu, pe care încă nu reuşise s-o termine).

Şi, în cele din urmă, le spuse adevărul — întregul adevăr — despre Alek şi Brian.

* * *

— Aş fi vrut să am *eu* gheare, zise Amy, necăjită, pipăindu-le cu degetele. E ca... un sistem personal de apărare. Poți să mergi *oriunde*, de una singură, noaptea, dar să nu-ți pese de violatori, şi de tâlhari, şi de orice altceva.

— Nu, o aprobă Chloe, ci doar de o întreagă organizație al cărei unic scop este să şteargă de pe fața pământului ființele ca mine.

— Şi de-asta... ai tăi *Mai*... nu te lăsau să te vezi cu noi?

— Mda, am încercat să mă strecor ca s-o caut pe mama, acum vreo două săptămâni, şi am fost prinsă într-o ambuscadă totală. Aş fi murit, dacă nu m-ar fi urmărit vreo doi *kizekh*.

Desigur, acum, că se gândea mai bine, îşi aminti că bărbatul cu pulover avea cătuşe, nu vreun ştreang, sau pumnale, precum Coțcarul. Şi totuşi, intențiile lui, în mod evident, nu erau unele favorabile.

— Şi atunci, de ce nu te trimit în câmp deschis, împreună cu un grup de-al lor? o întrebă Paul, bănuitor.

— Din cauză că sunt obligați să rămână în umbră.

— Mda? Sau cumva doar vor să te desprindă de fosta ta viață? De prietenii tăi umani, şi de familie?

— Ei nu vor decât să mă țină la adăpost, răspunse Chloe, dar fără să fie sigură.

Cuvintele care ieşeau din gura prietenilor ei erau suspect de asemănătoare cu ideile care i se formaseră ei în străfundurile minții, în zona aceea întunecoasă în care termenul de castă îi atrăsese cel dintâi atenția.

— Pare că totul e cam naşpa, aprecie Amy, oftând. Şi totuşi, eu încă îmi doresc gheare. Ăsta să fi fost motivul pentru care ți-ai dorit o manichiură în ziua aia?

— Cam aşa ceva.

Le povesti despre Xavier. Despre cum, în seara zilei în care căzuse din turn, agățase un tip la întâmplare şi, ca rezultat, el aproape că murise din cauza zgârieturilor de pe spinare, făcute de ea cu ghearele, în fine, în fierbințeala

pasiunii. Din cine ştie ce motiv, i se părea mai greu să vorbească despre asta de faţă cu cei mai buni doi prieteni ai ei, decât despre orice altceva. Era, pur şi simplu, cam jenant.

— Prin urmare, noi nu putem, cum să zic, să facem sex, sau orice altceva, cu oamenii obişnuiţi, fiindcă prin asta i-am ucide.

— Nu are nici cea mai elementară logică, se împotrivi Paul, gândindu-se concentrat. Sunt convins că sigur ai mai sărutat pe cineva, să zicem în şcoala primară, la vreo petrecere, sau ca glumă, sau altfel.

Chloe ridică din umeri.

— Are legătură cu saliva, cred. Un pupic pe obraz nu duce la nimic. Mai degrabă, când se ating limbile. Totul a început cam pe când, mă rog — Chloe aruncă o privire de scuză spre Paul — când, în sfârşit, mi-a venit ciclul. Totul ţine de pubertate, bănuiesc.

Paul părea profund stânjenit, cu toate că făcea tot posibilul s-o ascundă.

— Şi mama ta nu ştie *nimic* din toate astea? o întrebă Amy, uimită.

Chloe ridică din umeri.

— Toate au cam fost de dată recentă, şi-s cam greu de crezut. Mă gândeam să mă furişez astă-seară s-o văd şi pe mama, după întâlnirea cu voi doi, continuă Chloe, cu o voce monotonă. Numai c-o să fiu mai deşteaptă ca data trecută. Nu aşa, cum să zic, să intru pe uşa din faţă.

— Hm. Mda, mormăiră Amy şi Paul, făcând iarăşi schimb de priviri.

Paul îşi drese din nou glasul.

— Iată un alt motiv pentru care voiam să te vedem, Chloe, zise el.

— Cred că mama ta a dispărut, rosti pe negândite Amy. Am intrat în casa ta acum cam o săptămână, şi era de parcă n-ar mai fi fost nimeni pe-acolo de ceva vreme.

Chloe o privi fix, cu creierul amorţit.

— Tocmai voiam să sunăm la poliție, începu Paul.

— Trebuie să ajung acasă, şopti Chloe, după care, fără vreun alt cuvânt, le întoarse spatele şi o rupse la fugă.

— Stai! Chloe! strigă Amy, după silueta care dispăru în noapte.

— Chloe! se auzi o nouă voce, de băiat, de undeva, de deasupra lor. Chloe! Nu te duce! E o capcană! Chloe…!

Paul şi Amy se priviră, după care porniră în goană pe urma prietenei lor.

* * *

Chloe alergă până când plămânii începură să-i țipe din cauza aerului rece şi a lipsei oxigenului, până când începu s-o înțepe pe dinăuntru amenințarea unui atac de cord. Chiar şi cu puterea şi viteza ei de Mai, se forța cu mult mai mult decât o făcuse vreodată. Când îşi văzu drumul blocat de un automobil, sări, înfigându-şi ghearele de la mâini în capota acestuia şi propulsându-se peste el ca un săritor cu prăjina, lăsându-i şoferului un oribil sunet sfâşietor în timpane, şi imagini cu câini turbați şi vârcolaci din filme în minte. Se menținu pe străzi, la nivelul de jos, nevrând să piardă vreo clipă cu giumbuşlucurile pe care le savura de obicei în alergările ei nocturne. Îşi simți ghearele de la picioare încercând să iasă la iveală, apăsând în materialul tenişilor. Şi, la o aterizare, izbutiră în sfârşit să-şi facă loc prin tălpile pantofilor Saucony, înfigându-se în țărâna de dedesubt şi propulsând-o înainte.

Chloe nu luă în seamă umbrele din jurul ei. De această dată, era o țintă mult prea repede mişcătoare ca să-şi mai facă griji cu privire la vreo ambuscadă. Nu se concentra decât asupra unui singur lucru: coşmarul care o ținuse trează de când începuse toată povestea. Îndreptarea violenței care acum făcea parte din viața ei de zi cu zi, asupra propriei sale mame.

Urcă în fugă treptele şi descuie uşa, trântind-o de perete,

şi repezindu-se înăuntru.

— Mamă? strigă ea.

Un singur pas înăuntru, şi instantaneu ştiu că era ceva în neregulă.

Aerul *era* stătut, aşa cum îi dăduse Amy de înțeles; nu se vedeau urme ale unor mişcări omeneşti recente, nu se simțea căldură, nici vreun miros, cu excepția celui al prietenei sale. Nimic din parfumul mamei, din mireasma săpunului sau a pielii, mai recent de o săptămână. Şi, îndărătul tuturor, se simțea un iz de putred, rânced, ca şi cum scurgerea de la chiuvetă n-ar mai fi fost curățată de ceva timp.

Chloe aprinse lumina. Totul arăta exact la fel ca în ultima după-amiază în care fusese acolo, excepție făcând câteva pahare, puse aproape de chiuvetă. Poate că atunci când mama se întorsese acasă de la muncă şi găsise biletul acela de la Chloe… Privi în jur, disperată. Iată-l acolo, lângă telefon. Pe el, era mâzgălit, de mâna mamei, numărul Keirei, sub numele acesteia: doamna King încercase într-adevăr să verifice afirmațiile fiicei sale, să afle dacă ea era şi în realitate acolo unde susținea că s-ar afla.

Humus. Chloe îşi dădu seama ce însemna mirosul acela acru. Îl urmă până la frigider, unde persista din plin în fața uşii. Era ceva atât de neobişnuit pentru atât de ordonata Anna King, încât Chloe îşi simți inima oprindu-se în loc. Deschise uşa frigiderului şi văzu recipientul cu humus, deschis, acum mucegăit.

La suprafață, cuvântul *ajutor* fusese înscris la repezeală.

Nouăsprezece

Nu pot să cred.

Cele dintâi gânduri coerente pe care izbuti Anna King să şi le contureze, după ce efectul drogului începu să se risipească, exprimară neîncrederea. Deschise ochii, ca să-şi confirme ceea ce era *sigură* că nu poate fi adevărat.

Era legată de un scaun. Exact ca în filme, aşa ajunsese şi ea, legată de un scaun.

Scaunul era unul destul de confortabil, mai degrabă ca un La-Z-Boy sau un fotoliu, şi nu era legată de el exact ca în filme, dar oricum... Avea brațele prinse cu curele de partea superioară a brațelor fotoliului: scaunul fusese modificat cu grijă, tocmai în acest scop. Picioarele îi erau legate unul de altul printr-un soi de pripon, făcând imposibil mersul, cu atât mai puțin să se ridice, dar fără s-o împiedice să-şi poată alege poziții ceva mai confortabile.

Închise din nou ochii, încă lenevoşi şi somnoroşi.

Simțea drogul din plin în gură, ca un soi de mahmureală matinală post-Nyquil[25], însă de o mie de ori mai rea. I-l administraseră după ce o scoseseră pe furiş afară din casă. De îndată ce deschisese uşa, ştiuse că se petrecea ceva suspect. Anii de locuit în oraş, la început de una singură, după care, ulterior, ca mamă singură, o făcuseră să devină sensibilă la vibrații. Ei fuseseră politicoşi, iar femeia din grup o întrebase dacă pot să intre. Când Anna răspunsese că nu, ei totuşi reuşiseră să-şi facă loc înăuntru. Se prefăcuse că nu e speriată, strângând resturile cinei. Discutaseră despre fiica ei şi despre necazurile de care era posibil să fi dat Chloe, şi despre cât de dornici erau ei să le ajute. Anna scrisese cuvântul *ajutor* pe suprafața

[25] Medicament folosit pentru tratarea răcelii.

humusului, inspirată şi îngrozită.

Procedase bine că făcuse aşa ceva, de asemenea, fiindcă doar după câteva minute încerca să țipe, însă avea un căluş în gură şi era dusă într-un automobil mare, sclipitor, ca în filme, care apoi se îndepărtase în întuneric.

— Doamnă King, rosti cineva cu blândețe, încercând s-o trezească la realitate.

— Anna, îl corectă ea instantaneu, dintr-un reflex avocățesc.

Clipi de câteva ori până când reuşi să-şi țină ochii deschişi. Cineva grijuliu îi luase ochelarii când o răpiseră, dar i-i pusese la loc cât timp fusese leşinată.

După câteva momente de ceață, încăperea începu să i se dezvăluie. Era într-o cameră de lucru, sau o bibliotecă, frumos aranjată cu un covor gros din lână şi un birou mare, din lemn de mahon. De biroul acesta stătea rezemat un bărbat, aproape aşezat pe el, cu picioarele încrucişate. Era un bărbat masiv, de vârstă mijlocie, alb, cu o expresie de răbdare mieroasă în ochi, pe care Anna, avocata, o recunoscu instantaneu ca fiind rezultatul direct al deținerii banilor şi / sau puterii. Era îmbrăcat în pantaloni de costum, fără haină, şi-şi slăbise nodul cravatei.

— Cum te simți? o întrebă, politicos.

Anna deschise gura ca să-i spună exact cum se simțea, însă nu-i ieşi vreun sunet, ca şi cum şi-ar fi epuizat toate resursele vocale adineauri, prin rostirea propriului prenume.

— *Apă*, fu singurul cuvânt pe care izbuti să-l pronunțe, răguşită.

— Sigur că da, zise bărbatul, întorcându-şi privirea spre cineva pe care ea nu putea să-l vadă, fiind într-o parte a scaunului ei — începuse să-l considere ca fiind scaunul ei — şi făcu un mic gest cu mâna.

Paşi înăbuşiți se auziră imediat, fără să se pună întrebări. Bani şi putere, trase ea concluzia.

În clipa imediat următoare, cineva îi întinse un pahar cu

apă de la gheaţă. El îi apăru în faţă şi, tocmai când Anna se temea că avea să-i dea el să bea, îi dezlegă braţul stâng şi-i permise să ia singură paharul. Anna nu-l goli instantaneu: nu era momentul să dea dovadă de slăbiciune. În loc de asta, luă mici sorbituri politicoase, cuviincioase, ca şi cum s-ar fi aflat la o cină în societate.

— E mai bine? o întrebă individul.

— Unde e fata mea? ripostă ea.

— Ce? replică bărbatul cu un fals amuzament. Nu crezi că e acasă la prietena ei, Keira?

— Ce-aţi făcut cu fata mea? insistă Anna.

— *Noi* n-am făcut nimic, Anna. Deşi Chloe a intrat într-o mulţime de necazuri... s-a amestecat cu o gloată de persoane rele, şi a fost implicată într-o crimă.

Îndoiala care-i fulgeră mintea Annei nu i se dezvălui nicidecum pe chip.

— Nu cred, zise.

— Ei bine, eu mă tem că aşa este, oftă bărbatul, încrucişându-şi braţele la piept. Unul dintre prietenii mei — unul dintre colegii mei — a murit din cauza ei.

— Spui întruna că *nu* ea l-a omorât, remarcă Anna, vorbind exact ca avocatul care era. „Implicată într-o crimă”, şi „a murit din cauza ei”.

Bărbatul râse, şi bărbia lui impunătoare, pronunţată, se scutură un pic. Avea o voce plină şi frumoasă, şi de fiecare dată când şi-o folosea, mama lui Chloe îl detesta şi mai mult.

— Observaţia ta este absolut corectă, desigur; nu suntem într-o lume numai cu alb şi negru. Şi nu avem nicio dovadă reală că prietenul meu ar fi mort.

— De ce mă aflu aici, întrebă Anna, plictisită, şi unde este Chloe?

— Chloe este cu noii ei prieteni, cel mai probabil. Ca să scurtăm pe cât posibil povestea, doamnă Ki... — *Anna* — familia biologică a fiicei tale face parte dintr-o lungă genealogie de... în fine, presupun că poţi să-i numeşti un

fel de războinici, sau poate o castă de vânători... ceva mai mult decât anacronic în zilele şi în epoca noastră. În orice caz, ai ei o revendică înapoi. Avem motive să credem că au contactat-o acum aproximativ o lună, şi suntem destul de siguri că în prezent este cu ei.

Anna îl fixă cu privirea prelung, înainte de a-i da replica. Deşi ea era cea legată de scaun, cu părul de un blond spălăcit căzându-i în şuvițe peste ochelarii care-i stăteau strâmb, nu se simțea ca fiind ea cea ridicolă din încăpere.

— Vrei să spui că un soi de Mafia rusească străveche ar vrea s-o racoleze pe Chloe, ca să fie la fel ca părinții ei?

— Ceva de genul acesta, da.

— Dacă te interesează atât de mult bunăstarea fiicei mele, de ce nu ai anunțat poliția, sau pe mine, telefonic, în loc să mă răpeşti şi să mă ții legată de un scaun?

— Ei bine, asta ne readuce la prima întrebare, nu-i aşa? zise bărbatul, ducându-şi brațele în spate şi sprijinindu-se cu ele de birou. *Tu* eşti aici din cauza primejdiei extreme reprezentate de Mai. În situații survenite anterior, cu copii adoptați de părinți americani, se ştie că părinții au fost ucişi, ca să se asigure totala loialitate a copiilor şi să se reteze toate legăturile cu restul lumii.

— Şi, încă o dată, de ce te interesează?

— Pentru Mai, regulile jocului nu există: ei sunt ca o bandă, dar cu mult mai rea. Ceva foarte asemănător cu organizația despre care ai pomenit. Iar organizația mea există ca să protejeze lumea de ei. Să le limiteze influența. Şi sperăm ca, într-o bună zi, să-i distrugem complet.

— Cât de caritabil din partea voastră!

— Soția mea a fost asasinată încercând să salveze pe cineva de aceşti Mai, zise el, cu glas scăzut. Nu vreau ca tu, sau oricine altcineva, să sufere aceeaşi soartă.

Amândoi rămaseră tăcuți preț de câteva clipe. Colțurile încăperii erau cufundate în penumbră, şi nu existau ferestre. Se aflau într-un loc secret, întunecos şi imposibil de găsit. Doamna King simți nevoia să se mişte puțin, atât

din cauza privirii lui stăruitoare, dar şi fiindcă zăcuse acolo atâta vreme, oricât de confortabil ar fi fost scaunul. Cu toate acestea, n-o făcu.

— Şi de ce sunt — îşi smuci brațul drept — încă legată de scaun, dacă încercați să mă protejați?

— Anna, dac-aş fi venit la tine acasă şi ți-aş fi spus ce ți-am spus adineauri, ai fi venit cu noi fără comentarii?

Avea dreptate.

— Era imperios să te scoatem din casa ta *cât de curând posibil, şi cu cât mai puțin tam-tam*. Foarte multe lucruri s-ar fi putut petrece în continuare: cineva, un asasin plătit de Mai, putea fi trimis să te omoare... sau Chloe însăşi ar fi putut încerca să se strecoare în casă şi să te viziteze, încurajându-i pe ei să te omoare, chiar dacă n-ar fi luat până atunci hotărârea aceasta. Nu uita, ei îşi doresc să dețină controlul total asupra vieților oricărui membru al lor. Îmi pare rău pentru oricare neplăcere am fi creat-o, însă aceasta a fost, într-adevăr, cea mai facilă cale. Acum, putem să te ținem la adăpost, în timp ce vedem ce se poate face cu Chloe.

— Mă veți elibera?

— Da... dar mă tem că vom fi nevoiți să te ținem închisă pentru o vreme. Într-o cameră mult mai drăguță decât aceasta, adăugă el repede, pe un ton de scuză. Tentația ta de a ne părăsi şi de a-ți căuta fiica ar fi mult prea mare.

Aşadar, dă-mi voie să spun lucrurilor pe nume. „Băieții buni” mă țin captivă, astfel încât să nu pățesc ceva dacă-mi caut fata, care la rândul ei este ținută captivă de băieții răi, aceştia nevrând ca ea să plece şi să-şi vadă mama.

— Şi ce-o să se-ntâmple cu Chloe? Puteți s-o — salvați i se păru că sună prea melodramatic — găsiți?

— Desigur.

Totuşi, pe chipul lui era ceva: o expresie uşor mirată, de parcă el deja şi-ar fi îndepărtat orice gând de la Chloe şi de la soarta ei. De parcă Anna însăşi, şi siguranța ei, ar fi fost tot ceea ce mai conta acum. *Probabil că el acum o consideră*

pe Chloe de-a „lor”. Chloe nu are la ce ajutor să spere de-aici.

— Şi voi cine sunteți? se interesă, pe jumătate sarcastică.

— Mă tem că...

— Nici asta nu poți să mi-o divulgi. Mda, sigur.

— Poți să-mi spui Whit, îi propuse bărbatul.

Anna avea toate intențiile de a evada cât de curând întrevedea vreo ocazie. Poate că nu avea să se mai întoarcă la ea acasă: aici era de acord cu răpitorul ei, că ar fi fost ceva destul de primejdios. În schimb, sigur avea să se ducă la poliție şi să spună tot ce ştia despre toți.

Douăzeci

Chloe încă stătea pe podea, cu capul în mâini, când intră Brian.

— Totul e din vina mea, zise, nefericită.

El se lăsă în genunchi, şi ea îşi îngropă fața în umărul lui.

— *Nu* e din vina ta.

Chloe scutură din cap, încercând să-şi şteargă lacrimile.

— Trebuie să plecăm cât mai repede de-aici, îi zise Brian, cu tot calmul de care era capabil. Le-am dat membrilor Ordinului care patrulau pe-aici informații cum că ai fi fost văzută la Pateena. Dar nu vor trece decât vreo câteva minute până ca ei să ajungă acolo şi să-şi dea seama că a fost o păcăleală.

Ea încuviință, smiorcăindu-se. Brian se ridică şi privi în jur.

— Eşti *sigură* că ea a dispărut?

Chloe încuviință încă o dată, ştergându-şi fața şi arătându-i castronul cu humus.

— A-şaaa, zise Brian, ridicând din sprâncene. Mama ta e, categoric, o... femeie inventivă.

Chloe încercă să zâmbească. Se simțea jenant de slabă, ca un copil de care trebuia să ai grijă într-un moment de criză, şi iată-l pe Brian salvatorul, venind fuga să îndeplinească rolul de erou. Şi totuşi, ea tocmai de aşa ceva avea nevoie.

— O, Doamne, Chloe, exclamă Amy, dând buzna pe uşă, cu respirația şuierătoare şi îndoindu-se de mijloc.

Părul îi stătea înfoiat în jurul feței ca o radiație solară, iar câteva şuvițe i se lipiseră de față, transpirate.

— Niciodatănutrebuiesăteîntorcilalocul...

Inspiră adânc şi-l remarcă pe Brian.

— Ăsta cine naiba mai e?

— El e Brian. Brian, ți-o prezint pe Amy, rosti Chloe, protocolar, simțindu-se puțin ridicolă.

— El e Brian? repetă prietena ei, nevenindu-i să creadă.

Îl măsură cu privirea, din cap până-n picioare, atât de minuțios, încât el începu să se foiască, stânjenit.

— Eşti *mult* mai sexy decât Alek, aprecie Amy.

Chloe clătină din cap, nerăbdătoare.

— Unde e Paul?

— Vine şi el. Îl încetineşte, ştii tu — mimă că trage dintr-o țigară — chestia asta.

— Asta, ca şi faptul că reuşeşte să chiulească de la toate orele de sport, încă din negura vremilor, bombăni Chloe.

Acum nu era momentul despărțirilor. „Patrulele" Ordinului A Zecea Lamă poate că-i lăsaseră deocamdată să treacă, însă dacă nu făceau decât să aştepte noi ordine? Şi dacă lipsa ei ar fi remarcată de Mai, care ar avea impresia că ar fi răpit-o Brian?

— Trebuie s-o găsim pe mama, declară ea.

— Absolut, o aprobă Amy, încă gâfâind. Unde crezi că s-o fi dus?

— Hei, ia stai puțin…, începu Brian, ridicând o mână spre prietena lui Chloe.

— Nu cred că s-ar fi *dus* undeva. Cred că a fost luată, zise Chloe, arătându-i castronul.

— Salut, exclamă Paul, intrând la rândul lui şi străduindu-se să nu gâfâie, roşu la față din această cauză.

Pentru prima oară în viață, chiar avea o înfățişare sănătoasă, rumen în obraji.

— *El* e Brian, făcu prezentările Amy, luându-l de braț pe Paul.

— Salut, zise din nou Paul, făcând semn cu mâna şi încă străduindu-se să respire normal.

Era nemaipomenit, cugetă Chloe. Hainele îi arătau încă în perfectă stare. Sigur, cei de la Puma produceau echipament pentru atleți, dar, oricum…

— Mama lui Chloe a fost fără îndoială răpită, declară Amy, punându-l la curent cu situația. Noi încercăm acum să ne dăm seama cum s-o găsim.

— *Noi* nu facem nicidecum aşa ceva, o contrazise Brian, exasperat.

Dintr-odată, părea cu mult mai în vârstă decât Chloe şi prietenii ei, nu doar cu vreo doi ani.

— *Voi doi* v-ați încheiat acum, în mod oficial, rolurile din această parte a poveştii. Am crezut că m-am exprimat limpede în răspunsul meu la acel e-mail pe care mi l-ai trimis într-un mod atât de nechibzuit.

— Oh, dintr-odată domnul Făt-Frumos, aici prezent, preia controlul asupra situației, se răsti Amy, proptindu-şi mâinile în şolduri şi repezindu-şi bărbia în direcția lui. În definitiv, tu de unde naiba ai mai apărut? „*Noi doi*” suntem prieteni cu ea dintotdeauna.

— Apreciez asta, ripostă Brian printre dinți, dar aici e o situație foarte. Extrem. De periculoasă. Prietena voastră a fost implicată în ceea ce ar putea fi considerată o crimă. O grupare de oameni e pornită s-o facă să plătească pentru asta cu sângele ei. O altă grupare e pornită s-o apere cu orice preț. Iar acum, mama ei a dispărut. Alo? Pentru voi doi, drumul nu prea e sigur.

— Hei, oameni buni, mai sunt şi eu pe-*aici*, bombăni Chloe.

— Şi ce te face să fii îndreptățit la rolul de detectiv şi bodyguard? insistă Amy, care între timp se apropiase de Brian şi, chiar dacă era cu un cap mai scundă, îşi împinsese nasul spre el cât putea de mult.

Paul încă încerca să-şi recapete suflul, privind scena fără să spună nimic.

— El este… a fost… este? zise Chloe, privindu-l nesigură pe Brian. Membru al Ordinului A Zecea Lamă.

— Adică de-al țicniților care încearcă să te omoare? întrebă Paul, uluit, în sfârşit capabil să vorbească.

— Mda, dar el m-a salvat acolo, pe pod…

— Şi de unde ştii că nu e agent dublu, sau aşa ceva? o luă din scurt Amy.

— Nu sunt, se apără Brian.

— Nu pare să fie, îi luă apărarea şi Paul.

— Ei bine, *tu* ți-ai schimbat brusc părerile, remarcă Amy, abătându-şi tirul asupra iubitului ei acum. Crezusem că *Alek* e cel în care aveai încredere.

— OK, *terminați*, reuşi Chloe să exclame până la urmă.

I se părea evident că Brian ştie ce face şi e destul de în măsură să-şi dea seama ce e mai bine pentru toată lumea, însă la fel de limpede realiza că prietenii ei nu aveau să-i dea lui ascultare.

— Dacă stăm aici să ne certăm, noi patru, din trei tabere diferite, nu rezolvăm nimic. Şi nu facem decât să rămânem, frumuşel, în acelaşi loc, unde poate să vină cineva şi să ne ia ca din oală.

— Noi din ce tabără suntem? se interesă Paul.

— A nevinovaților, răspunse Chloe, scrâşnind din dinți.

Amy dădu să spună ceva, însă Chloe o întrerupse.

— Nu, tu taci, că aşa e. N-aveți niciun motiv să vă puneți viețile în pericol. Însă, din câte am înțeles, A Zecea Lamă nu vrea să le facă rău oamenilor, şi nu cred că vreun Mai ar dori să atragă atenția asupra sa. Voi sunteți într-o perfectă poziție de a ne ajuta pe partea detectivistică. În calitate de oameni de la centrul operațional.

Amy şi Paul o priviră fără să înțeleagă.

— Ca Oracle, în *Batman*, explică ea, disperată. Ca Willow, în *Buffy*. Înainte de toată povestea cu puterile vrăjitoreşti. Ca Pete, în *Smalville*.

— Aha, super, zise Paul, destinzându-se şi începând deodată să-i placă situația.

Amy părea să aibă îndoieli, dar încuviință până la urmă.

Cam cusută cu ață albă, îşi dădu seama Chloe, însă spera că sună bine şi că prietenii ei au să accepte. Nu avea de gând să aibă pe conştiință necazurile suferite de alte persoane dragi ei.

— Am putea să facem alte lucruri, protestă neconvinsă Amy.

— Nu sunteți antrenați ca membrii Ordinului, nici nu aveți puterile unor Mai, îi atrase atenția Brian. Dac-ați fi implicați într-o luptă adevărată, ați fi grav răniți, sau omorâți. Detest să folosesc clişee, dar aici nu-i de joacă.

— Dați o căutare prin toate ziarele din ultimele două săptămâni, propuse repede Chloe, înainte ca Amy să urle iarăşi la Brian.

Ce obicei are, să iasă în evidență ca binevoitor, dar şi un pic cu nasul pe sus şi mare şmecher, îşi zise. Se întrebă dacă şi tatăl lui era aşa, şi dacă da, cum de reuşea să-şi mențină controlul asupra organizației.

— Trebuie să vedem dacă avem ceva, orice, despre vreo persoană dispărută, cineva în spital…

Nu mai adăugă şi „la morgă”, însă putu să-şi dea seama, după expresia de pe fața lui Amy, că ea înțelesese.

— Avem vreo *idee* despre cine ar fi putut s-o răpească? întrebă Paul.

Chloe îl privi, neajutorată, pe Brian.

— Ar putea să fi fost răpită ori de Mai, ori de Ordin, din câte ştim în prezent, răspunse el, ridicând din umeri. Ambele tabere ar avea motive.

— De ce anume, de Mai? vru să ştie Chloe. Ce-ar avea ei de împărțit cu mama?

— Chloe, ea reprezintă cea mai importantă legătură a ta cu lumea umană, zise Brian.

Ştia că era un lucru foarte delicat de spus de față cu prietenii ei, însă tot trebuia să-l spună.

— Dacă ei cred că ai putea să treci în totalitate de partea lor…

— Cum adică, *de partea lor*? Trăiesc printre ei… sunt neamul meu, familia mea, şi vor să ajungă să mă cunoască şi să mă protejeze de *oamenii* care vor să mă omoare!

— Eu spun doar că ar trebui s-o avem în vedere ca posibilitate, replică Brian, cu tot calmul de care era

capabil. Aşa cum ai spus, ei sunt extrem de protectori faţă de cei din neamul lor.

— Dar ceea ce spui tu tot nu pare logic, Brian, interveni pe neaşteptate Amy, înainte să mai poată spune Chloe ceva. Pentru Mai n-ar exista niciun interes s-o răpească pe doamna King. Ce-ar putea face cu ea? De ce n-ar fi — aruncă o privire spre Chloe, venindu-i greu s-o spună — de ce n-ar fi aranjat ca ea să apară la ştiri, în chip de cadavru? Atunci, Chloe n-ar mai fi avut la cine să se ducă, şi-ar fi fost nevoită să rămână la ei.

— Ei n-ar face niciodată una ca asta, zise încet Chloe. Şi poate că vor ca eu să rămân cu ei, dar nu fac altceva decât să-mi ofere sprijinul şi…

Se opri, neştiind ce ar putea să mai spună.

Era ceva în a avea pe cineva ca un tată, cu care să joci şah şi să mănânci pizza, un grup de persoane cu care să-ţi pierzi vremea şi care să te accepte instantaneu, fără să se şifoneze, sau să se enerveze… şi să umble cu celălalt bun prieten al său. Ei o acceptau necondiţionat. De cum apăruse, prezenţa ei era recunoscută de la sine, era parte din comunitatea Mai, ca şi cum ar fi fost dintotdeauna, şi avea să fie pentru totdeauna.

Plus — iar aici era partea pe care deocamdată n-avea de gând s-o dezvăluie nimănui dintre cei de faţă — un Mai putea să fie copoiul *perfect*. De îndată ce avea să se întoarcă, intenţiona să-i spună lui Serghei ce se petrecuse. Chiar dacă el ar fi făcut-o fără prea multă tragere de inimă, Chloe era convinsă că ar fi putut convinge vreo doi *kizekh* de-ai lui să ajute la depistarea mamei sale. Şi, la nevoie, să se ocupe de răpitorii ei.

— Foarte bine…, zise Paul, evident nu întru totul convins, dar îndeajuns cât să nu mai insiste.

Pe chipul lui Brian se citea o neutralitate precaută.

— Deocamdată, continuă el, n-a fost anunţată ca decedată, şi indiferent ce-o fi fost, s-a întâmplat de ceva vreme. Dar…

Se opri să se gândească puțin.

— Nu pare să existe vreun motiv logic, pentru oricare dintre tabere, să-ți amâne momentul în care vei afla totul. Mai este cineva despre care ar trebui să ştim? Altcineva care ar fi putut să-ți răpească mama, din cine ştie ce alt motiv? Care ar putea să nu aibă nimic de-a face cu toate astea?

— Mda, sigur, replică Amy, strâmbându-se. Două organizații secrete, cu planuri tainice, nu ți se par suficient de convingătoare, Paul?

— Păi, mă gândeam, dacă ar fi altcineva apropiat ție, Chloe... o altă tabără interesată, cu un factor *x* total diferit? sugeră Paul.

— Cum ar fi *cine*?

Amy făcu deodată ochii mari, dându-şi seama cine s-ar fi putut potrivi perfect descrierii.

— Cum ar fi... tatăl tău, Chloe?

— Nici gând, zise Paul, scuturând din cap. Nu e nicidecum la ce mă refeream eu. De ce s-ar mai întoarce el, la urma urmei, după atâția ani, şi ar face aşa ceva? Nu mi-l amintesc să fie genul de psihopat, iar părinții mei nu vorbesc aşa despre el.

— Mda, mă tem că voi fi nevoită să votez şi eu contra la faza asta, Amy, zise Chloe, scuturându-şi la propriu capul de toate teoriile posibile.

Îşi verifică telefonul mobil.

— OK, zise apoi. Uite ce e, eu trebuie să plec. Pe ăsta va trebui să-l țin închis... nu mai are nici *pic* de baterie.

— Ei, aici *pot* să te ajut eu cu ceva, replică Amy, zâmbind cu gura până la urechi.

Se scotoci prin buzunarele enormei ei geci roz şi scoase triumfătoare de-acolo un aparat cam grosolan, dar strălucitor de nou.

— Şi are şi încărcător, adăugă. Uite!

I le întinse pe amândouă.

— Tu cine mai eşti, Q, din *James Bond*? o întrebă Chloe.

Ce-i ăsta?

— Un talkie-walkie, îi explică Amy, mândră. Avem şi noi unul. Îl ţii deschis, şi-o să fim permanent în legătură… pe neobservate.

— Uau! Probabil că e destul de scump…

— Drăguţ model, rosti Brian, aprobator, privind peste umărul ei. E mai nou decât cele pe care le vinde tata. Hei, dar nu are…

Paul îl înghionti. Chloe se înroşi, întrebându-se cât i-o fi costat pe prietenii ei.

— Mersi, fraţilor, zise, străduindu-se să nu plângă iar. Voi chiar *sunteţi* echipa mea de sprijin. Chiar dacă tu, adăugă, zâmbindu-i lui Amy, te îmbraci ca o proxenetă.

Douăzeci şi unu

Chloe îl convinse pe Brian să n-o mai urmărească după ce ajunseră de cealaltă parte a podului, nevrând să-l conducă până la casa lui Serghei… cu toate că, din moment ce el n-o întrebase unde se duce, se gândi că poate Ordinul A Zecea Lamă ştia mai multe despre Mai şi despre unde pot fi găsiți, decât lăsau să se vadă. Însă Brian era om de cuvânt, şi chiar dacă se opri de mai multe ori să adulmece vântul şi să asculte dacă nu cumva i se aud paşii, Chloe nu-l simți deloc. La un moment dat, dădu fuga înapoi şi-l căută ea, ca să vadă dacă simțurile nu i se înşelau, şi iată că aşa era: el se dusese spre celălalt capăt al podului. Se oprise la jumătatea drumului şi privise în urmă, poate sperând să vadă un semn de-al ei. Până la urmă, totuşi, îşi înfundase mâinile în buzunare şi-şi continuase drumul, mergând gârbovit, cu privirea în pământ. Nu ca un soldat tăcut, extrem de bine pregătit, al unui ordin de elită, ci mai degrabă ca un erou ratat… ca şi cum nimic bun nu avea să se întâmple, dacă nu era el prezent ca s-o apere.

Simți o arsură în adâncul stomacului când îl văzu aşa. Fu nevoită să se împotrivească unui imbold aproape irezistibil de a fugi după el şi de a-l lua în brațe. Chiar vedea scena: *El o îmbrățişează şi-o ridică de la pământ. Iar când o pune jos la loc, o prinde cu o mână de bărbie şi o sărută…* Aici, însă, visul se destrămă.

Aşa ceva nu se putea întâmpla niciodată. Aşa ceva nu se va întâmpla niciodată.

Totuşi, cum îl privea îndepărtându-se de ea, mergând spre San Francisco, ştiu că nici nu putea să-i rămână un simplu prieten.

Te iubesc, Chloe.

Îşi permise să mai savureze o dată cuvintele lui Brian, înainte de a pleca spre casa lui Serghei.

Serghei se afla în biroul lui, cu Igor, Olga, şi câțiva dintre ceilalți Mai de rang superior de la Firebird.

— Serghei? zise Chloe, aruncând o privire de scuză spre toți ceilalți aflați în încăpere, dar una nu tocmai sinceră.

— Bună, Chloe, o salută el amical. Suntem *puțin* ocupați în clipa de față...

— Mama a dispărut.

Toți ceilalți începură să se foiască şi să se privească surprinşi între ei. Serghei înălță din sprâncene.

— M-am furişat afară, mărturisi Chloe, pătrunzând şi mai mult în încăpere.

Se simțea puțin ruşinată, însă, sincer, chiar era cea mai bună conduită posibilă în cazul acesta. Avea o armată aflată deja de partea ei care s-o poată ajuta, persoane antrenate, dispunând de tehnici şi de aptitudini îndreptate special spre depistarea altora.

— M-am dus să mă întâlnesc cu prietenii mei, Amy şi Paul: erau îngrijorați pentru mine.

Încercă să nu-l privească în ochi pe Serghei, îngrozită de dezamăgirea pe care ar fi putut s-o citească în ei.

— Ei mi-au spus că e posibil ca ea să fi dispărut... casa noastră nu părea locuită, şi ea nu răspundea la telefon. Aşa că m-am dus acasă...

Auzi reacții din partea tuturor celor din jur.

— E evident că a fost luată, sau răpită, sau ceva asemănător. De mai multe zile. Poate chiar imediat după ce am ajuns eu aici.

Se stârniră murmure şi discuții cu glas scăzut. Olga o privi întristată. Serghei îşi muşcă buza.

— Îmi pare foarte rău, Chloe, zise el, cu o voce tristă, dar nu surprinsă.

— Trebuie să *facem* ceva, zise Chloe, încercând să nu ia în seamă nuanța de resemnare pe care o sesizase în tonul

lui. E posibil să nu fi fost încă omorâtă... am putea să dăm de urma cui o fi răpit-o... ca la vânătoare...

Vocea i se stinse treptat.

— Mă tem că nu putem să facem una ca asta, zise Serghei, coborându-şi privirea spre biroul lui, ca şi cum s-ar fi aşteptat ca ea să spună aşa ceva, sau că exact acesta ar fi fost răspunsul pe care fusese forțat să-l ofere şi altora, în alte ocazii. Sună la poliție, dacă vrei, de pe unul dintre telefoanele noastre private, dă-le informația. Noi, însă, nu ne putem implica.

— Dar e vorba despre *mama*, insistă Chloe, străduindu-se cu disperare să găsească o cale de a-l convinge, sau vreun argument la care să subscrie şi el. Ea m-a crescut... şi m-a ținut în siguranță, până când m-ați găsit voi.

— Chloe, tuturor ne pare teribil de rău, rosti Serghei, cu tristețe. Dar nu pot să risc pierderea vreunui *kizekh* într-o astfel de misiune. Şi-aşa sunt destul de puțini care să ne apere pe *noi*. Cât despre o *vânătoare* în oraş... nu putem să ne pretăm la o astfel de expunere. *Niciodată*. Ordinul A Zecea Lamă nici nu şi-ar dori mai mult, decât să ne vadă la lumină, prin San Francisco. Asta le-ar da pretextul de a ne ataca folosind forțe mai numeroase. Ca să nu mai vorbesc că şi poliția ar remarca. Nu, îmi pare rău, Chloe, nu putem risca aşa ceva. Mai ales pentru cineva din rândul oamenilor.

Atitudinea de businessman cu care încheie discuția o enervă pe Chloe chiar şi mai mult decât orice spusese el.

— Dar această cineva din rândul oamenilor... e *mama* mea..., zise, străduindu-se să nu izbucnească în plâns.

— Îmi pare rău, Chloe, repetă el, cu ceva mai multă blândețe. Suntem atât de puțini. E teribil că suntem nevoiți să ne urmărim propria supraviețuire într-un mod atât de egoist, însă mă tem că aşa stau treburile.

Chloe se uită spre ceilalți Mai din încăpere, însă cei mai mulți îi evitară privirea, sau lăsară ochii în jos. Numai Olga i-o susținu, cu o tristețe compătimitoare.

Se gândi să rostească un comentariu sarcastic şi cu caracter definitiv, despre faptul că nu erau o *adevărată* familie loială, însă îşi dădu seama că dacă deschidea gura, sau dacă mai stătea o fracțiune de secundă în plus, ar izbucni în plâns. Aşa că se întoarse să plece, abținându-se cu greu să n-o rupă la fugă.

Serghei oftă zgomotos în urma ei.

— Să-i anunțe cineva pe Ellen şi pe Dmitri, s-o urmărească iar. O să caute necazurile cu lumânarea.

Însă Chloe *nu* căută imediat necazurile.

Mai întâi, sună la familia Iliciovici şi lăsă un mesaj; doar atât putea să facă: din câte ştia, Alek nu avea telefon mobil, fiindcă, dac-ar fi avut, ea ar fi trebuit să ştie, nu? Apoi, rătăci fără țintă o vreme, străduindu-se să nu-şi verifice prea des mesageria vocală, dorindu-şi, nefericită, ca el să-şi dea seama cumva că trebuie s-o sune, sau să-şi facă apariția. În cele din urmă, ajunse în bibliotecă, încăpere pe care o găsi întunecată, goală şi tăcută: numai bine, dacă voia să stea şi să se gândească. Îşi făcu drum până la un scaun de lângă fereastră şi se aşeză, privind afară.

Era o noapte frumoasă, ireal de luminoasă, parcă desprinsă dintr-un tablou, sau din Narnia[26]. Cerul era de un albastru profund, bogat; luna, un glob argintiu, întreg, strălucitor, împrăştiind raze minunate când o privi printre gene. Superbul gazon verde era acum de un negru somptuos.

Chloe nu mai fusese afară, la lumina zilei, de săptămâni, dar avea impresia că era şi mai mult: de-o viață, parcă. Avea o senzație ciudată, de izolare. Îşi aminti de clinchetul paharelor, de când strângea mama ei masa după cină, ca şi cum ar fi fost o anume ordine a lumii din care ea nu prea făcea parte. Nu se putu împiedica să nu se simtă un pic

[26] Tărâmul magic din ciclul de romane Cronicile din Narnia scris de C.S. Lewis.

ridicolă. Viața nu era ca la televizor, iar ea, categoric, nu fusese trecută la categoria Fericiți până la adânci bătrâneți. Nimeni nu putea să-i garanteze aşa ceva, îşi dădu seama. Nici măcar o rasă străveche, tainică, dotată cu puteri leonine şi adunată în Semeții.

Super-eroii nu există în realitate.

De ce-şi închipuise ea că ar fi altfel? Numai pentru că ei aveau astfel de însuşiri, înseamnă că ar sări automat în ajutorul celor slabi, lipsiți de apărare şi — mai presus de orice — *nevinovați*? Rațional vorbind, îi înțelegea argumentele lui Serghei: în primul rând, că populația Mai nu era chiar atât de numeroasă. La fel ca urşii panda. Şi să se piardă un singur panda, tot ar fi o problemă.

Dar, lăsând deoparte ideea de a-i salva mama numai de dragul facerii de bine, era clar că Serghei nu voia s-o facă pentru ea. Ce nu... în fine, dacă n-o *iubea*, măcar nu ținea la ea? Nu-l interesa s-o salveze pe femeia care o menținuse pe Chloe — una de-a lor — în siguranță, până când fusese în măsură să li se alăture? Nu putea el să-i facă lui Chloe acest unic serviciu?

Luna alunecă lent pe cer, îndreptându-se spre miazănoapte, iar Chloe stătu să urmărească umbrele complicate din iarbă, cum cresc şi-şi schimbă direcția.

Era tot la fereastră şi câteva ore mai târziu, când apăru Kim, păşind fără zgomot şi ducând cu ea un teanc de hârtii şi tăieturi şi fotografii. Era îmbrăcată cu un pulover lung şi negru, cu guler rulat, şi o fustă neagră, până la podea, ceea ce o făcea să arate ca o preoteasă antică. O femeie cu urechi de pisică — şi, după cum constată Chloe, zâmbind mânzeşte — o preoteasă destul de sexy.

— Am câteva fotografii pentru tine. Rudele tale... adică, posibilele tale rude.

— Credeam că nu vrei să vorbim despre asta.

Kim oftă, răbdătoare, ca şi cum s-ar fi aşteptat la această reacție, însă nu simți nevoia să se scuze.

— De unde ai ştiut că sunt aici?

Kim clipi o singură dată, după care îşi atinse nasul cu un deget.

— Sigur că da, zise Chloe, întorcându-şi din nou privirea spre fereastră. Mama a dispărut, o informă. Ai avut dreptate despre primejdia care-i pândeşte pe „părinții mei umani”.

— Îmi… pare foarte rău că am avut dreptate.

— Serghei, şi Olga, şi ceilalți… nu vor să facă nimic. Nu vor să mă ajute. Nu vor să-i rişte pe *kizekh*…

Izbi cu pumnul în tocul ferestrei.

— Şi *eu*, ce pot să fac? Dacă încerc să ies, bătăuşii lui Serghei m-ar târî înapoi, ca să fie siguri că sunt „la adăpost”. Dacă reuşesc să ies şi să ajung oriunde în apropierea casei mele, fără o armată după mine, mă doboară A Zecea Lamă…

Lăsă vocea să i se stingă treptat.

— Cred c-o să sun la poliție, cum mi-a zis Serghei. E singurul lucru pe care chiar pot să-l fac.

— Te ajut eu, rosti Kim, cu simplitate.

— Ce? se miră Chloe, întorcându-şi privirea spre ea; de fapt, ea nu i se adresase celeilalte fete, ci doar lăsase gândurile să-i iasă de pe buze.

— Te ajut eu. Oricum, sunt cea mai bună de pe-aici la luat urma. Ne vom întoarce la locul faptei şi vom căuta indicii.

O spusese pe un ton atât de egal, încât Chloe se gândi, îngrijorată, că poate glumeşte. Nu că ar fi avut Kim vreun simț al umorului prea grozav, sau altceva.

— Chiar? o întrebă şoptit.

Kim încuviință.

— Sunt în stare să-i pierd în urmă şi pe bătăuşi. Ei, vrei să vezi fotografiile alea?

Părea că, din punctul de vedere al lui Kim, conversația era încheiată. Îşi declarase punctul de vedere, şi cu asta, basta. Chloe o mai fixă cu privirea un pic.

— Sunt total entuziasmată, dar trebuie să te întreb... de ce mă ajuți?

— Eşti prietena mea, îi răspunse Kim, ridicând din umeri. Şi cred că, de îndată ce-i vei spune, va veni şi Alek cu noi. Totuşi, spre deosebire de el, eu nu aştept de la tine vreo răsplată fizică.

La replica asta, Chloe explodă deodată în hohote de râs: nu mai avusese o astfel de izbucnire de când reuşise Alek să-i aducă buna dispoziție, în mijlocul coridorului de la şcoală. I se părea că trecuseră secole de-atunci. Fața i se destinse într-un zâmbet. Se simțea bine.

Întinse mâna să ia fotografiile.

— Ia hai să le vedem.

— Femeia din fundal... şi, mai clară, aici: ea e fosta noastră conducătoare. Cea care s-ar *putea* să fie mama ta.

Chloe îi luă fotografia din mână. Era crăpată şi îndoită, iar într-un colț avea ceea ce părea să fie un cerculeț lăsat de ceaşca de cafea. Femeia din imagine categoric nu era la fel de drăguță pe cât era Chloe, însă asemănarea era evidentă, prin pomeții înalți şi buzele arcuite, ca de Cupidon. Şi ea avea ochi căprui, dar într-o nuanță mai închisă; sau, cel puțin, în fotografie păreau adumbriți. Fruntea îi era mai lată. Era frumoasă şi avea părul negru şi des, care-i cădea pe umeri şi-i acoperea pieptul. Râdea, şi întregul trup participa la asta: capul dat pe spate, mâinile în şolduri, gura larg deschisă, dezvăluind dantura perfect de albă. În jurul ochilor avea cute adânci, ca şi cum ar fi văzut mai multe pe lume decât părea să-i arate vârsta.

— Ambele mele mame şi-au petrecut întreaga viață ajutându-i pe alții, murmură Chloe.

— Cum adică?

— Mama — adică mama mea umană — e avocat la o firmă particulară, însă munceşte mult şi benevol. În principal, pentru un adăpost destinat femeilor maltratate, din Mission District.

— Pare să fie un om bun.

— Este, încuviință Chloe, cu un zâmbet şters. Mersi că n-ai spus „să fi fost”.

Kim doar clipi din ochi. Chloe se întrebă cam cât din transformarea ei lentă dintr-o fată în ceva semănând mai mult a pisică, decât a om, ar fi putut să-i afecteze mintea.

— De unde ai ştiut că mama ar putea fi în primejdie? o întrebă cu voce tare.

Încă o dată, Kim păru stânjenită.

— Este perfect logic, răspunse aproape în şoaptă. În primul rând, pentru A Zecea Lamă reprezintă momeala perfectă cu care să te ademenească.

— Şi...?

— Şi, dacă tot insişti să mă întrebi, eşti deja familiarizată cu celălalt răspuns posibil, zise Kim, şi-şi reteză brusc fraza, iar Chloe ştiu că nu putea scoate mai multe de la ea.

Continuă să frunzărească fotografiile.

— Prietena mea Amy a sugerat că poate nu are legătură cu noi, sau cu A Zecea Lamă, zise ea, ca într-o doară. Tatăl meu ne-a părăsit când eram mică de tot... versiunea mamei e că devenise treptat paranoic, sau cam aşa ceva. N-a fost tocmai o despărțire amiabilă.

— Eu... nu cred că ar fi un suspect plauzibil. Lama lui Occam[27]: explicația cea mai simplă este, de obicei, cea corectă.

— Mda, asta-i ceea ce cred şi eu, zise Chloe, oftând. Dar mi s-a părut destul de emoționant să mă mai gândesc la el pentru puțin timp, ştii? Mă întreb ce-o mai face acum...

Scutură din cap.

— Nu l-am cunoscut prea bine. Când eram mică, îl credeam un super-erou, cel mai bun tată din lume... iar

[27] William de Occam (sau Ockham), filosof şi teolog scolastic englez din secolul al XIV - lea, considerat principalul exponent al şcolii nominaliste şi supranumit Doctor Invincibilis. Lama (sau Briciul) lui Occam este o denumire sub care este cunoscut principiul parcimoniei, enunțat de el şi folosit pentru justificarea anumitor afirmații ştiințifice.

apoi, o jigodie, pentru că ne-a lăsat baltă. Sigur, mult timp am învinuit-o pe mama pentru plecarea lui.

Chloe se încruntă, amintindu-şi de cearta cu mama ei, din seara în care-şi descoperise ghearele.

— Pe urmă, am aflat că unul dintre motivele despărțirii lor am fost *eu*... Aveau concepții extrem de diferite cu privire la creşterea copiilor. Din câte se pare, el era ticălosul super-strict, îndârjit să nu mă lase să mă văd cu băieți, sau...

Se întrerupse, mutându-şi privirea de la fotografii la Kim.

— *Să nu mă lase*... a pus-o pe mama să promită, înainte să-şi ia tălpăşița. Să nu mă lase să mă văd cu băieții.

Kim ajunse la aceeaşi concluzie ca şi ea.

— Părinții tăi ştiau ce eşti?

— Mama, nu, răspunse Chloe, destul de convinsă că aşa era. Subiecte precum ghearele şi litiera nu fuseseră abordate în cadrul discuțiilor despre tampoane şi analgezice. Dar dacă tata o fi ştiut? întrebă ea apoi.

— Atunci, problema dispariției mamei tale devine chiar mai complexă. În afară de A Zecea Lamă, cred că pot să afirm, cu o oarecare certitudine, că aproape nicio ființă umană nu ne cunoaşte existența.

— S-ar da imediat la ştiri, o aprobă Chloe.

— Poate că el o fi fost Mai, îşi dădu cu părerea Kim.

— Hm, nu! Ai uitat de toată povestea cu sexul? Că ea ar fi fost, cum să zic, moartă, şi aşa mai departe?

— Ah! Sigur, admise Kim, înroşindu-se şi coborându-şi din nou privirea spre plicul din Manila pe care-l ținea în mâini. Aşadar, tu ai crescut fără tată..., continuă fata, agățându-se de idee. Aşa îmi dau seama de ce te-ai ataşat atât de repede de Serghei.

— *Asta* ce-ar trebui să însemne? se răsti Chloe.

— Nimic mai mult decât că e un conducător carismatic, fermecător şi puternic. Un perfect tată adoptiv. Un rol pe care-l savurează, aş putea să adaug. Au mai existat şi alți... orfani de care s-a ataşat.

Oare Kim încerca s-o facă geloasă? Dar aşa ceva nu avea sens, decât dacă... ea ar fi fost unul dintre acei orfani, şi poate că fusese lăsată de izbelişte când apăruse Chloe, sau altcineva. Cum ar fi Igor. Era limpede că el îl privea pe Serghei ca pe un model de bărbat. Poate să fi fost un avertisment?

— Pe *tine* te-a luat sub aripa lui?

— Da, răspunse Kim, şovăind. La început, când am sosit aici.

— Şi ce s-a întâmplat? Nu pare să-ți placă prea tare de el.

— Asta a fost. Niciodată nu mi-a plăcut, recunoscu Kim, ridicând din umeri. Rămâne prea puțin loc pentru alegeri personale printre Mai, cu atât mai mult când eşti orfan, primit cu brațele deschise de singurele persoane care vor — şi care pot să te primească. Dar e ceva anume la el... Nu mi-a plăcut de la început. Aşa că am fost crescută de toți, şi de nimeni.

Chloe stătu să se gândească la spusele ei, bătând darabana cu degetele în fotografii. Erau multe informații în ceea ce-i spusese fata, însă nu ştia precis, cel puțin deocamdată, ce-ar putea face cu ele. Prin urmare, lui Serghei îi plăcea să-i ia sub aripa lui pe cei singuri... şi, ce era rău în asta? Era ceva *drăguț*, cam în genul unei mame adoptive de la orfelinat. Iar Kim era cam ciudată... poate că ei doar îi repugnau personajele autoritare. Poate că asta nu era decât o ciocnire între două personalități foarte diferite.

Dar nu elimină posibilitatea de a fi fost ceva mai mult de-atât.

— Asta cine e? întrebă, dând deodată peste o fotografie cu aspect mult mai modern.

În ea, zâmbea o fată, cu brațul petrecut pe după umerii altei fete, în vârful a ceea ce părea să fie Empire State Building. Binocluri demodate, funcționale după introducerea unei monede de douăzeci şi cinci de cenți, semănând cu gigantice capete argintii de roboți, se zăreau

ca prin ceață pe fundal, şi în peisajul de dincolo era ceva specific urban.

Kim se aplecă, privi fotografia şi-şi drese glasul.

— E fata care poate ți-a fost soră. Dacă nu ne-am înşelat asupra originii tale.

— *Sora* mea? se miră Chloe, ținând fotografia ceva mai aproape.

Fata avea tenul de culoare mai închisă decât al lui Chloe, şi era mai mare; data de pe spate indica faptul că poza fusese făcută acum câțiva ani, şi ea deja părea să aibă şaisprezece, poate şaptesprezece ani. Avea părul la fel cu al lui Chloe, şi exista o asemănare în forma ochilor; nasul îi era mai mic, de asemenea. Ținea două degete în formă de V în spatele capului prietenei sale.

Deodată, îi veniră în minte cuvintele lui Kim.

— Ce vrei să spui prin „poate ți-a fost”?

— Ea e cea despre care ți-am spus că a fost omorâtă de A Zecea Lamă. Fata conducătoarei noastre. Adică sora ta, îi explică răbdătoare Kim, făcând-o pe Chloe să se simtă, mai mult sau mai puțin, ca o idioată. Asta s-a întâmplat acum câteva luni. Credem că autorul a fost Coțcarul.

— *Sora mea*, zise din nou Chloe, parcă pipăind cuvintele cu limba.

Dar, încă o dată, nu simți nimic deosebit privind fotografia. Şi totuşi, cuvintele îi aduseră un vârtej de emoții.

— De ce...? începu ea.

Ochii i se umplură de lacrimi. *Toată viața* îşi dorise un frate, sau o soră, şi acum se dovedea că avusese *tot timpul* o soră, însă îi fusese luată, doar cu câteva luni înainte de posibila lor regăsire. Era atât de mizerabil, oribil de nedrept.

— Am înțeles că, de fapt, semăna mult cu tine. Sau, era cum ai fi fost tu, dac-ai fi crescut ca Mai, adăugă Kim, gânditoare. Am auzit că ieşea mult de una singură, că făcea o mulțime de lucruri strict printre oameni şi că, după ce-a

fost omorâtă mama ei, a fost trimisă să locuiască la rudele din Semeţia din New England.

— Există o Semeţie şi în New England? întrebă Chloe.

Îşi aminti cum îi pomenise Kim despre Semeţia din New Orleans, însă casele coloniale, Crăciunurile albe şi înfricoşătorii oameni-pisici bântuind pe demodatele străzi pavate cu piatră cubică i se părură ceva ciudat lui Chloe. *Cred că totul e relativ în zilele noastre, totuşi*, îşi zise.

Kim doar încuviinţă, fără să-i explice mai multe.

— N-am cunoscut-o foarte bine. A fost omorâtă când era de una singură, departe de casa ei, pe timp de noapte.

— Prinsă din cauză că era de una singură, cugetă cu glas tare Chloe, tristă.

Însă ceva din ce spusese Kim îi era familiar: aproape ca un déjà-vu. Un vis pe care-l avusese, poate, ceva despre o fată care fugea, cuprinsă de panică, pe străzile întunecate ale oraşului. Fusese prinsă şi îi fusese spintecată beregata.

— Da... deşi faptul că este posibil să fi fost Coţcarul îi conferă întregii poveşti o întorsătură interesantă, zise Kim, privind din nou fotografia. Să trimiţi pe cineva ca el după ea înseamnă că erau destul de îndârjiţi s-o *omoare*, ceea ce denotă că ştiau, cumva, că era fiica fostei noastre conducătoare.

— Crezi că despre mine ştiu? o întrebă Chloe, cu o voce mică.

— Încă nu avem o dovadă certă că ai fi cine credem noi că eşti, replică, prudentă, Kim. Prin urmare, aş presupune că ei nu prea au idee.

Şi-l imagină pe omul care o atacase alergând după fata cealaltă, probabil în aceeaşi manieră, ajungând-o din urmă... fără ca ea să aibă un Alek, sau un Brian, care s-o ajute. Poate şi fără să aibă cine ştie ce instinct de luptătoare. Ucisă de steluţele zburătoare şi de micile pumnale din argint.

— În definitiv, de ce şi-au spus A Zecea Lamă? vru să ştie Chloe.

— Deoarece conducătorul unei Semeții are nouă vieți, îi răspunse Kim. Prin urmare, e nevoie de nouă lame, ca să-l omori pe Ales. Cea de-a zecea e pentru membrul Ordinului, dacă dă greş.

Douăzeci şi doi

După ce ea şi Kim îşi făcură unele planuri preliminare pentru cercetarea casei, în seara următoare, Chloe coborî în sfârşit din pat, în timp ce în creier i se îngrămădeau o mie de gânduri şi de idei diferite. Tocmai ațipise, cu fotografiile posibilelor ei rude apropiate – mama şi sora – aşezate pe plapumă, în fața ei, când îşi făcuse apariția Alek.

— Psst! Chloe?

Ciocăni încetişor în uşă în timp ce-o deschidea.

Chloe clipi mărunt, trezindu-se, după care se ridică imediat în capul oaselor.

— *Unde-ai fost?*

— Ce? se miră Alek, şi nerăbdarea de pe față se transformă în spaimă.

— Am încercat să te sun. Am încercat să te sun acasă...

— Am fost la o petrecere, bâigui el, un pic ruşinat de faptul că se distra, în timp ce ea era închisă acolo.

— Şi de ce n-ai telefon mobil? se răsti Chloe.

— Am. Am unul. Am avut unul. Dar începuse să mă sune prea multă lume, aşa că nu-l mai folosesc prea mult, răspunse Alek, pe un ton defensiv.

— Mama... a fost luată de-acasă. Răpită. Omorâtă, habar n-am.

Se lăsă să cadă la loc pe pat, încercând să-şi stăpânească tremurul vocii.

Alek se apropie şi se aşeză pe pat lângă ea, cuprinzând-o cu brațul.

— Sunt sigur că nu e adevărat.

— Este, răspunse Chloe, cu o voce surdă. M-am dus să mă întâlnesc cu Amy şi cu Paul...

Ştia că ar fi trebuit să adauge şi cu Brian, însă nu se

simțea în stare de aşa ceva în momentul acela.

— Şi ei mi-au spus că n-a fost nimeni la mine acasă de ceva vreme. M-am dus şi eu, şi n-am găsit vreun semn ca ea să fi fost acolo, de cel puțin o săptămână. Probabil că a dispărut imediat după ce-am ajuns eu aici.

Alek o strânse la pieptul lui, aşteptând cu prudență un moment până să-i adreseze întrebarea potențial inflamabilă:

— Te-ai dus iar acasă la tine? După ce ultima dată ai fost atacată?

— Tu ce-ai fi făcut, dac-ar fi fost mama ta?

— M-aş fi dus la Serghei şi imediat am fi alcătuit o echipă…

— Serghei nu vrea să facă nimic. Din cauză că ea e *din rândul oamenilor.*

— A! exclamă Alek, părând surprins de ce auzea. Ce dobitoc!

Poate că ura asta rasială ține de generație, se gândi Chloe. Cel puțin, aşa spera să fie.

— De ce nu m-ai luat cu tine? o întrebă el, încet. Aş fi venit. Ştii cât de mult îmi place să încalc regulile.

— Era un lucru pe care trebuia să-l fac de una singură.

Iar pentru tine ar fi fost destul de neplăcut să te ții de coada mea, în timp ce mă întâlneam cu celălalt iubit al meu.

— Alek, zise ea, oftând, tu te duci în fiecare zi la şcoală şi faci lucruri normale, cu oameni normali, în lumea exterioară. Eu sunt înțepenită aici toată ziua. În *fiecare* zi. Departe de mama, de prietenii mei, de tot. Sunt… *sihastră* aici.

Se felicită singură pentru cuvântul acesta demn de un test de aptitudini.

— Kim pare să se împace bine cu asta, replică Alek, cu un mic zâmbet pe buze.

— O iubesc la nebunie, dar ea chiar e un pic cam ciudată, ştii? zise Chloe, trecându-şi degetele prin părul des şi blond al lui Alek. Mi-a zis că vrea să mă însoțească la

mine acasă şi să caute dovezi, sau ceva.

— Merg şi eu cu tine, se oferi el, sărutând-o pe tâmplă, deasupra urechii. Dă-l în mă-sa pe Serghei. E vorba despre mama ta. Hei, rosti el vesel, lăsându-se deodată pe spate şi privind-o, mai dezbrăcată de-atât nu te-am mai văzut niciodată!

Chloe se pomeni coborându-şi privirea şi examinându-se, fiindcă uitase ce avea pe ea. Era complet lipsită de sex-appeal: o pereche de boxeri cu dunguliţe albastre, despre care Olga jurase că ar fi noi, şi un supradimensionat şi confortabil tricou bărbătesc Old Navy. La gât era atât de larg, încât îi atârna pe un umăr. În afară de această frântură de *Flashdance*, lui Chloe nu i se părea că ar fi câtuşi de puţin goală.

— Tu *sigur* îţi baţi joc de mine, zise, punându-i mâna pe frunte ca să-l oprească, atunci când văzu că el încearcă să se apropie de ea. Arăt ca o ţaţă.

— O ţaţă *sexy*. O fată de facultate, luându-şi o pauză de la învăţătură, zise Alek, ferindu-se de mâna ei şi sărutând-o pe pântec. O *bibliotecară*, la ea acasă. Nu ai ochelari, nu?

— Alek, taci *odată*! Încetează! protestă ea, stăpânindu-se să nu chicotească.

Mama îi dispăruse, ea avea doi iubiţi, nu putea să aibă încredere în nimeni...

— Acum suntem serioşi, îi atrase atenţia.

— Aşa cum trebuie să fie o bună bibliotecară. Chloe, diseară zona va mişuna de agenţii Ordinului A Zecea Lamă, fiindcă probabil ai fost văzută. Nu... categoric ai fost văzută. Tu, eu şi ciudăţenia vom merge mâine-seară şi vom vedea ce s-a întâmplat. Bine?

— Bine, fu ea de acord, cam în silă.

El îi ridică tricoul deasupra pântecului şi-i trase puţin boxerii în jos. Chloe începu să zbârnâie toată când el îşi apropie buzele de pielea ei, atât temătoare, cât şi nerăbdătoare, aşteptându-i mişcarea următoare.

Care nu fu altceva, decât că îi supse buricul ca un peşte,

suflând aer pe la colțurile gurii şi scoțând un *prrrrrr* ridicol.

— Alek!

Explodă în hohote şi-i arse una în cap cu o pernă.

— Chloe, zise el, de data aceasta mai serios, sărutând-o. Totul o să fie bine. Îți *garantez.*

Şi apoi îi dădu un sărut *adevărat.* Mai bun chiar decât micul lor intermezzo din dulapul femeii de serviciu. O trase mai aproape de el, strecurându-i mâna pe sub tricou. Ea simți cum îi ies vârfurile ghearelor şi se lipi mai strâns de el.

— A-lek! se auzi o voce bărbătească tunătoare, pronunțând numele cum nu se poate mai ruseşte.

Serghei îşi făcu apariția în prag, cu mâinile în şolduri şi un mârâit pe buze. Arăta extrem de leonin.

— Chiar trebuie să institui o interdicție în propria mea casă?

— Hei, dar şi ea a contribuit, replică Alek, prefăcându-se plângăcios, ridicându-se şi îndepărtându-se de ea dintr-o singură mişcare rapidă.

Chloe nu ştia precis dacă trebuia să țipe, să izbucnească în plâns, sau în râs. Era o situație atât de clasică... una în care nu mai fusese niciodată. Pe lângă spaimă şi jenă, mai simțea şi un soi de căldură şi de nostalgie.

— Ieşi *imediat*, Alek Iliciovici, porunci Serghei, înălțându-şi o sprânceană.

Cu toate acestea, şi în vocea lui era o fărâmă de amuzament. Chloe avu senzația că, totuşi, nu era chiar atât de rău, ca faza cu furişatul. Era *rău*, dar nu neaşteptat, şi nu ieşit de pe tărâmul legalității.

Alek se strecură afară, după ce-i adresă un salut vitejesc lui Serghei şi-i trimise o bezea lui Chloe. După ce-l văzu plecat, Serghei oftă din rărunchi, un oftat pe care probabil şi-l reținuse în tot acest timp.

— Băiatul ăsta e un pericol, zise el, istovit.

Chloe îşi acoperi gura cu palma, prefăcându-se că-şi scarpină nasul, dar străduindu-se cu disperare să-şi

ascundă chicotele.

— Eu tocmai venisem să-mi cer scuze, zise bărbatul, pe un ton mai blând, intrând şi aşezându-se pe marginea patului. Sincer îmi *pare* rău că nu putem s-o ajutăm mai mult pe mama ta. Ar trebui să facem tot ce ne stă în puteri pentru femeia care te-a adoptat şi te-a crescut şi te-a ajutat să devii fata minunată de acum.

Îşi puse mâna lui pătrăţoasă, butucănoasă, cu un gest oarecum neîndemânatic, peste a ei.

— Dar acum trăim vremuri grele... şi A Zecea Lamă e cuprinsă de o ciudată agitaţie în privinţa ta. Eu nu vreau să risc vieţi, suntem atât de puţini! Mă înţelegi?

Când o privi cu ochii aceia mari ai lui, albaştri-albicioşi, şi cu expresia copilărească, plină de speranţă, lui Chloe îi veni să-l ia în braţe şi să-i spună că totul e în regulă. Voia ca totul să fie în regulă. Voia ca el să aibă la inimă ce era mai bun pentru ea.

Totuşi... lui Kim nu-i place de el. Care să-i fie motivele? se întrebă Chloe, încă o dată. La drept vorbind, nici lui Alek nu-i prea plăcea. Olga păstra o neutralitate prudentă pe acest subiect. Singura persoană din câte cunoştea Chloe, care să-l admire în totalitate, era Igor, oarecum-protejatul lui Serghei.

El nu e tatăl meu adevărat, îşi aminti sieşi Chloe. Unde naiba a fost Serghei, când aveam nevoie să învăţ cum să merg pe bicicletă, sau când nu-mi dădeam seama cum se înmulţesc fracţiile între ele, sau când Scott Shannon m-a lăsat cu ochii în soare la bal şi a invitat-o pe Liz Braswell chiar sub nasul meu?

— *Înţeleg, zise, şi era oarecum adevărat. Doar că sunt tristă. Şi mă simt neputincioasă.*

— Ştiu, răspunse el, sărutând-o pe frunte. Dar, nu uita, A Zecea Lamă nu obişnuieşte să le facă rău oamenilor. Dacă ei au răpit-o, probabil că e teafără, doar un pic tulburată. Ei încearcă să te ademenească pe tine, nu să-i facă ei rău.

Chloe încuviinţă, simţindu-se, din cine ştie ce motiv, copleşită deodată de dorinţa de a plânge.

— Bine, zise el, bătând-o uşurel cu palma pe genunchi şi ridicându-se. Facem mâine o partidă de şah? După prânz, eventual?

— Ce-ai zice de un scrabble? propuse Chloe.

Serghei scoase un geamăt.

— Ah, bine. Un joc dedicat cunoaşterii cuvintelor englezeşti. Vrei să *câştigi* şi tu o dată, Chloe King. Bine, scrabble să fie!

Îi zâmbi şi plecă, picioarele lui surprinzător de groase şi de butucănoase scoţându-l în paşi legănaţi afară din cameră. Din spate, aproape că semăna cu un soi de extraterestru din *Star Trek*.

Când se strecură la loc în aşternuturile ei, Chloe observă deodată fotografiile pe care şi le lăsase pe pat. Oare le văzuse şi Serghei? Oare îi păsa? Trebuia cumva să fie îngrijorată?

Întrebările o ţinură trează mult timp înainte de a adormi, în sfârşit.

Douăzeci şi trei

În copilărie, Brian aflase că în sediul Ordinului A zecea Lamă existau camere secrete. Pe măsură ce înaintase în vârstă şi în ierarhia Ordinului, unele dintre ele i se dezvăluiseră.

Însă ştia că mai sunt şi altele.

Şi, dacă într-adevăr A Zecea Lamă o avea ca prizonieră pe mama lui Chloe, probabil că o ținea într-o zonă despre care Brian nu avea cunoştință.

În copilărie, făcuse desene şi planuri formidabile ale locurilor în care credea el că ar putea fi celelalte încăperi. Cu toate că multe dintre aceste planuri se pierduseră, sau fuseseră distruse de tatăl lui, vreo câteva supravieţuiseră, îndesate în cutii printre amintiri şi carnete de note. De îndată ce ajunse acasă, după ce plecase de la Chloe, le scoase la iveală şi începu să le parcurgă, străduindu-se să-şi amintească tot ce putea, imaginându-şi vechea clădire victoriană cu ochii închişi, estimând suprafețe şi distanțe. După ce calculă tot ce putu, plecă să viziteze casa.

Doamna Chung îl lăsă să intre, zâmbitoare şi amabilă, şi arătând exact ca în prima zi în care fusese acolo. Era micuță, dar perfect dreaptă, semănând a bunică, dar îmbrăcată protocolar, ca majordomul de la un fițos restaurant chinezesc, cu părul mereu prins în creştet în cocuri complicate. Chiar dacă Whit Rezza era proprietarul unei firme de securitate care inventa constant şi comercializa cele mai noi sisteme computerizate, în cele din urmă, puține lucruri erau capabile să întreacă ochiul vigilent al unui portar *uman*, politicos, dar ferm față de străini, şi mult mai bine echipat decât un computer în privința receptării emoțiilor celor care intrau.

— Totul e în regulă, Brian? îl întrebă, dând impresia că

ar vrea să-l ciupească de obraji.

— Trec printr-un soi de criză de credinţă, doamnă Chung, răspunse el, oftând, şi spunându-i doar o parte din adevăr.

Era mai uşor — şi făcea mai puţin probabilă eventualitatea ca ea să-i poată detecta intenţiile — decât s-o mintă în faţă.

— A, nu ştiu cum o fi cu asta, dar sunt convinsă că va fi bine, răspunse femeia.

Ea mereu pretindea că nu ştie ce se petrece în casă, ori de câte ori cineva — chiar şi unul dintre membri — încerca să discute cu ea pe această temă. O ţinea una şi bună că este un club particular. Brian se îndoia totuşi, că ea ar fi chiar atât de inocentă.

— Mulţumesc, doamnă Chung, zise, în timp ce ea îi lua haina şi se ducea s-o agaţe undeva.

Brian era pe deplin conştient de faptul că pretutindeni puteau să fie camere de supraveghere şi monitoare; chiar ştia unde se aflau vreo câteva. În consecinţă, avu grijă ca mişcările să-i pară cât mai obişnuite: mai întâi, se duse în bibliotecă, unde-i salută pe câţiva dintre cei mai vechi membri, care stăteau pe-acolo să citească, sau să tragă câte un pui de somn. Răsfoi ultimul număr din *Sports Illustrated* — în afară de înclinaţia faţă de violenţă, chiar era, la urma urmei, un club particular obişnuit — şi la un moment dat se ridică, întrebând dacă vrea cineva ceai sau cafea. Nu vru nimeni.

Se duse în bucătărie, numărându-şi paşii, şi-şi turnă o ceaşcă plină de cafea, ca să-şi ofere un pretext pentru un mers *extrem de încet*. Pe urmă, traversă coridorul până la scări, numărând iar paşii şi încercând să determine lungimea casei scării.

Cât timp se ocupă de toate acestea, încercă să nu se gândească la Chloe, parţial din cauză că-i era teamă să nu-i afecteze concentrarea la ceea ce făcea. Şi parţial fiindcă era prea complicat să se gândească la aşa ceva.

Cinci, şase, şapte, opt... Cam opt paşi şi jumătate până la scară.

Fusese desemnat s-o urmărească încă de acum un an şi ceva; datorită dosarului ei de adopție, ei bănuiseră că ar putea fi o Mai. Brian îi mai descoperise şi pe alții înaintea ei, persoane care-şi cunoşteau deja descendența, şi deşi uciderea acestora nu depindea de el — sau hotărârea de a fi ucise — întotdeauna i se păreau destul de diferite, suficient de străine încât el să nu le considere tocmai umane. Chiar şi fără să pună la socoteală puterea şi agilitatea lor superioară, se *mişcau* ciudat, în primul rând. Uneori, îşi lungeau gâturile, când adulmecau după ceva, ceea ce le făcea să arate întru totul animalice. Odată, târziu în noapte, Brian zărise fulgerător imaginea unei femele Mai în timp ce alerga printr-o rază de lumină, şi-i văzuse ochii gălbui de pisică.

În schimb, Chloe nu era decât o elevă normală de liceu. În fine, nu tocmai normală. Se ținea departe de oameni, însă nu avea niciodată resentimente. Dovedea o atitudine uluitoare cu privire la muncă: Brian văzuse rareori pe cineva de vârsta ei atât de dedicat unei porcării de serviciu. Cel puțin în jumătate din cazuri, Chloe ajungea mai devreme la Pateena, şi deseori stătea târziu după program, ajutându-şi patroana să închidă, fără să se plângă, şi fără să ceară plata orelor suplimentare.

A Zecea Lamă îi ordonase să se apropie mai mult de ea, doar ca s-o descifreze mai bine şi să vadă cât de aproape era ea să-şi descopere originea. Făcuse ce i se ceruse.

Aranjase ca prima lor întâlnire „accidentală” să fie la Pateena, locul ei de muncă. Fu inevitabil s-o placă instantaneu: Chloe era nostimă, pasionată, superbă, şi avea o scânteie de ceva pe care Brian nu reuşea să-l identifice. Energie, vervă, *ceva* care-l făcea să-şi dorească să meargă cu ea oriunde, să facă orice făcea şi ea, să nu rămână pe dinafară, în eventualitatea în care ar rata ceva grozav.

Însă niciodată nu se aşteptase ca şi ei să-i placă de el.

Sau să fie nevoit să decidă cât de multe putea să-i spună. Sau să trebuiască să aleagă între a o trăda pe ea, sau pe propriul tată, ca şi modul în care fusese crescut, pe toți oamenii pe care-i cunoscuse încă de când era copil, un mod de viață în care trăise totdeauna. Până la urmă, luase o hotărâre stângace, de a-i veni în ajutor pe pod, când se lupta cu Coțcarul, fără să-i spună nimic înainte. Nu că ea ar fi avut cu adevărat nevoie de ajutorul lui.

Şi, oricum, stricase iarăşi totul. Cu toate că, într-adevăr, *erau* oameni ai Ordinului care o aşteptau în Promontoriul Marin, el *chiar* nu avusese nevoie să arunce atât de tare cu o shuriken în piciorul lui Alek, ca să-i împiedice să-şi continue fuga într-acolo.

Ştia că Alek nu era, în realitate, cauza problemelor; că, într-un fel sau în altul, Chloe tot şi-ar fi dat seama că e altfel şi, mai rău decât atât, dacă şi-ar fi dat seama singură, Ordinul A zecea Lamă ar fi omorât-o pur şi simplu.

În schimb, băiatul celălalt putea s-o sărute.

În timp ce Brian era forțat la un straniu mers pe sârmă cu Chloe, între prietenie şi altceva mai mult, Alek nu avea astfel de dificultăți. El era liber să urmărească oricare nivel al relației cu ea, fără să trebuiască să-şi facă griji că ar putea să moară dintr-asta.

Acum, Brian era la etajul al treilea, într-un mic complex de camere secrete în care se afla *adevărata* bibliotecă, şi unde era destul de sigur că s-ar afla alte camere secrete, unele despre care nu ştia. Făcu câteva calcule rapide în minte şi observă cât de derutantă era arhitectura decorativă, cu exces de panouri şi lambriuri, rafturi pentru cărți dispuse în aranjamente labirintice, grămezi de muluri, cornişe şi alte decorațiuni aleatoare

O străfulgerare îi atrase atenția spre podea. Bran se aplecă şi ridică un obiect care dădea impresia că ar fi un ambalaj pentru gumă de mestecat. În realitate, era un

cercel din argint. Părea să fie unul scump, deosebit, minunat… şi mult prea modern față de orice ar fi purtat Edna Hilshire.

Brian le inventarie la repezeală pe toate celelalte femei membre ale filialei din San Francisco. În afară de Edna, numai două dintre ele aveau acces în încăperea aceasta. Sarah-Ann nu purta niciodată bijuterii, în afară de pandantivul cu *Sodalitas Gladiis Decimi*, în timp ce Tyler avea mereu o pereche de cercei simpli cu diamante sau cu perle.

— Ce cauți aici?

Normal. Normal că trebuia să mă vadă Dickless şi să mă urmărească până aici. Probabil că stătea cu ochii pe imaginile camerelor de supraveghere.

Brian nu se întoarse imediat, prefăcându-se că ar căuta în continuare o carte.

Pretextul pe care şi-l găsise inițial fusese că şi-ar fi pierdut o andrea pe undeva: pasiunea lui îi amuza pe unii dintre membrii filialei, şi-i sâcâia pe câțiva alții, care considerau că era înjositoare şi mult prea femeiască, pentru un membru al Ordinului A Zecea Lamă. În calitate de camuflaj-fulger, răspunsul lui probabil că l-ar fi amuzat, sau sâcâit, pe un băgăreț, dezamorsând total orice bănuială.

În schimb, Richard avea o veritabilă ură pe el, şi încă avea impresia că ei doi sunt rivali la afecțiunea lui Whit şi la o ulterioară şefie a Ordinului.

— Richard, îl salută protocolar Brian, întorcându-se numai după ce se prefăcu că termină ce treabă ar fi avut pe-acolo. Cum îți mai merge?

— Ce cauți aici? îşi repetă Richard întrebarea.

Avea ochii negri şi arzători, şi părul îi era la fel de negru şi de arzător. Rânjea atât de mult, încât dădea impresia că se străduieşte în permanență să-şi tragă nasul.

În acelaşi timp, era şi mai mărunt decât el, ceea ce-i convenea de minune lui Brian, care se apropie cât mai mult

posibil, cât să nu pară o veritabilă insultă, profilându-se deasupra lui.

— Nu că ar fi treaba ta, dar trec printr-o criză de credință, îi răspunse Brian, cu doar o tentă de emoție în voce, ca să pară mai veridic. Am vrut să recitesc Codicele Sideral şi să mă mai gândesc la jurăminte.

— Nu ți se pare că e puțin cam târziu pentru asta? îl luă la rost Richard, păstrându-şi rânjetul, însă, în mod evident, înghițind pretextul.

— Adu-mi aminte să le spun celorlalți că tu eşti cel la care trebuie să meargă în căutarea sprijinului spiritual, replică Brian, dându-şi ochii peste cap şi plecând.

— Nu poți să *părăseşti* Ordinul, pur şi simplu, se stropşi după el celălalt băiat, într-o tentativă finală de a-şi înfoia penele. *Nimeni* nu „părăseşte Ordinul" pur şi simplu. Calitatea de membru este pe viață.

— Cum zici tu, îi strigă Brian peste umăr.

— Până şi tatăl tău ştie asta, Brian. El înțelege regulile, şi trăieşte în conformitate cu ele. El va face numai ceea ce e drept. Pentru noi toți, adăugă el.

Brian îşi continuă drumul, însă zâmbetul pe care-l simțea din vocea lui Richard îi dădu frisoane.

Douăzeci şi patru

— Încă n-ai găsit nimic? o întrebă Alek.

— Mi-ar fi fost mult mai uşor să „găsesc” un miros, dacă tu nu ți-ai fi dat cu atât de multă colonie ieftină, mârâi Kim.

— Dar nu e ieftină! E Eternity, de la Calvin Klein!

Chloe tresări, jucându-se cu unul dintre inelele mamei, lăsat lângă chiuvetă. Tot acest dialog i s-ar fi părut nostim dacă n-ar fi fost în joc viața mamei. Alek părea să le scoată din sărite pe *toate* prietenele lui Chloe, nu numai pe Amy.

Ei trei fugiseră din conac dându-şi prea puțină osteneală ca să-şi şteargă urmele; beneficiind de superioritatea auzului şi a mirosului lui Kim, reuşiseră să scape până la urmă de cei doi *kizekh* care-i urmăreau. Alek scosese un strigăt de triumf, însă Chloe nu era foarte convinsă că totul fusese chiar atât de uşor; poate că Serghei crezuse că era îndeajuns de apărată fiind cu Alek şi cu Kim.

Când ajunseseră mai aproape de casa lui Chloe, Kim depistase două persoane aparent oarecare, dar, la o examinare mai atentă, se dovedise că descriau circuite destul de regulate prin zona din jurul clădirii. Cei trei Mai aşteptaseră pur şi simplu până când se ivise o breşă, şi atunci se repeziseră înăuntru.

— Aici locuieşti tu? întrebă Kim.

În mod normal, fata trecea imediat la treabă, însă acum părea cuprinsă de un autentic interes față de viața lui Chloe, de dinainte de a ajunge la Mai. Îşi întorcea capul în toate direcțiile, studiind *totul* din living şi din bucătărie, privind cu ochii mari cafetiera, micul televizor de pe masă, coşurile de gunoi, cărțile de pe măsuța pentru cafea.

— Mda. Destul de drăguț, hm? zise Alek, trântindu-se pe canapea şi dând clar de înțeles că el fusese acolo întâi şi

era mult mai familiarizat cu teritoriul.

— Aici am găsit… hm… „indiciul”, anunță Chloe, deschizând frigiderul şi arătându-i castronul cu humus.

Kim se apropie să-l miroasă, după care-şi îngropă nasul în palmă.

Asta se întâmplase cu un sfert de oră în urmă.

În timp ce Alek mai făcea din când în când câte un comentariu ironic, iar Chloe privea în jur, căutând alte lucruri evident nelalocul lor, pe care numai ea ar fi putut să le remarce, Kim se deplasă dintr-o cameră în alta, uneori mergând pe două picioare, alteori pe patru, încercând să prindă vreun miros. Îşi petrecu exagerat de mult timp apropiindu-şi nasul de diferite obiecte, dar fără să le atingă, mirosindu-le doar… şi Chloe nu prea putea s-o privească. Era ceva prea neomenesc.

— Gata, zise Chloe, strecurându-se între Kim şi Alek, care se priveau furioşi unul pe celălalt. *Sunt bucuroasă că am prieteni atât de grozavi, de săritori, de îndatoritori, se gândi ea. Dar poate c-ar fi trebuit să-l iau numai pe unul dintre ei.*

Întinse mâna spre un dulăpior de deasupra chiuvetei şi scoase de-acolo o pungă plină cu boabe de cafea: încă un semn că mama ei nu mai fusese pe-acolo de ceva vreme. În mod normal, ea ar fi dat gata o pungă atât de savuroasă ca asta cam într-o săptămână. Rupse sigiliul şi vârî punga sub nasul lui Kim.

— Asta pentru ce mai e? întrebă Kim, neînțelegând.

— În magazinele sofisticate de parfumuri sunt vase cu boabe de cafea, îi explică ea, ridicând din umeri. Ca să-ți curețe mirosul de toate miresmele precedente. M-am gândit că poate ți-ar folosi în acelaşi scop.

Kim o privi fără să clipească, dar inspiră profund. Apoi, strâmbă din nas şi scoase cel mai simpatic strănut şuierat pe care-l văzuse vreodată Chloe la o ființă umană… *hm, aproape umană*. Pe urmă, adulmecă din nou aerul.

— Ha, are efect, constată ea, minunându-se, şi se

întoarse la treabă, luând punga cu ea şi privindu-l chiorâş pe Alek.

— Hei, exclamă Chloe, amintindu-şi ceva. Cum se face că în noaptea când m-ai învăţat toate lucrurile alea duhneai a benzină, şi nu a Calvin Klein?

— Uneori, cei din A Zecea Lamă folosesc câini, îi explică el, ducându-şi mâinile de-o parte şi de cealaltă a capului şi mimând două urechi. Benzina acoperă mirosul. Dar a fost şi ca să nu mă recunoşti. N-aveam de unde să ştiu dacă nu cumva te-ai fi speriat de toată povestea. Să te fi apucat dintr-odată să vorbeşti despre asta cu mama ta, sau cu presa, sau cu cine mai ştie cine... numele meu n-ar fi fost implicat.

— Ei bine, bănuiesc că aţi cam avut noroc cu mine, hm? comentă sec Chloe.

O urmări cu privirea pe Kim, care continua să adulmece prin apartament. Şi-ar fi dorit să poată face acelaşi lucru. Încercase, însă copleşitoarea familiaritate a casei acoperise toate celelalte mirosuri. Din când în când, Kim arăta spre câte o anume zonă, sau către o parte a uşii, sau spre altceva, însă Chloe nu reuşea să perceapă decât un miros ciudat, necunoscut, de mamifer, însă fără să-l poată identifica, sau distinge.

Îşi dori să fi putut face şi ea ceva. Orice.

De la lupta de pe pod şi până acum, când era din nou acasă, puţine lucruri se schimbaseră. De data aceasta, nu Chloe era cea aflată în primejdie, ci altcineva foarte apropiat ei. Ultima dată, luase în şuturi un *asasin antrenat*, simţind cum fiecare lovitură o aduce tot mai aproape de victorie. De data aceasta, însă, nu făcea decât să stea, inutilă, urmărind cum altcineva face singurul lucru care-i putea trece prin cap.

Într-un târziu, Kim se ridică şi scutură din umeri.

— Au fost aici doi bărbaţi şi o femeie, alta decât mama ta. Toţi, umani. Sunt urme de frică şi un miros chimic pe care nu prea reuşesc să-l recunosc...

— OK, zise Chloe. Dar asta ce înseamnă?

— Înseamnă că mama ta a fost, probabil, răpită, însă răpitorii n-au omorât-o. Mirosul chimic... înseamnă că au folosit ceva ca s-o facă să-şi piardă cunoştinţa, îi explică Alek, sărind în picioare şi apropiindu-se de cele două fete cu un zâmbet larg pe faţă. Înseamnă că, probabil, toată lumea a avut dreptate, afirmând că A Zecea Lamă a luat-o ca să te ademenească pe tine.

Kim încuviinţă cu o înclinare lentă a capului, cam în silă.

— Bine... şi-acum, ce facem?

— Acum ar trebui să ieşim şi să vedem ce-am mai putea afla, îi răspunse Kim, privind îngrijorată afară, spre stradă.

— Nu trebuie să-ţi faci griji în legătură cu cei doi cerberi de colo, îi zise Alek, zâmbind. Îi ademenesc eu încolo şi mă întorc cât ai clipi.

— Nu, se împotrivi Chloe, văzându-l că porneşte spre uşă, chiar dacă ştia că era cel mai bun lucru pe care putea să-l facă.

— Tu crezi că e *prima* dată când fac asta? replică el, trimiţându-i o bezea şi ieşind pe uşa din spate, pe care o închise fără zgomot după el.

— Aşteptăm zece minute şi ieşim, propuse Kim.

Tăcură amândouă, urmărind ora pe afişajul cuptorului cu microunde.

— Eu o să dau o fugă pe sus, să-mi iau ceva, ştii tu, chiloţi de-ai mei, zise Chloe, după un moment de linişte.

— Pot să vin şi eu? o întrebă Kim, cu timiditate. Mi-ar plăcea să-ţi văd camera.

— Sigur, acceptă Chloe, ridicând din umeri. Hai.

Urcă la etaj, împingându-se cu mâinile în pereţi — nărav pe care mama ei nu putea să-l sufere în timp ce Kim o urma, călcând delicat, îndeaproape. *Dac-ar fi fost o vizită prietenească normală, ar fi fost gustări pe masă, sau popcorn în cuptorul cu microunde,* îşi zise ea, ameţită. Dar iat-o, în propria ei casă, noaptea târziu, după ce mama îi

„dispăruse”, cărând după ea o fată cu urechi pisiceşti, care se arăta la fel de nerăbdătoare ca un boboc care voia să vadă unde locuiesc vedetele şcolii.

Chloe se duse la şifonier şi începu să scotocească prin sertare, încercând să deranjeze lucrurile cât mai puţin cu putinţă. Cu coada ochiului, o zări pe Kim privind în jur, cu ochii mari şi braţele larg desfăcute, ca şi cum ar fi fost foarte tentată să *atingă* ceva. Chloe se întrebă cum o arăta camera acestei fete: probabil, goală şi ascetică, la fel ca ocupanta ei. Nu tapetată cu postere cu Ani DiFranco şi Kurt Cobain şi Coldplay, nu plină cu mobilă de la IKEA, nu presărată cu mărgele de la Mardi Gras şi eşarfe şi alte rahaturi sclipitoare inutile.

Chloe îşi găsise deja luni, marţi, miercuri, vineri şi duminică, din colecţia ei de chiloţi Paul Frank, cu zilele săptămânii, când auzi un uşor şuierat dinspre prietena ei.

Se întoarse exact la timp ca s-o vadă pe Kim plonjând cu o viteză şi o mişcare complet de nerecunoscut ca omenească.

Atunci când se ridică la loc, fata ţinea un şoarece între degetul mare şi cel arătător.

— Se pare că rozătorul a pus deja stăpânire pe cameră în lipsa ta, remarcă, ţinând şoarecele deasupra capului şi privindu-l cu un ochi critic.

— El e Mus-mus, zise Chloe întinzând mâna, cu ghearele scoase, şi luându-i cu o mişcare blândă, dar fermă, şoarecele. A fost prietenul meu.

Kim îi dădu drumul şoarecelui, fascinată.

Chloe îşi făcu mâna căuş în jurul şoarecelui, ţinându-şi ghearele astfel încât el să nu poată ieşi. Era, evident, îngrozit. Orice speranţă că frica lui de ea ar fi doar temporară îi dispăru. Când îi apăruseră ghearele şi celelalte atribute de Mai, el ajunsese tot atât de speriat de ea pe cât ar fi fost de oricare pisică.

— O pisică, având ca animal de companie un şoarece, comentă Kim, pe un ton aproape încântat. Ciudat, dar

destul de amuzant.

— Eu credeam că suntem leoaice, zise Chloe, lăsându-se pe vine şi dându-i drumul şoarecelui sub patul ei.

Căută prin fostul ei sertar vreo câteva Cheerios pe care să i le lase. Bine măcar că se hotărâse să mai rămână pe-acolo. Ar trebui să-i fie recunoscătoare.

— Păi, mai e şi fabula cu şoarecele prins de leu, şi care l-a rugat să-i dea drumul.

Chloe îşi aminti vag povestea, dar nu şi amănuntele. Încercă să se concentreze la ea, ca să nu-l mai plângă iar pe Mus-mus.

— Leul i-a dat drumul, iar mai târziu, când i-a intrat un ghimpe în labă, şoarecele i l-a scos. După asta, au devenit prieteni.

— Şi care e morala?

— Bunătatea, chiar faţă de cele mai neînsemnate fiinţe... poate, până la urmă, să te ajute cu mult mai mult decât ţi-ai putea imagina vreodată.

— Sună un pic cam egoist, zise Chloe, întorcându-se în sfârşit cu faţa şi îndesându-şi chiloţii prin buzunare.

— Poate, admise Kim, înclinându-şi capul spre ea. Cine ştie ce ghimpe ar putea să scoată Mus-mus al tău?

— Acum cred că probabil am putea să plecăm, propuse Chloe, simţindu-se dintr-odată stânjenită.

Kim încuviinţă şi aşteptă, politicoasă, până ieşi Chloe prima, urmând-o în tăcere până jos, prin casă, spre ieşirea din spate.

De îndată ce ajunseră afară, Kim se ghemui în ceea ce lui Chloe i s-ar fi părut o poziţie imposibilă pentru echilibru, dacă n-ar fi ştiut ea însăşi ce înseamnă să fii Mai. Fata cealaltă privi cerul şi apoi pământul ca un vârcolac scos dintr-un film foarte, foarte prost. Conturându-se neagră în lumina slabă a străzii, Kim arăta slabă şi frumoasă, şi pentru un moment, Chloe simţi un strop de invidie.

Micile petice de „curte” ale familiei King şi ale vecinilor

erau despărțite de un gard şi de un gard viu din mălin negru pitic, crescut dintr-o țărână maronie, cu aspect nesănătos.

Mama lui Chloe nu era tocmai pricepută la plantele de exterior. Ori de câte ori nimerea peste un peisaj drăguț dintr-o revistă, despre care credea că s-ar putea potrivi cu spațiul lor minimal, i-l arăta lui Chloe, care îl privea şi răspundea cu un mormăit. Uneori, se lăsa cu o excursie până la Home Depot, sau la o pepinieră, de unde veneau cu prada, şi începea săpatul, numai că tocmai atunci Anna prelua câte un caz foarte greu şi se retrăgea din proiect, bombănind ceva despre cum va trebui să angajeze pe cineva care să-i facă treaba.

Deodată, Chloe începu să se simtă deprimată, când văzu un capac de sticlă şi câteva ambalaje de gumă de mestecat pe pământ, printre copaci. Casa ei era goală; fără cele două ocupante ale ei — fără sufletul ei — nu însemna nimic mai mult decât un monument închinat porcăriei de viață urbană. Se împotrivi cu greu tentației de a o rupe la fugă.

Kim se întoarse târâş la ea, arătând iritată şi dezorientată.

— Ei bine, în mod categoric au cercetat temeinic înainte de a intra: am receptat perfect dâra de miros a celor doi bărbați umani.

— Şi?

Kim îşi curăță cu grijă ghearele, lustruindu-le de marginea pantalonilor. Oricât de meticuloasă şi de felină ar fi arătat, era la fel de clar ca şi în cazul în care ar fi fost o ființă umană, că încerca să amâne răspunsul.

— *Şi?*

— Au fost şi Mai. Doi la număr. O dâră uşor mai tânără. *După* oameni, dar nu cu mult.

— Aha, exclamă Chloe, stând să se gândească la noua informație. Cred că Serghei i-a trimis s-o păzească pe mama, fără să-mi spună, ca să nu mă supăr eu.

— Dacă Serghei ar fi trimis doi dintre Mai ca să-ți

păzească mama, şi ar fi apărut trei oameni, mama ta ar fi fost încă în siguranță în casa ei, chiar şi acum. Iar oamenii ar fi fost fie morți, fie scoşi din luptă, o contrazise Kim.

Era evident că ajunsese la propriile ei concluzii, iar consecințele acestora îi întunecau fruntea.

— *Ce tot spui*? o întrebă Chloe, apucând-o de umeri şi dorindu-şi s-o scuture din mica ei lume a logicii şi a enigmelor. Că au fost trimişi s-o *omoare*?

— N-ar fi prima dată…, zise Kim, dar vocea i se stinse.

Chloe se lăsă înapoi pe călcâie.

— Nu se poate!

— Nu există dovezi clare, dar…

— De ce nu mi-ai spus până acum? o luă la rost Chloe.

— Pentru că totul e *supravegheat* la casă, şi *toată lumea* ascultă! şuieră Kim. Am încercat să-ți spun asta de o *mie* de ori!

— Oare toată lumea îi urăşte atât de mult pe oameni? întrebă Chloe, cu o voce surdă, simțind cum întregul ei univers se clatină.

— Nu e vorba despre ura împotriva oamenilor… e despre menținerea controlului, şi a unității Semeției. Calea lui Bastet implică realizarea acestor lucruri prin intermediul legăturilor, a iubirii, a educației şi a purității. Calea lui Sekhmet înseamnă obținerea rezultatului prin război şi violență, prin toate mijloacele posibile.

— Şi actualul conducător e adept al lui Sekhmet? înțelese Chloe, gândindu-se la ce-i spusese Serghei.

— De îndată ce dispare mama ta, tu nu mai ai nicio legătură cu lumea exterioară.

Chloe îi răspunse cu un zâmbet şters.

— Asta e ceea ce a spus şi Brian.

— Cine e Brian?

— Îmi e…

Chloe se întrerupse, neştiind sigur cât de multe putea să-i dezvăluie.

— E un prieten de-al meu, membru în A Zecea Lamă,

care m-a salvat, oarecum, când m-am luptat cu Coţcarul, şi pe urmă, când fugeam împreună cu Alek...

Era rândul lui Kim s-o privească neîncrezătoare.

— Viaţa ta, remarcă ea în cele din urmă, e foarte complicată. Şi extraordinar de periculoasă.

— Mie-mi spui! exclamă Chloe, privind spre ochii pustii ai casei, ferestrele ei lipsite de viaţă. Şi-atunci... crezi că mama e moartă?

Kim scutură din cap.

— Dac-ar fi fost omorâtă de Mai, ar fi rămas semne. Noi nu suntem asasini perfecţi. Ironia sorţii, e posibil să fi fost în avantajul ei faptul că Ordinul A Zecea Lamă sau cine-o fi fost — a ajuns mai întâi la ea.

— Hei, fetelor, mai terminaţi cu trăncăneala! interveni Alek, scoţând capul din tufele lângă care se aşezaseră ele. Avem la dispoziţie cam cinci minute până ca ăia să-şi dea seama că i-am trimis după potcoave de cai morţi!

Întinse ambele mâini şi le ajută pe cele două fete să se ridice. Chloe fu surprinsă că de data asta Kim nu obiectă, însă fata părea încă puţin buimăcită de dovezile găsite şi de discuţia lor. Şi, în timp ce se întorceau, Kim îl puse la curent pe Alek cu ce descoperise.

— Aşadar, să considerăm că a fost răpită de ticăloşi? o întrebă Alek, agitat.

— Probabil că încă o ţin prizonieră pe undeva, da. Presupunând că e vorba despre A Zecea Lamă, şi nu despre altcineva, din cine ştie ce alt motiv, răspunse Kim. Dacă ei *sunt*, mica ta diversiune cu paznicii de astă-seară e posibil să ne fi făcut să câştigăm ceva timp: să le demonstreze interesul lui Chloe, sau interesul *cuiva*, de a se întoarce în casa asta. Ceea ce înseamnă că au motive să-i ţină mama în viaţă.

— Excelent, aprecie Alek, frecându-şi mâinile. Am putea să desfăşurăm un asalt ca la carte! Pun pariu că Serghei ştie unde au cartierul general... O să fie grozav! N-a mai fost o acţiune adevărată de ani de zile!

— Nu prea cred că şeful ar fi dispus să sacrifice o trupă de-a noastră şi pe *kizekh* ca să atace baza Ordinului A Zecea Lamă ca să salveze o femeie pe care, după toate aparențele, a vrut s-o omoare.

— Poate am reuşi să-l constrângem s-o facă, susținu Alek.

— Conducătorii Semețiilor nu se lasă atât de uşor constrânşi, Alek, obiectă Kim, cu un aproape imperceptibil licăr în ochi. Eu cred că ar trebui să ne găsim voluntari. Sunt destui cei care consideră că ne-am lăsat prea mult intimidați de Ordin, de atâția ani, şi ard de nerăbdare să le-o plătească.

— Mă întreb câți am putea să găsim.

— Eu mă întreb cum am putea să evităm prea multe decese şi vătămări.

În timp ce prietenii ei discutau cu însuflețire şi alcătuiau planuri, Chloe rămase tăcută. La lumina becurilor stradale, cele trei umbre ale lor se întindeau pe caldarâmul pustiu din fața lor, micşorându-se şi apoi retrăgându-se în lumina următorului stâlp, renăscând cu încetul în urma lor. După cum arătau aceste umbre, în mare, puteau să fi fost Amy, Paul şi Chloe. Tocmai întorcându-se de la o petrecere, sau de altundeva, punând la cale o răzbunare grozavă, sau discutându-şi visurile, plini de acel soi de energie pe care numai mersul pe străzi în timpul nopții poate să ți-o dăruiască.

Nu ținând sfat de război.

— Hei, te simți bine? o întrebă grijuliu Alek, când ajunseră înapoi.

Chloe tot nu scosese o vorbă.

— Mda. Sunt doar un pic... obosită, îi răspunse, neputând să-i ofere nici măcar un zâmbet, oricât de slab. Sunt multe la care trebuie să mă gândesc, ştii? Crezusem că Serghei ar fi ca...

— Un tată pentru tine? o completă repede Kim.

— Iar acum mi se pare că doar voia să ucidă...

— Toată distracția, dacă ne prinde pe noi trei bântuind pe-aici, întrerupse Kim posibila replică a lui Chloe, privind ostentativ în jur.

Chloe înțelese imediat. Gata cu discuțiile. *Nu aici.*

— Eu, oricum, trebuie să ajung acasă, zise Alek, sărutând-o tandru pe buze. Mă întorc mâine, după şcoală, şi mai discutăm despre asta, bine? La ce am putea să facem pentru mama ta, adică, adăugă el, accentuând.

Cu toate că păruse un pic cam îngrozit de ce-l acuzase Kim pe Serghei, nici el nu părea prea surprins. Din cauza vrajbei de familie şi a dorinței lui de a prelua conducerea într-o bună zi. Tânărul era ferm hotărât să nu asculte de şeful lor... şi, poate, chiar să-l pedepsească pe acesta, cumva.

Chloe le făcu semne de noapte bună lui şi lui Kim şi urcă în camera ei.

Câteva ore mai târziu, tot trează era. Fotografiile erau din nou întinse pe plapumă, iar ea stătea rezemată de tăblia patului, cu genunchii strânşi la piept. Din când în când, Chloe mai lua câte o poză, cum ar fi pe cea a surorii sale, şi-o ținea timp îndelungat în fața ochilor, privind-o fix, de parcă ar fi încercat să vadă imaginea tridimensională într-unul dintre afişele acelea trucate. Încercă s-o *simtă* pe cealaltă fată prin intermediul feței acesteia, încercă să culeagă vreun fel de impresie, sau de gând, dincolo de vidul dintre ele. Pe urmă, aşeza cu grijă fotografia la loc, exact acolo de unde o luase.

Albumul ei de pe plapumă era lipsit de câteva imagini: ar fi trebuit să cuprindă fotografii cu mama ei, cu Amy şi Paul, cu Marisol, de la magazin. Toți oamenii cu care nu se înrudea în realitate, însă pe care-i considera ca fiind familia ei, fuseseră înlocuiți de persoane cu care probabil era înrudită, dar despre care ştia prea puține. Kim şi Olga. Igor şi Valerie. Chiar şi Serghei. Şi cum rămânea cu Brian şi Alek? Dacă situația continua aşa cum părea, era posibil ca Brian şi Alek să se afle literalmente față în față, peste doar

câteva zile.

Se gândi la mama ei, care nu ştiuse în ce se vâră atunci când se hotărâse s-o crească pe Chloe ca pe propria fiică.

Micul walkie-talkie primit de la Amy zbârnâi.

— Alo? rosti distrată, încă fixând cu privirea fotografiile.

— Sunt Brian. Uite... nu pot să vorbesc prea mult acum, zise el, gâfâind, ca şi cum ar fi alergat, şi Chloe auzi pe fundal zgomotele străzii. Ascultă, tocmai am fost la... sediul Ordinului, şi am găsit un cercel. Mama ta poartă chestii de-alea mari din argint, cu model şi gravate cu negru...?

— John Hardy, rosti calmă Chloe, atât şocată, cât şi, în acelaşi timp, deloc surprinsă. Seamănă cumva cu un animal? Sau cu un şarpe? Sau sunt mici sfere turtite, aproape ca poligoanele?

— Bingo! Nu cred că e cineva printre membrii Ordinului care să poarte aşa ceva.

— Poți cumva... poți s-o scoți de-acolo?

— Nici măcar nu ştiu precis unde este, Chloe. Şi lumea începe să devină bănuitoare văzându-mă pe-acolo. Dacă anunțăm poliția, nu ne alegem cu nimic: tata e foarte experimentat în ce priveşte evitarea necazurilor de genul ăsta.

Urmă un lung moment de tăcere.

— Chloe, dacă te gândeşti la vreun soi de atac, ar trebui să ştii... ar rezulta o baie de sânge.

Chloe nu spuse nimic.

— Unii aşteaptă de ani de zile o astfel de confruntare directă. Şi, în vreme ce la Mai nu se obişnuieşte portul de armă, la noi, da.

Chloe se simți prinsă în cursă şi măcinată de nesiguranță.

— Le-ai spus lui Amy şi lui Paul?

— Încă nu. Mă întâlnesc cu ei peste câteva minute, ca să le dau înapoi aparatul... sunt foarte posesivi în privința lui. Poate noi trei împreună am *reuşi* până la urmă să ne imaginăm o cale de a o scăpa pe mama ta de-acolo în

secret. Oricum, trei capete sunt mai bune decât unul singur. Iar prietena ta Amy pare să fie destul de experimentată în chestiile cu pătrunderea în computere şi prin case.

Chloe zâmbi la ultima lui remarcă.

— Foarte bine. Mersi. Ține-mă la curent!

— Aşa o să fac!

Chloe închise şi puse la loc pe pat fotografia femeii Mai alături de celelalte. Apoi, îşi deschise telefonul mobil, formă numărul de acasă al lui Brian şi aşteptă.

— „Salut, sunt Brian Rezza... dacă-l cauți pe Whit Rezza, îl poți găsi pe telefonul mobil, la numărul 415-555-1412. Lasă mesaj. Mersi!”

Închise. După care formă un alt număr, având grijă să şi-l amintească exact.

— Alo? îi răspunse o voce plină, bărbătească.

— Bună seara, domnule Rezza. Sunt Chloe King.

Aşteptă îndelung, adunându-şi curajul necesar pentru rostirea următoarelor sale propoziții.

— Vreau să discut cu dumneavoastră în legătură cu un târg. Eu, în schimbul mamei mele.

Douăzeci şi cinci

Chloe aştepta stând pe o piatră, în plin Presidio[28], vizibil singură şi expusă unui atac.

Era una dintre zonele centrale şi mai ascunse din labirinticul complex de clădiri militare părăsite, un lung şir de case goale, mici şi îngrijite şi întreținute ca un vis suburban... însă total pustii. Iarba de pe micul spațiu verde comun spre care dădeau toate casele era tunsă cu atenție, iar piatra pe care stătea Chloe fusese indiscutabil mutată acolo de altundeva. La un moment dat, era vorba să-şi mute acolo sediul, sau altceva, compania Lucasfilm; deocamdată, zona, la ora amurgului, arăta la fel de stranie, de perfectă şi de singuratică, precum decorul unui film de Tim Burton.

Cânta un cântecel ca să se încurajeze, însă singurul care-i putea veni în minte era *New York, New York*. Încă avea o mulțime de conotații amintind de 11 septembrie, patriotic şi mişcător: potrivit actualei ei stări de spirit, în acea bază militară pustie. Vocea, însă, îi suna stridentă, şi se pierdea în vânt; îşi lovea călcâiele ca o fetişcană şi aştepta să se întâmple ceva.

Când vântul îşi schimbă direcția, prinse un miros. *Oameni*. Vreo câțiva. Şi oarecum familiar: un miros cald, un reconfortant miros de piele.

— Puteți să veniți încoace, strigă ea, nepăsătoare. Sunt complet singură.

Încercă să nu se arate prea emoționată, însă ştia că ei *chiar* îi aduseseră mama acolo. Schimbul avea să se efectueze. Şi nimeni nu urma să fie vătămat. Cu excepția,

[28] Vechi fort militar din San Francisco, datând din anul 1776, în prezent inclus în parcul național de agrement Golden Gate.

poate, a ei.

Whit Rezza îşi făcu apariţia dintre umbre. Purta un impermeabil lung, cu falduri, care-l făcea să arate ca şi cum s-ar fi pregătit să se suie într-un avion pentru Europa, nu să negocieze eliberarea unui prizonier. În urma lui venea un bărbat mai tânăr, în pantaloni kaki şi geacă neagră din piele, mânând-o înainte pe mama lui Chloe cu un pistol ţinut la ceafă.

— *Chloe*! exclamă mama ei, încercând să-şi transforme suspinul de uşurare într-un ordin direct. Pleacă de-aici! Oamenii aceştia sunt nebuni.

— Nu se poate, răspunse veselă Chloe. Toate chestiile astea s-au întâmplat din vina mea, şi vreau să le repar.

— Chloe, pleacă în *clipa asta*, îi ceru din nou mama ei, îndreptându-şi spinarea şi privind-o pe deasupra ochelarilor.

— Nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat, dacă nu m-ai fi adoptat tu, zise Chloe.

Mama ei îşi dădu ochii peste cap şi aproape că începu să bată din picior.

— Chloe, n-ai de gând să *taci*? Te *iubesc* şi sunt *mama ta* şi-ţi *spun* să fugi de-aici, cât încă mai poţi!

— Cam cât ţi-a spus el? se interesă Chloe. Ce ţi-a spus despre mine?

— I-am spus adevărul, interveni Whit. În fine, atât cât poate să suporte.

— Mi-a spus că e un fel de Mafia rusească în legătură cu familia ta biologică, şi că ar fi implicată în... Nu ştiu, în crime grave, sau cam aşa ceva, şi că ai fost ademenită să li te alături. Şi că ei trebuiau să mă apere de ceilalţi... care aveau să vină după mine. Şi că tu ai fost implicată într-o crimă. Dar, oricare ar fi povestea, domnul acela are o *armă*, îndreptată spre capul meu, ceea ce mă face să presupun că adevărul a fost un pic denaturat.

— N-ai crezut nimic din ce ţi-am spus noi? o întrebă Whit, puţin surprins.

— Pe mă-ta, se stropşi mama lui Chloe.

Fiica ei nu-şi putu stăpâni un zâmbet larg.

— Nu-ți face griji, mamă, e pentru binele tău.

— Ai face bine să-ți asculți fiica, îi sugeră Whit, cu blândețe. Pentru o Mai, gândeşte surprinzător de logic.

— Dar tot vrei să mă omori, ripostă Chloe, dându-şi ochii peste cap.

— Ai ucis un membru al Ordinului nostru.

— Ba *nu*. Eu am încercat să-l salvez, îl contrazise Chloe, sărind jos de pe piatră, enervată.

— Da, asta îmi tot spune şi fiul meu.

— Pentru că e *adevărul*! exclamă Brian, ieşind la iveală de după o clădire, cu steluțe zburătoare în mâini.

— Brian! zise Chloe, surprinsă.

— Brian? zise şi tatăl lui, dezorientat.

— Brian, pufni Richard. Ar fi trebuit să-mi dau seama că vei încerca s-o salvezi pe cățeaua asta de pisică.

— Nu vorbi aşa cu fiul meu, se răsti domnul Rezza, surprinzând pe toată lumea.

— Şi de când au început membrii Ordinului să umble cu arme de foc, laşule? îl luă la rost Brian, apropiindu-se şi fixându-l cu privirea pe celălalt tânăr.

— De unde ai ştiut că sunt aici? se interesă Chloe, străbătută de un val de uşurare.

Încă avea toate intențiile de a-şi salva mama şi de a limita vărsarea de sânge la minimum, oferindu-se pe sine ca un sacrificiu… însă, în acelaşi timp, era extrem de bucuroasă că, deodată, era posibil să fi apărut şi alte opțiuni, în afară de potențiala ei ucidere.

— N-am ştiut. Dar de îndată ce am fost absolut sigur că ei o țin prizonieră pe mama ta, am stat cu ochii pe tata şi i-am urmărit până aici, pe el şi pe Dickless.

Brian nu mai semăna acum cu tânărul meditativ şi complicat pe care-l cunoştea; păşea încrezător înainte, fără să-şi ia nici pentru o clipă ochii de pe armă, din cap până-n picioare eroul pe care şi-l dorea ea. Vântul îi dăduse pe

spate părul negru şi des, şi fața îi era vânătă de furie.

— Am *văzut-o* întinzând mâna şi încercând să-l salveze pe Alexander, când el a alunecat… cu propriii mei ochi!

— Dar de ce ar fi făcut ea una ca asta? îl întrebă tatăl lui, părând sincer derutat şi un pic exasperat.

— Pentru că e *bună la suflet*, tată.

— Ai văzut asta când ai fost pe pod ca s-o *ajuți*, îl acuză Richard, smucindu-şi bărbia în direcția lui Chloe. Pot să pariez.

— Mda. Corect, se stropşi Brian. Dă-mă în judecată pentru că am încercat să ajut o fată nevinovată, după care ați trimis un asasin psihopat.

— Aşadar, trădarea este totală, conchise domnul Rezza, minunându-se. A Ordinului, a strămoşilor tăi, a propriului tată, a mamei tale…

— Nu *îndrăzni* s-o amesteci pe mama aici, urlă Brian, țintindu-şi tatăl cu o shuriken.

— Nu pot — nu vreau — să te apăr de orice acțiune ar hotărî Ordinul împotriva ta, rosti tatăl lui, pe un ton egal, fără să privească arma îndreptată spre el. Sau de încercări spontane de răzbunare.

I se adresa lui Brian, însă privirea îi zbură fugar spre Richard.

— Voi vă *auziți* ce spuneți? interveni Chloe, simțindu-se deodată sătulă.

Urmărise tăcută întreaga ceartă dintre tată şi fiu şi, până la urmă, nu mai putu să suporte.

— Răpiți oameni nevinovați… angajați asasini… răzbunare, şi protecție, şi trădare, şi societăți secrete ciudate, care trec din generație în generație. E o nebunie! Atât la voi, cât şi la Mai. Acum suntem în America mileniului al treilea. *După Hristos*. Lăsați toate rahaturile astea acolo, în Europa, şi în Evul Mediu, unde le e locul. Voi vă considerați auto-intitulați protectori ai rasei omeneşti, dar nu sunteți altceva decât un grup paramilitar abia înfrânat, purtând un război împotriva unor oameni

care nu v-au făcut nimic!

— Soția mea a fost ucisă de Mai, începu Whit, pătruns de o mare emoție.

— Ba nu, nu-i adevărat. Mi-a spus Brian. A fost omorâtă într-un atac în care ai trimis-o tu.

Mama lui Chloe se întoarse să-l privească pe Whit.

— Ai mințit până şi în legătură cu asta? Eşti *bolnav*!

— Ea n-ar fi *fost* omorâtă, dacă un om n-ar fi fost atacat şi omorât de Mai, obligându-ne să declanşăm atacul…

— Bine, acum încetează, îl apostrofă Chloe, azvârlindu-şi mâinile în sus. Fiecare parte poate să revendice milioane de acte izolate de violență săvârşite împotriva ei…

— De la Măcelul de acum cinci sute de ani, când voi ați şters de pe fața pământului o întreagă țară omenească, o întrerupse Whit. Şi eu nu accept să-mi vorbească aşa o adolescentă, fie ea Mai, fie umană. Cât despre „actele izolate de violență”, domnişoară King…

Înainta în timp ce vorbea, privind-o furios.

— Chiar dacă era important să te ademenim afară din bârlog, am făcut asta ca să-ți protejăm *mama*… care era ca şi moartă, din clipa în care te-ai împrietenit cu Serghei.

Chloe făcu ochii mari.

— O, da, chicoti Whit. Îl cunosc pe Serghei. Şi obiceiurile lui… Ştiai că leii masculi, când preiau conducerea unei Semeții, îi ucid adesea pe puii altor feline?

Replica lui o lăsă pe Chloe fără cuvinte.

— Ți-am răpit mama pentru binele ei. Ca s-o menținem în siguranță.

— E uluitor câte minciuni poți să îndrugi în continuare!

Serghei îşi făcu apariția, bocănind pe strada până mai adineauri pustie, pantofii lui scumpi răsunând pe caldarâm. În spatele lui erau şapte Mai cu înfățişări letale, cu toții *kizekh* bine pregătiți. Spre deosebire de o armată umană, nu mergeau în cadență, ci înaintau ca după pradă, adulmecând vântul şi stând mereu cu ochii piezişi, fără să clipească, pe inamic.

— Mai sunt patru ascunşi după casă, şi alţi doi dincolo, şuieră un *kizekh* spre Serghei. Duhnesc a ulei de motor… Sigur sunt toţi înarmaţi, cu arme de foc, cu excepţia celor doi de după tufişul acela.

— Presupun că era inevitabil, nu, Serghei? rosti Whit pe un ton lejer, întorcându-şi faţa de la Chloe, ca şi cum nu l-ar mai fi interesat.

Richard îşi inteţi strânsoarea asupra doamnei King.

— Nimic nu e inevitabil, replică rece Serghei.

Îşi înclină capul într-o parte, şi doi dintre Mai dispărură printre umbre, ca să se ocupe de cei pe care i-ar găsi pe-acolo.

— De când a început Ordinul să se înjosească, răpind femei nevinovate?

— De când ai trimis asasini care s-o omoare, animal ucigaş! se răsti tatăl lui Brian, care începuse să-şi piardă calmul, cu o furie neagră lucindu-i în ochi.

Se auzi o împuşcătură, înfundată, undeva printre case. Nimeni nu tresări, cu excepţia lui Chloe. Altundeva se auziră un bufnet şi un mârâit… era de parcă s-ar fi aflat în plină desfăşurare a unui film de groază, cu tot felul de întâmplări oribile derulate în jurul lor, prin întuneric.

— Hm, oare mica mea întâlnire secretă o fi fost un secret pentru cineva? întrebă Chloe, parţial pentru ceilalţi, parţial pentru Brian.

În principal, era o tentativă eşuată de a mai însenina atmosfera. Încercase să rezolve totul de una singură şi să evite o confruntare… dar nu făcuse decât să aducă taberele adverse faţă în faţă, înarmate, într-un loc izolat, unde nimeni n-ar fi ştiut ce se petrece.

Un ţipăt de femeie tânără — însoţit de un altul de bărbat se auziră din tufişuri.

— Staţi! Noi nu suntem spadasini… ăăă… cu lamele… nu ne omorâţi!

— Amy? se miră Chloe, recunoscând vocea aceea dezorientată.

Doi kizekh ieşiră la lumină, unul ţinându-i cu mână de fier pe Amy şi pe Paul.

— Ei sunt cu mine, zise Kim, răsărind şi ea din întuneric.

Alek era alături de ea, înjurând pe ruseşte şi ştergându-şi sângele de pe braţ.

— Cum aţi...? Chloe îi privi uluită.

Chiar *toată lumea* era acolo.

— Sunt cea mai bună urmăritoare din Semeţie, îi răspunse Kim, îndreptându-şi spinarea.

— Şi ai uitat că ţi-am dat un walkie-talkie? zise şi Amy, îndepărtându-se cu grijă de soldatul cu înfăţişarea înfricoşătoare, cu gura lui deschisă şi caninii dezgoliţi. Are GPS.

— Am ştiut în fiecare minut unde eşti. Ţi-am luat urma până aici, adăugă Paul, care parcă era la o paradă de modă pentru camuflaj: pantaloni milităreşti şi vindiac mulat, în culori de camuflaj.

Prin mintea lui Chloe se învălmăşeau sute de întrebări. Cum de ajunseseră toţi să se cunoască între ei? Cum reacţionaseră Amy şi Paul faţă de Kim? Cum de se înţelegeau Kim şi Alek?

Însă, mai mult decât orice, îi venea să suspine de uşurare. Toţi prietenii ei apropiaţi veniseră s-o ajute. S-o salveze.

— Paul, Amy, plecaţi acasă! ordonă doamna King. Şi tu, Chloe. Nu ştiu ce naiba se petrece, dar voi trebuie să plecaţi de-aici.

— Înţelegerea a fost să vină Chloe în schimbul tău, zise Whit, mutându-şi atenţia de la cei patru adolescenţi nou-veniţi înapoi către Serghei. Suntem pregătiţi să continuăm derularea ei, fără să punem întrebări, fără vărsare de sânge, şi toată lumea să plece teafără acasă.

— Schimbi viaţa unei femei cu cea a propriei sale *fiice*? zise Brian, cu amărăciune. Presupun c-ar fi trebuit să mă aştept la aşa ceva. După ce-a fost cu mama... Ar fi trebuit

să ştiu.

— Tu să taci, Brian. Mi-a ajuns pălăvrăgeala referitoare la mama ta pentru toată viața, mârâi tatăl lui. Eşti nedemn chiar şi să-i pronunți numele.

— Oh, tatăl şi fiul, suspină Serghei. Cât de mult îmi place căldura familiilor umane!

— Şi tu ce ştii despre asta? îl luă tare Richard, înfigându-şi țeava armei în obrazul Annei, ca să-şi accentueze spusele. Oare pisicile nu obişnuiesc să încalece tot ce mişcă şi pe urmă să plece mai departe?

— Ai face bine să-i pui botniță copilului ăstuia, Whitney. Nu-l lăsa să înceapă ce nu poți sfârşi, zise Serghei, fluturându-şi o mână prin aer.

Avea ghearele scoase. Chloe nu ştia precis dacă tatăl lui Brian îi înțelesese spusele: şi anume că era cam pregătit să atace.

— Să *sfârşesc*? Ca atunci, când ați adus voi *sfârşitul* pentru sate întregi...

— Asta a fost acum cinci sute de ani, preciză Kim, cu tot calmul posibil.

Ea şi Alek se strecuraseră încetul cu încetul între Amy şi Paul, pe de-o parte, şi tot restul celor de-acolo. Amy îşi tot smucea capul într-o parte şi-n cealaltă, ca să vadă tot ce se întâmpla, în timp ce Paul doar părea dezorientat.

— Hm, mda, interveni Chloe, dregându-şi glasul.

Asta doar ca să dea lumii de ştire că mai era şi ea acolo. Nu ea reprezenta motivul pentru care venise toată lumea astă-seară? *Nu, eu nu sunt decât un pretext*, îşi dădu seama, privind chipurile fanatice din jurul ei. Ambele tabere tânjeau după luptă, după o luptă adevărată, după atâția ani de stânjenitor pseudo-armistițiu în țara aceasta. Conduse de doi lideri între două vârste, care simțeau că ar avea ceva de demonstrat.

— Poate că ar fi bine să discutăm situația, propuse mama lui Chloe, la rândul ei, cu tot calmul de care era în stare. Am impresia că există un diferend de lungă durată

între cele două grupări ale voastre.

Chloe fu îngrozită când observă lacrimile apărute pe obrajii mamei sale: de frică, sau de durere, fiindcă arma îi era apăsată pe tâmplă, nu ştia precis. *Mama mea.* Ceva se declanşă, în sfârşit, înăuntrul ei.

— Domnule! Ramirez a fost doborât! strigă un tânăr care purta un echipament asemănător cu al lui Richard, venind în fugă cu arma în mână şi patru dungi însângerate pe față. Am fost atacați din spate… sângerează rău, domnule. Dar pe unul dintre ei l-am prins bine.

— O lovitură preventivă, Serghei? îi ceru socoteală Whit, scoțând de sub haină o spadă scurtă, încovoiată.

Mârâind amenințător, femeia *kizekh* care se contrazisese cu Kim sări asupra soldatului.

Ellen, o cheamă Ellen. Chloe văzuse Star Wars împreună cu ea acum doar câteva seri. Acum, era întru totul Mai, cu ochii mijiți şi colții dezgoliți şi sfâşiindu-l pe tânăr de parcă ar fi fost din hârtie.

Din acel moment, totul se derulă cu încetinitorul.

Fără să scoată o vorbă, Richard îşi luă arma de la tâmpla mamei lui Chloe şi o îndreptă spre femeia-leoaică. Aproape ca un efect secundar, trei explozii înfundate îi răniră timpanele lui Chloe, trei bubuituri, una după alta.

Brian se năpusti imediat asupra lui Richard, cu o expresie de ură sălbatică pe față.

Amy şi Paul se priviră, dezorientați, după care Amy scoase un țipăt; Chloe nu reuşi să distingă cuvintele, însă Amy şi Paul o rupseră la fugă.

Alți şi alți soldați ai Ordinului A Zecea Lamă răsăriră din noapte. Chloe rămase uimită de numărul lor: erau pe puțin doisprezece; cu mult mai mulți decât socotise acel *kizekh.* Probabil că se ascunseseră într-un loc situat contra vântului. De ce-i adusese pe toți tatăl lui Brian? Era vorba să fie numai el şi ea. Chiar şi dobitocul care-şi ținea arma spre capul mamei reprezenta o surpriză…

Ca într-un bizar film educativ despre reproducere,

fiecare om din A Zecea Lamă îşi găsi câte un Mai, şi fiecare Mai îşi găsi perechea din A Zecea Lamă, şi toți începură să arunce cu arme în adversari, sau să se tăvălească încleştați prin țărână. Până şi Kim şi Alek. Expresia de pe chipul lui Kim… paloarea ororii, transformată în incandescența furiei, în clipa în care fu atacată de cineva, ca şi cum chiar nu i-ar fi venit să creadă. Alek încercă s-o împingă din drum…

Chloe nu ştia ce să facă.

Ea venise aici ca să-şi salveze mama. Şi acum? Ce *putea* să facă?

Pe ea n-o ataca nimeni; lupta se desfăşura la doar câțiva centimetri distanță de picioarele ei, acea luptă pe care ea încercase s-o preîntâmpine.

Serghei eschivă elegant atacul cu cuțitul din partea lui Whit, mişcându-se cu mult mai multă agilitate decât te-ai fi aşteptat de la un bărbat de vârsta lui. Şi, până ca Brian să poată ajunge la Richard, Serghei îşi întinse mâna pătrățoasă plină de gheare şi-l prinse drept de obraz; Richard se prăbuşi instantaneu, şi Serghei îl dezarmă cu abilitate din zbor.

— Nu mişcă nimeni! porunci el, răsucindu-se ca titirezul şi îndreptând arma spre doamna King. Cheamă-ți oamenii la ordine, Whit, sau îți împuşc prizoniera.

Lui Chloe nu-i venea să creadă ce se întâmpla. Avea logică: oamenii din A Zecea Lamă ar fi făcut orice ca să protejeze pe cineva de-a lor; dar, oricum… ce, vorbea serios?

Paul şi Amy încremeniră; la fel şi doamna King.

Dintr-odată, în fața lui Chloe se deschidea o cale; avea şi ea ceva de făcut.

Țâşni, alergând spre mama ei. De-asta şi era acolo.

— Nu! urlă Brian, aruncându-se spre Serghei. Las-o în pace!

Iar Serghei trase.

Poate că împuşcătura îi fusese destinată lui Brian, sau poate că o avusese ca țintă pe mama ei. Oricum, Chloe n-

avea să afle răspunsul niciodată. De un singur lucru era sigură, şi anume că era vina ei, că ea o făcuse. Îşi înfipse ghearele în pământ şi se împinse înainte.

Simți foarte puțină durere când glonțul îi atinse corpul.

Dar când îi pătrunse în inimă, fu de parcă întregul trup i-ar fi luat foc.

— Chloe! Nu!

N-avea habar cine urlase: poate să fi fost voce de bărbat, sau de femeie, sau mai multe voci laolaltă.

Se nărui la pământ.

Bătăile inimii îi răsunau extrem de zgomotos în urechi, şi pământul îl simțea foarte rece sub cap. Restul din ea era cuprins de flăcări, ca şi cum ar fi ars de vie.

Ascultă cu interes zgomotele înfundate din jurul ei, şi bubuiturile lente ale propriei inimi.

Care, după alte câteva bătăi, se opriră de tot.

Douăzeci şi şase

Întuneric. Ecouri.

Ceva răsunând în depărtare, ceva care putea să fi fost zgomot de apă care picură, numai că mai puternic. Vântul, urlând pe undeva, dar fără ca vreo adiere să-i atingă fața.

Chloe recunoscu locul în care se afla, chiar înainte de a deschide ochii.

Era ceva mai departe de marginea falezei decât prima oară, când venise în locul acesta, după ce căzuse din Turnul Coit. Departe, dedesubt, era ceea ce semăna cu o baltă de mercur, bolborosind şi unduindu-se nesigură.

Observă lucruri de care nu ştiuse până acum: drept deasupra ei erau milioane şi milioane de stele, şi de galaxii, şi de planete străine, pe care nu le ştia după nume, mult mai înfricoşătoare decât pustietatea care crezuse că ar fi acolo. Era de parcă s-ar fi aflat la capătul universului, la capătul a orice.

Ceva țipă, un țipăt grav şi insistent. Când îşi încordă privirea, Chloe reuşi să distingă la limită siluetele obscure, pâlpâind, apărându-i şi dispărându-i din câmpul vizual, imediat dincolo de ce putea să vadă, cu neputință de reținut mai mult de o clipă. De parcă n-ar fi fost acolo sau ca şi cum n-ar fi fost decât o iluzie optică.

Chloe se retrase până spre muchia falezei, aşternând între ea şi ele cât mai multă distanță putu.

— Chloe. *Saht.*

Erau o şoaptă, un tors şi un mârâit, toate laolaltă.

O umbră pluti mai aproape decât toate celelalte, zăbovind.

— *Fiică.*

— M-mamă? întrebă Chloe, cu vocea tremurată.

Umbra nu avea o formă recognoscibilă, pendulând

mereu de la siluetă vag animalică la ceva vertical.

— *Acum îţi cunoşti destinul.* Întoarce-te.

— Dar, stai... ce e asta? întrebă Chloe cu disperare, străduindu-se să se agaţe de lucruri despre care ştia, în adâncul inimii, că sunt efemere şi trecătoare. Unde sunt? Ce s-a întâmplat cu tine?

Umbra pâlpâi şi se undui, de parcă între ele aerul ar fi fost extrem de încins.

— *Întoarce-te la mama ta cea vie. Ea este acum realitatea... aşa cum sunt eu, în trecutul tău.*

Chloe nu înţelese. Deschise gura să mai întrebe ceva, însă un val de aer fierbinte o lovi în piept ca un pumn. Chloe zbură cu spatele înainte de pe faleză, spre întunecimea de dedesubt.

* * *

Viaţa, când se întoarse la ea, însemnă durere. Îşi duse ghearele la piept şi, cu un geamăt de agonie, îşi smulse glonţul din rană. Sângele îi ţâşni, dar îşi încetini curgerea, sub ochii ei, până ajunse ca un firicel. Curând, se opri cu totul, şi simţi o mâncărime acolo unde pielea şi muşchii începeau să se îmbine.

Sunetele din jurul ei începură să aibă o noimă, nu că i-ar fi păsat de ele. Murmure de „Ea este Aleasa!”, şi „De ce n-a murit?”, sau doar „Chloe!”, din partea celor care o iubeau, pur şi simplu. Lupta părea să fi încetat; câţiva Mai îngenuncheaseră în faţa ei.

Mama ei îi era alături, vrând să se asigure că e teafără.

Ba nu, stai... mama ei se postase cu mare grijă, strecurându-se între Chloe şi membrii Ordinului A Zecea Lamă, apărându-şi fata cu propriul trup. Oamenii lui Whit se tot foiau şovăielnici, tot mutându-se de pe un picior pe celălalt, dând să-şi ridice armele şi apoi lăsându-le să cadă la loc, neştiind sigur ce să facă.

Cu mişcări tremurătoare, Chloe se ridică într-un

genunchi, apoi cu totul. O durea fiecare părticică a trupului, dar stătea pe picioare.

— Ascultați, voi toți, rosti, cu o voce sonoră şi hotărâtă, astfel încât oricine s-o poată auzi; oricine, om sau Mai, dacă se atinge vreodată de mama mea, cu mâna mea îl *omor*. Îl hăituiesc şi-l omor. Şi mai am şapte vieți la dispoziție pentru asta.

Îşi duse mâna spre coaste, care încă o dureau. Se aplecă puțin, ca să-şi mai aline durerea, cu fața spre Whit şi spre cei care-i mai rămăsese din A Zecea Lamă.

— Ascultați-mă: eu nu l-am omorât pe Coțcar. El a căzut de pe pod în timp ce *încercam să-l ajut să se ridice la loc.* Eu n-am făcut niciodată rău *nimănui.* Nici Alek, nici Kim, nici Paul, nici Amy. *Şi nici mama mea.* Aşa că puteți să ne lăsați în afara micului vostru război.

Amy şi Alek se repeziră spre ea când o văzură că începe să se clatine, aducându-i fiecare câte un braț pe după umerii lor. Paul şi Kim îi urmară.

— Cât despre Mai…

Privi direct spre Serghei. Nu avea vreo dovadă că el chiar ar fi trimis asasini după mama ei, însă era cea de-a doua persoană care îndreptase o armă de foc spre ea, astă-seară.

— Acasă nu înseamnă Mai, sau oameni. Acasă înseamnă acasă. Iar eu mă întorc chiar *acum* acasă.

Întinse o mână, şi mama ei i-o prinse.

În cealaltă, strâns, neobservat, era cercelul de argint al mamei, cel pe care-l găsise Brian. Îşi întoarse privirea spre cei pe care-i lăsau în urmă: răniții, morții, respectuoşii Mai şi dezorientații oameni.

Brian nu se găsea printre ei.

Chloe, cei patru prieteni ai ei, şi mama sa mergeau în tăcere prin noapte.

Douăzeci şi şapte

Doi adolescenţi Mai şi doi din rândul oamenilor stăteau într-un separeu de la Washington Diner, bând tăcuţi cafea sau ciocolată caldă şi ciugulind dintr-un platou mare cu cartofi prăjiţi reci, unsuroşi, stropiţi cu un ketchup gros şi strălucitor, care le amintea tuturor celor de faţă mult prea bine de sânge. Luminile fluorescente făceau ca totul să pară aspru şi lipsit de viaţă. Personalul de serviciu la acea oră târzie din noapte era morocănos şi distant, ceea ce le convenea de minune celor patru membri ai adunării, care nu aveau deloc chef de discuţii cu străinii.

Alek, Kim, Paul şi Amy stăteau, stânjeniţi, ca şi cum ar fi fost veri îndepărtaţi, despărţiţi multă vreme şi aflaţi acum la o reuniune de familie, unde li se ceruse să se împrietenească neapărat cu alţi copii de vârsta lor. Kim împrumutase o eşarfă de la Amy şi-şi înfăşurase capul cu ea, ca o *babuşca*[29], ascunzându-şi urechile. Chelneriţa tocmai îşi dăduse ochii peste cap: era obişnuită să-i intre în local tot felul de ciudaţi, la ora aceea a nopţii.

— Aşa..., zise Paul, jucându-se cu un cartof pai. Ce înseamnă... toată chestia asta, că ar fi Aleasa?

Kim îşi înfăşurase labele în jurul unei căni cu ciocolată caldă şi privea undeva în gol, părând aeriană chiar şi pentru cine o cunoştea.

— Înseamnă că este conducătoarea noastră firească. Şi că mama ei a fost, probabil, precedenta conducătoare, şi că ea, la fel ca mama ei, îndeplineşte toate cerinţele tradiţionale: loialitate, vitejie, îndurare, corectitudine, şi voinţa de a aduce soluţii în situaţii aparent imposibile, enumeră Kim, reculegându-se un pic şi intrând în

[29] Un fel de batic purtat de femeile din zonele rurale ale Rusiei.

obişnuitul ei rol didactic. Înseamnă că are o *ka* veritabilă şi nobilă, şi că ar face orice ca să-şi apere prietenii şi familia. Înseamnă că are nouă vieţi… sau şapte, în prezent, după cum a zis ea. Plus alte trăsături… mai puţin lesne de definit.

Paul şi Amy încuviinţau pe muteşte, şi chiar şi Alek părea interesat de subiect, de parcă ar fi fost noutăţi pentru el.

— Înseamnă că Alek nu mai este următorul candidat la conducere, adăugă Kim, cu prudenţă.

— E mai bine; prea multe răspunderi, zise Alek, încercând să fie spiritual, însă replica îi sună mai degrabă tristă.

Nici măcar el nu scăpase neafectat de evenimentele serii.

— Din ceea ce ai spus, înţeleg că tipul pe nume Serghei n-ar mai trebui să fie conducător, rosti Paul, încet. Că, în realitate, ar trebui să fie Chloe.

Kim încuviinţă fără vorbe şi-şi lăsă privirea în cana ei cu ciocolată caldă.

— I-aţi văzut pe ăia doi ciudaţi bătrâni? luă cuvântul Amy, cu vocea tremurată. Era de parcă domnul Rezza şi Serghei ar fi fost duşi în mica lor lume proprie… Aţi văzut cum s-a purtat cu Brian? Ca şi cum niciunul dintre ei n-ar fi dispus să renunţe la putere. *Vreodată.*

— Niciodată n-am mai văzut o astfel de violenţă, zise Kim spre cana ei, însă apoi îşi ridică privirea, cu ochii mari şi şocaţi, ca de copil. Am mai văzut lupte, sau dueluri, dar…

Alek încuviinţă, rezemându-se într-o mână.

— Ştiu. Eu crezusem c-o să fie *distractiv*, sau cam aşa ceva.

Paul şi Amy se priviră. Paul întinse mâna şi i-o strânse pe-a fetei.

— N-am mai ajuns să facem *ceva* care să-i fie de ajutor, zise până la urmă Amy, înciudată. Era vorba ca noi să facem toată munca aia detectivistică de rahat, dar nimic din toate astea n-a mai contat…

— Dacă n-ar fi fost ideea ta, cu cele două aparate walkie-talkie, n-am mai fi găsit-o în veci, îi atrase atenția Alek.

— Am fost acolo, zise Kim, privindu-i pe toți, pe rând. Am sprijinit-o. Eu cred că, uneori, este suficient.

— Un lucru e clar, adăugă Alek, amestecându-şi în cafea cu o gheară. De acum încolo, viața ei o să devină chiar mai complicată şi cu mult mai periculoasă…

Douăzeci şi opt

Chloe şi mama ei stăteau pe canapea, în cea mai mare parte a timpului tăcute. Chloe avusese nevoie de mai mult de o oră doar ca să-i spună mamei sale întreaga poveste, şi încă o oră pentru ca doamna King să pună întrebările inevitabile.

Doamna King scoase la iveală o sticlă cu whisky scoțian scump şi dădu pe gât o doză. Îi oferi şi lui Chloe, însă Chloe refuză, vrând în schimb cacao. Doamna King i-o prepară, cu mişcări de robot.

— Ah, uite-ți cercelul, îşi aminti Chloe, scoțându-l din buzunar.

Bijuteria sclipi în lumină. O răsuci în mână, fixând-o cu privirea.

— Ce întâmplare…, cugetă ea. Atât de puține şanse să cadă, şi cu atât mai puține ca să-l găsească tocmai Brian.

— Acordă-i *puțin* credit şi mamei tale, replică femeia mai în vârstă, cu un zâmbet crispat, arătându-i că *ambele* ei urechi erau lipsite de podoabe. Ori de câte ori mă mutau, lăsam să-mi cadă câte o bijuterie, sau te miri ce, sperând că i-aş putea oferi *cuiva* un indiciu despre locul unde mă aflam. Cred că m-a costat vreo trei sute de dolari toată povestea asta, adăugă, întinzându-i lui Chloe cana cu cacao şi clătinând din cap.

Chloe surâse: era încă prea devreme pentru zâmbete în toată regula. *Eu chiar am mama cea mai super*. Nu şi-o putea închipui pe doamna Chun, şi nici pe mama lui Amy, gândindu-se să facă aşa ceva. Însă se întunecă din nou la față când se gândi la mame şi la celălalt lucru pe care trebuia să i-l destăinuiască.

— Mi-am văzut mama biologică, îi zise, după ce mai tăcură amândouă o vreme. În timp ce eram… ăăă…

moartă.

Doamna King îşi ridică spre ea ochii uşor înceţoşaţi: din cauza serii, nu a alcoolului. Pe o parte a feţei avea vânătăi şi zgârieturi, acolo unde o apăsase ţeava armei. Părul ei, care de obicei îi stătea perfect, era acum răvăşit, iar rama ochelarilor i se îndoise. Chloe şi-ar fi dorit să nu fie nevoită să-şi vadă mama astfel: poate că uneori o considerase o perfecţionistă afurisită, însă s-o vadă aşa era ceva aproape insuportabil.

— Şi ce-a zis? o întrebă mama ei, după un moment de aşteptare.

— A zis că e mândră de mine şi că trebuie să mă întorc şi să te salvez… şi că tu eşti mama mea adevărată.

Fusese un lucru greu de spus, însă Chloe se bucură că reuşise să-l spună.

Chiar şi când mama ei începu să plângă şi s-o îmbrăţişeze.

Până la urmă, îşi spuseră noapte bună, cumva ştiind amândouă că, deocamdată, erau la adăpost. Chloe vorbise cât se poate de serios când ameninţase că va ucide pe oricine ar mai încerca să-i atace mama vreodată, şi acum părea să fie respectată de Mai. Iar A Zecea Lamă avea acum o temă de gândire.

Urcă istovită treptele spre camera ei, dorindu-şi cu disperare apa fierbinte şi purificatoare a unei băi, însă fiind prea epuizată ca să se mai gândească la modul serios la efortul de a lăsa apa să curgă, sau de a aştepta să se umple cada.

Se aşeză pe patul ei, golită de orice gânduri, încercând să-şi azvârle tenişii din picioare fără să se mai aplece să le dezlege şireturile.

O făcu să tresară o bătaie în geam.

Brian era acolo, silueta lui întunecând un cer surprinzător de senin, plin de stele. Când îl văzu, Chloe simţi pentru o clipă cum îi zvâcneşte stomacul. Brian avea

sânge pe faţă şi pe mâini; acolo unde ciocănise, rămăsese o pată urâtă, întunecată.

Chloe sări în picioare şi împinse fereastra, deschizând-o.

— Brian! strigă ea.

El se ţinea cu o mână de umărul celălalt, ca şi cum ar fi fost rănit acolo.

O rană de glonţ, îşi dădu apoi seama, prinzând slabul miros de metal şi de praf de puşcă. Pentru ea, mirosea a otravă, a moarte.

— Salut, zise el, cu un zâmbet şters. Sunt bine. Nimic prea grav.

— Intră... să aduc ceva pansamente...

El stătea în echilibru pe pervazul exterior, la fel de îndemânatic ca un Mai, însă Chloe se temea că ar putea să cadă dac-ar pierde prea mult sânge.

Brian scutură din cap.

— Nu pot. Am trecut numai ca să-mi iau rămas-bun.

Ea nu înţelese. Doar se terminase totul! Băieţii buni câştigaseră, iar el era un băiat bun.

— De ce? Care e...?

— Sunt un om mort, zise el, cu o voce istovită. Richard aruncă practic o *fatwa* asupra mea... ca trădător al Ordinului. Iar tatăl meu refuză să mă apere. Nu părăseşti niciodată Ordinul, cât timp eşti în viaţă.

— Dar tu n-ai avut de ales! Doar mi-ai spus! Tatăl tău te-a obligat!

Brian ridică din umeri.

— Nu are importanţă. Mi-am rostit jurămintele când aveam paisprezece ani... iar acum sunt un om urmărit. Sunt obligat să dispar.

Până la urmă, Chloe începu să plângă, şiroaie de lacrimi mute făcându-şi drum în jos pe obrajii ei.

— Brian, dar nu e corect. Tu doar ai încercat să mă *ajuţi*. Totul e din vina mea...

— *Nimic* nu e din vina ta, Chloe, o opri el, întinzându-se şi prinzând-o de mână, strângându-i-o. Nimic nu e din vina

ta. Tu eşti bună, drăguță şi inteligentă… Nu am nici cea mai mică îndoială asupra faptului că vei fi o mare conducătoare pentru poporul tău.

O privi cu seriozitate în ochi.

— Dar ştii că eşti în fruntea listei de ucideri a Ordinului, da?

— Ştiu, răspunse ea, întristată.

— Dac-aş mai zăbovi pe-aici, te-aş pune într-o şi mai mare primejdie, Chloe.

Îşi luă mâinile de pe ea şi începu să se ridice.

— Te iubesc, îi mai zise, şi sărută geamul în apropierea feței ei.

Chloe se aplecă în față şi-i răspunse la sărut, sticla rece dintre ei menținându-l la adăpost de ea.

După care el se lăsă să cadă în noapte, dispărând prin oraş.

Iar Chloe îşi acoperi fața cu mâinile şi plânse.

Epilog

Serghei stătea la biroul lui, cu mâinile împreunate sub bărbie, ca şi cum s-ar fi rugat. Îşi trecuse o gheară prin păr, aranjându-l, însă avea sânge pe manşete, de când îl doborâse pe unul dintre tinerii membri ai Ordinului, trăgând cu ghearele de tendoanele din gâtul băiatului.

Trecuse mult timp de când Serghei nu se mai implicase personal într-o luptă. Îi lipsise: era ceva incredibil de răscolitor şi de visceral în a-ți proteja oamenii cu propriul trup. Era unul dintre semnele care indicau un veritabil conducător.

Un veritabil conducător ştie ce să facă şi pe timp de pace, ştie cum să administreze o birocrație modernă astfel încât să-şi adune poporul la adăpost, să facă sistemul să funcționeze, să reunească familiile şi să le dea tuturor locuri de muncă şi adăpost şi ascunzătoare. Exact asta făcuse în ultimii cincisprezece ani, aproximativ. *Sunt un conducător, îşi zise sieşi, şi nimeni nu-mi poate lua asta. Şi în niciun caz o fetiță oarecare din San Francisco.*

Deschise un sertar, folosindu-şi gheara ca să desfacă încuietoarea, şi scoase de-acolo un mic telefon mobil cenuşiu, deloc ieşit din comun. Formă numărul cu degetul mare, retrăgându-şi ghearele.

— Alo, Alexander? În primul rând, dă-mi voie să-ți prezint condoleanțele mele, zise, chicotind, din moment ce toată lumea pare să te creadă mort. În altă ordine de idei, m-am gândit că am putea să ne ajutăm reciproc încă o dată. Îți aminteşti de fata conducătoarei Semeției? Cea de care tu, hm, te-ai *îngrijit* cu... *asistența* mea? S-a aflat că are o soră, pe Chloe King. Da, v-ați cunoscut... Da, ea e Aleasa... Iar eu te pot ajuta s-o găseşti. Ca să te poți îngriji şi de ea.

---- Sfârşitul cărții nr. 2 ----

PISICILE CAD MEREU ÎN PICIOARE

Pentru Chloe King, viaţa devine din ce în ce mai palpitantă. Ea nu este nicidecum o adolescentă oarecare, iar faptul că se dovedeşte a fi descendenta unei rase mitice de feline o transformă în ţinta principală a războinicilor din Ordinul A Zecea Lamă.

O povară greu de dus pentru o fată de şaisprezece ani, dar destinul ei este pecetluit şi trebuie să se împlinească. Ea este Aleasa şi trebuie să-şi salveze semenii, chiar cu preţul sacrificiului suprem. Dar să nu uităm că are nouă vieţi!

„Fanii tinerilor eroi înzestraţi cu puteri magice vor deveni dependenţi de combinaţia de acţiune, *romance*, fantasy şi umor... Ideile ingenioase ale autoarei şi elementele de mitologie egipteană garantează succesul seriei." – **Erin Darr, KLIATT**

Acum, un serial de televiziune produs de ABC FAMILY.

Pentru mai multe detalii, vizitaţi
TheNineLivesofChloeKing.com

LEDA, imprint al
GRUPULUI EDITORIAL CORINT

Designul copertei: Andreea Apostol
Imaginea copertei: guliver / gettyimages, 123rf.com

FANTASY
ISBN: 978-973-102-394-6
ISBN: 978-973-102-439-4

www.ledabooks.ro
www.grupulcorint.ro